BINE DE

2,2,17

4.9₋1987 באלול. תשמ"ז 1987

הם כולאים גם מילואימניקים ש יצחק חזיזה. מורה הדור ש כפר גלעדי. סליק סודי ביותר ש משה קול. שליש נשיא ש הטולמנים. זוג מעוצב ש מין פתוח בבית בטוח ש שמשון שושני. שטח פרטי

Partice Of Reference author medicals

פרס לכל אחד: לוח שנה מהודר עם שפע מתכונים.

מיקרוגל ווסטינגהאוו אלקטרוני בעל נפח ענק מיקרוגל ווסטינגהאוו אלקטרוני בעל נפח ענק ענק של 40 ליטר ומקפיא 200 ליטר מבית אלקטרה.

מקבוצת 🔞 תעשיות

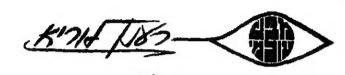
עורך: צבי לביא עורך: צבי לביא עריבה: דניאלה ב

עורך גרפי: יורם נאמן י' באלול, תשמ"ז 4.9.1987

This Magazine is a Supplement to Maariv International Edition "בימות שמורות ל-מעריב, 1987 ©

מעצבת: יעל תורן גרפיקת: נכע גרינשפן מודעות: אורי דגן

עריבוז: דניאלה בוקשטין

פיתוי שוקולד

פרלינים

אחד עושה לך מוזיקה בפה... פרלין אגוזים, נוגט רום טריפל ועוד תענוגות מפתים, כולם באריזה מרהיבה ומיוחדת. חגיגה לעיניים, מבית היוצר של ורד הגליל. כדאי לאכול לאט לאט.

, קשה לעמוד בפניתם... פרלינים מנוולאים. אחד

ורדהגליל

נכון שאף אחד לא נאסר לשווא. גם העריקים, שעמום לבכ ראיין, לא מכחישים שמגיע להם עונש. אכל למה בכלא צבאי ועוד בדרך

בשער: לידיה אומיר, כתבח בעמ' 17-14. צילום: שמואל רוזמני.

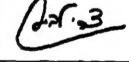
שטח פרטי, ד"ר שמשון שושני מאת נורית ברצקי	36	הם כולאים גם מילואימניקים מאת עמוס לבכ	6	
מין בתוח בבית בטוח מאת שרית פרקול	39	תזיזה ורעם מאת אבי מורגנשטרן	11	
ובדוך נאה מי מריבה	46	שייקה. סוגרים חשכון מאת יאיר לפיד	14	
מאת עירית שמגר בחורה לכסיס	50	סליק סודי ביותר מאת בילי מוסקונה־לרמן	18	
מאת יהודית חנוך שיפודים	53	הישרדות מאת יהונתן גפן		18
מאת מאיר עוזיאל חיים ואוהבים	54	בת קול מאת מיכל קפרא		1,40
מאת תמר אבידר פנטחאוו מאת יגאל לכ		טיול "סופשבוע", כפר תבור מאת נילי פרידלנדר		0.0
רוורוסקום	55.	זוג מענצב	32	
מעריב" לפני 35 שונה בעריכת גבריאל שטרסמן	60	3.55.4		

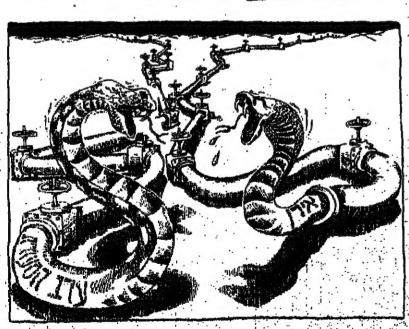

צה"ל, מערכת קשוחה וווקשה, מרוב טפסים ונוחלים לא תמיד ברואים שם את תכן-אדם. עמוס לכב, במחלך שרוח מילואים, נתקל באחת התופעות הפחות אנושיות של הצבא. כתבתו "הם כולאים גם מילואימניקים" בפתח חמוסף. הפרשה המוזרה של מאסר חיילי מילואים שלא חתייצבו לשרות. גם אם לבן־אדם יש סיבות. הוא רוצה שמישהו יקשיב לו, אך מדבר אל הקיר. באזרחות, לפני שופט, אבשר להשמיע נסיבות מקילות. גם שופטים אחרי חקירה יסודית. לא בצבא. קצין שיפוט, אפילו לא שומט חובב, גוזר שבועיים־שלושה בכלא הצבאי. וחאסיר הוא איש מבוגר. לפעמים סבא. אפילו חייל וותיק ומצטיין ביחידה קרבית מעולת שנכשל בשוגג. כלום. צוציק, שיכול להיות הבן שלו, מתעלל בו ומשפיל אותו.

לא־אנושית: הצבא הלא יכול לנצל אותם בשרות ארוך ומפרך, אי-שם, בלי חופשות. שמירות ארוכות. עבודות רס"ד. למה לנחוג בהם כטירוניםו לאזרחיים שנאסרו על עבירות קשות יותר כלפי תחברת מעניקים יחס אגושי יותר. תצבא איננו תת־תרכות. באכ"א אמרו שחם שוקלים עכשיו סגנון ענישה אחר, אבל הדגישן את חעובדה כמה שצח"ל בסדר מבחינת החוק. זה מזכיר לי אה הח"כים שקבלו על יו"ר הבנסת יוסף שפרינצק ו"ל, איש תכם, שהוא נוחג בניגוד לתקנון, וגענו: "תקנון זה דבר חשוב, אבל שכל ישר חשוב יותר".

ייקה אומיר ז"ל היה כוכב בחייו, לא כוכב תקשורת. תיקי אמנים פחות תשובים, בארכיון הצילומים של המערכה, מלאים תמונות אישיות מכל זווית. החיק של שייקה צנום וכולל בעיקר תמונות מסרטיו. הוא לא פיזר ראיונות. פולחן הזכרונות טביב אישיותו לא היה וקי מהתחסרות. עד שלא מדע על מחלתו, היה דמות במעט ושכחת, לפחות בתקשורת. גם על מיטת הוליו סגרה המשפחה על עצמה מפני עתונאים. תורשו להתקרב רק החברים האמיחיים. אולי בגלל זה פרתח חרושת חשמועות. שחאיש הגיע לפת־לחם בימיו האחרונים, שאין לו ביטוח רפואי, שהמשפחת נוקקת לתרומות כדי לממן את הוצאות הריפוי והקיום. לידיה אופיר, האלמנה, החליטה חשבוע לדבר. שיחה גלוייתילב עם יאיר לפיד. כתבת השער. סוגרת חשבון עם כל חמתיימרים לתיות ידידיו של שייקה לאחר מומו, שבחייו לא דרכו על טף ביתו. חיא גם מכחישה את כל הרכילויות. העוני היחיד הממשי הוא בעובדה ששייקה איננו.

5 Minepin

זה קרה ליוסי כהן. זה יכול לקרות מחר גם לך. אתה מתלונן כמשטרה על גניכת רכב, ונעצר באשמת לשרות מילואים. אם מוצדקת, איש לא מקשיב לך. קצין שולח אותך לכלא צבאי. ימים של השפלה. מילואימניק מבוגר; כמעט סבא,

מטורטר בידי

אף אחר טרם נעצר

באשמת שווא, אבל

היד הקשה איננה

אנושית. צה"ל

מערכת קשוחה

ונוקשה, מרוב

טפסים ונוהלים לא

מאת עמום לכב

kineala 6

צוציקים.

כל החל כאשר מכוניתו של יוסי כהן, אמן רביכשרון מיבנה, נגנכה באשרור. כשתוריעו לו מהמשטרה לאחר יומיים כי המכונית נמצאה, שמת מאוד. בחלומותיו הפרועים כיותר לא תאר לעצמו כי הפרשה מסתיים בכלא

משום שלא התייצב התייצבות תקופתית בכסיסו. דן שירוי שב לביתו רק אחרי 21 ימים בכלא צבאי. היום אין הוא אותו ארם. הוא גם הפסיר עשרת אלפים רולר בגלל הפרשה. א.ע, קבלן מטכריה, ניצל כעור שיניו. הוא גשלח לכלא לי-14 יום, אך הצליח לרוץ לכנין סמוך, למצוא קצין ככיר שנאות להאוין

מותר זת יכול לקרות לך, וגם לך. טעות, אדישות, חוסר תשומת לב, ואתה בכלא, עומר שם מגוחך ער כדי בחילה בשורה ששוטר צבאי עובר בשטת

חייו של יוסי כהן, כן 48, אינם קלים. אשתו בילתה ימים רבים התקף היא מסתכנת ומשכנת. לפני שנחיים, כשהאשה היתה בבית. הגיע צו הקריאה לתרגיל של ארבעה ימים. יוסי כהן, חייל כגרוד רגלים, החלים להתעלם מן הצו. הוא נומר בחקרים שאירע לפני לכיה שנים. גם או היתה אשתו בכית, ותוא התייצב, עם כל מתי יעדך משפכך".

רן שירוי, איש עסקים מצליה מהיפה, הוזמן לכירור כצבא,

לו, רק להאוין, ולהמיר את עונשו למאסר על תנאי.

אחת עם חיילים טרירים בגיל בנך, כומתה שמוטה על ראשך, קימכג על גבך, ואתה רוקע כרגלך מאות פעמים כיום, בכל פעם בהינף קולמום של קצין שיפוט (מה לו ולמשפטז מתי הכשרתו

המשפטיתו) אתה נזרק לפתע עשרים שנים לאחור, לתקופה של פרום טירונות, מיישר מסדר, שוטף את התא, מקפל שמיכות קיפול הוא עצמו נכנס לכלא. וגם הוא איש מילואים, גם לו יש אשה צבאי, מנהץ אותן עם מסטינג, וכלילות חמים, מיווע ומסריח (מותר

האישורים, אך איש לא הסכים להאוין לו. יוסי כהן פשוט קם והלך הביתה. התעלמותו מהצו היתה, איפוא, התקלות שניה עם מערכת השיפוט הצבאי. "ידעתי שאיש לא יקשיב לי", הוא אומר היום, יושב בכיתו כיכנה, מוקף ביצירותיו, האשה לצירו. "החלטתי לא להתייצב. פחרתי להשאיר אותה לכד בבית".

אלמלא נגנבה מכוניתו יתכן שלא היה עובר את הטראומה. אבל יוסי כהן נוכח כיצר המערכת סוגרת עליו, בעידן המחשבים, מכל כיוון. הוא נכנס לשוק כאשרור, וכשחור לא מצא את מכוניתו. התלונן במשטרה, ואחרי יומיים נמצאה המכונית. כאשר בא לקבלה, אמרו לו: "דק רגע, ארוני, אצלנו אתה רשום כעריק מצה"ל". השומר הרים טלפון למישת, ואחרי זמן הופיעו שני שוטרים צבאיים. יוסי כהן גלקח לבסים המשטרה הצבאית בקסטינה. גיסו ואשתו המתינו בחרץ. אתרי זמן מה הספיקו חשניים לראות את יוסי קורא לעברם שהוא עצור, ומאז לא ראו אותו.

הוא הגיע לכלא 4, המום, לוכש מדים גרולים מכפי מידותיו, חגור כחגורת כשן גדולה המיועדת לסוכלים מכאכי גב. שם ישב לילה ואו התברר למישהו שהוא שייך לפיקור הצפון, ותוא הועבר, שוב כבול באויקים לשוטר צבאי, לכלא 6. השוטר הצבאי הסביר לו בקול מתנצל שהוא חייב לכבול אותו באויקים. אם נמלט לו עציר,

יוסי כהן התמושט. רמעות זלגו מעיניו. הוא רואג לאשתו, אמר בבכי. רק הוא יודע לטפל כה. שוטר צבאי הביא אותו למרפאה, איש רוה, לא צעיר, כלתי מגולת, ממרר בכבי. הביאו לנו מחייה כבית תולים. מדי פעם היה מוציא אותה משט, ומביאה מכא לכלא", אמר לרופא במכוכה, "איגני חושב שהוא מתאים". הביתה עמוס בחרופות, ומלווה בהוראות קפרביות של חרופאים. הרומא, איש מילואים בעצמו, ברק את יוסי כהן. הוא מצא שלחץ רמו גבוה מאור, ליוסי כהן נרמה שאפילו רווח לרומא. הוא הורח לאשפו את יוסי כהן בחרר כירור. יוםי כהן התחיל שוב לככות, ומאו לא פסק בכיו. חלפו יומיים ודכו- לא אירע. "אחה על'מ", הסבירו ליוסי כהן, "זאת אומרת 'עציר לפני משפט'. איננו יודעים

עריקים־אסירים יוקי כהן (מימין, צילום ראובן קסטרו) ודני שירוי: עצה בחינם. קודם כל להחייצב, אבל לא להתחייל, לא לחתום על שום

המערכת הצה"לית החלה לפעול. קצינת בריאות נפש הגיעה, כעיות. חייב לקום מנגנון הקשבה כזה. והכי חשוב – לא לשלוח החובשים בכנסו לפעולה, עשו מעל ומעבר. התקשרו לכית החולים איש מילואים לכלא. אני הושפלתי. אני איש מבוגר, שירתחי כו היה אשתו מאושפות וריברו עם הרופא המטפל שלה. "אסור במלחמות, ופתאום כא איזה ילר קטן ומצווה - קום: שבי עמוד דום: תיישר מסדרו מה זה נותן: זה רק ממרמר את הנשמה. כן, אותי להשאיר אותה ללא השנחה", אישר הרופא. התקשרו למחלקה לשירותי רווחה ביבנה. העוברת הסוציאלית פעלה מיר. הגיעה המקרה הזה מירמר מאור, אכל אמשיך לשרת בצה'ל. אינני רוצה לבית כהן ומצאה את האשה במצב קשה מאוד, המומה ומכולבלת. לתת לך כאן נאום פטריוטי, אני פשוט רוצה להראות את הררך היא מלמלה משהו על בעלה שנכלע בשערי בסים צראי, ומאז לא לילדה שלי". שמעה ממנו. העוברת המציאלית הצליחה להרגיע אותה. במרפאת בכלא פגש יוסי כהן עוד 15 מילואימניקים כמותו. איש מהם הכלא נמסר ליוסי כהן כי אשתו בירים טובות. הוא התמוטט. לא נעצר מעצר שווא. כולם אכן גפקרו מחשרות. לכולם היתה ארבעה ימים לא נגע באוכל. הרופא ברק אותו. חשש להתקף לב, סיבה. יוסי כהן אינו מצריק אותם, גם לא את עצמו. אבל מה

פנים משורת הדין זורוו ההליכים, ויוסי כהן הוכא בפני קצין שיפוט בכיר רק אחרי שבוע ככלא. למולו היה זה, . כמקרה, מפקד הגרור שלן. הקצין, המוועוע למראה שכר הכלי העומר לפניו, הרשיע את יוסי כהן בעריקה. הוא דן בלי כלום אבל לא לסגור איש מכוגר כתא כלא כזה. אותי זה בייש אותו לשבעה ימי מהבוש, שיומי כהן ככר ריצה, כך ששוחרר מיירי מאור. וכשראו אותי העצירים האחרים, הסדירים, הם שאלוו 'איזה

קבע. עוד אינפוזיה הוחררה לגופו, ואמבולנס החיש אותו ביללת

כנינת ביתו המוצלת, הצבע שב ללחייו, אך אותות המראומה עדיין בפניו. "חנוק הוא כפול – לאיש המילואים ולצבא. כי אחר בך הוא שמעתיו נכנסת לכלא"ו יוטי כהן אימץ את הנער, עשה ממנו זבויות. יש שופט יניד – אוורי כל כך הרבה שנים שנחתי לצבא, זה מה שקיבלתי כן, בראדם, לימד אותו מקצוע והוא נגר אמן. "רק כוכותו התנייסתי נכת, אי אפשר להפקיר את המרינה. צריך גם לשרת במילואים. או לצבא", אומר החייל. "זה המית השני שלי, ויוסי הוא האבא מח הפתרווז אולי לפני שנמצא את הפתרה, כוא נחשוב מרוע האיש - תראשון", יוסי מביט בצעיר בחיבה. "המפרה לא עשה אותי ממורצר אינו פתייצב למילואים. אם תברוק, תראה שרוב המילואימניקים על המוינה", זווא מבטיה, "אמשיך לעבור עם נוער, אמשיך שמגיעים לכלא הם מפרנסים עצמאיים. בשבילם מילואום זה הפסר "לחתנורב" הנוער השוב לי. אני לא יכול לראות נערים מסחובבים בספי אדיר, נכון, אי אפשר לוותר על שרותם של העצמאים, אכל "ללא חרוכה וללא כחן, מהלכים על תכל רש. על שמו תחום". אריד לבדיום עד, כמה המיחיזניים, להיוחשב בהם, והעיקר - לופקשיב יום כון עלה איצה עם עלייה הנוער בחיונו כו השע נדל

עכשיו אני מתיישר", יוסי הכריו עוד בכלא, ואוציכך הוא מצהיר זה כייש מאוד. בפני בני משפחתו, שכנין, מכריו, כל מי שמוכן להקשיבו "אני והעצירים הסדירים עכשיו אחייצב לפני המוער אפילו. אינני רוצה בושות כאלה יותר". אכל הוא גם שואל: "מה זה נותן לצבא שהוא עוצר איש -מכוגרו למה שלא ייקה את הנפקרים ל-28 ימי שירות, כלי חופשות, מין צכא זה שעוצר סכא כוהין בתרץ, כשארם נעצר, עריין יש לו

"לא צריך לשלות איש מילואים לכלא", הוא אומר, יושב ובויות יש שומט מוסמר לפוצת, איש שמקשיב. לא בכלא הצבא". לכיתו של יוסי כהן נכנס חייל צעיר. למת ות, יוסי, מה בעצר, עדייון יש לו

שמראיג אותו, שאיש מהם לא אמר לו בעקכות המעצרו "כהן,

צבא זה שעוצר סבא

ייקח את הנפקרים

ל־28 ימי שירות.

בלי חופשות, בלי

לסגור איש מבוגר

בתא כלא כזה. אותי

כלום? אבל לא

שוקונון בעיבוד בתניבוי נפילים אינם ורים לה שלישים שנה

אבל לא מקשונים. אומוים - לכולם ים מיפורים לפולון יא

מוסמר לפחות, איש שמקשיב. לא בכלא

הם כולאים גם ווילואיוויקים

שירת כצה"ל והוא ימשיך לשרת, ברצון. "אני מסכים שהגיע לי עונש", הוא אומר. "אכל במקום שמונה ימים בכלא, הייתי מוכן לשכת 35 יום בספר, כשמירות. גם אשתי היתה מקבלת את זה. הידיעה שאני בכלא שברה אותה. אינני יכול למצוא פתרון לבעייה הואת. אני רק יורע שמתוך עשרה מילואימניקים שהגיעו לכלא צה"ל הפסיד שמונה. כאשר ראיתי כל־כך הרבה אנשי מילואים נכנסים לכלא, אמרתי: 'אלוהים ארירים, צה'ל בכעיה. אולי באיזו שיחה, אפילו בטלפון, היו פותרים

יוסי כהן טוען שהפסיר כמה עבודות נגרות בגלל היותו בכלא הצבאי. "אה", אמרו לו אנשים. "היית בכלאז ומה יהיה אם מחר תיעצר שובז לא, תורה, ניקת

כעשור האתרון. באמת. זה לא מה שהיה פעם".

את הכעיה שלי. אני הרגשתי שאין לי אל מי לפנות,

שאין עם מי לדכר. האי־אכפתיות הורגת אותי. וזה רק

יום יש לו עצה בחינם לכל מי שמקבל צו קריאה. "קורם כל שיתייצב", הוא אומר. "זה דכר ראשון. אבל שלא יתחייל, שלא יחתום על שום דכר, עד שישמעו אותו. כמו שאפשר למצוא כלחיצת כפתור שאני עריק, כך גם אסשר לברוק בעירן המחשבים אם האיש רובר אמת, אם יש

רן שירוי, לעומתו, אומר בכנות כי הוא אינו נטוח לגבי המשך דרכו במילואים. "ככר עברתי טיפול נפשי בעכר", הוא אומר בפשטות. "למעשה התנרכתי לשרת במילואים. אינני בטוח שלא טעיתי". מאותו טיפול נפשי החלו ברותיו. בעיצומו של הטיפול אצל פטיכיאטר פרטי, קיבל רן, כן 28, יליד רמת גן, זימון לשירות מילואים של 30 יום. הוא לא התייצב. לאחר הנפשי. דן שירוי שכב במיטה ובכה. "מה יחיה, מה יהיה עשרה ימים נקרא לבירור, הביא אישורים רפואיים, ונרון לשבועיים מאסר על תנאי. הוא מסכים כי היה עליו להתייצכ ולהביא עימו את האישורים ביום

> "אולי באיזו שיחה, אפילו בטלפון, היו פותרים את הבעיה שלי. אני הרגשתי שאין לי אל מי לפנות. האי־אכפתיות הורגת אותי".

ההתייצכות. גם כמקרה שלו, מכחינת החוק הצרוף, צדקו רשויות הצבא.

היחידה שלי איננה בעייתית מכחינת ההתייצכות לשרות", הוא אופר. "אכל זוהי יחירה שאינה מכירה את הייליה. היא מספקת שומרים ליחידות אחרות. יש לה המון אנשים. זה איננו גרור שכולם מכירים את כולם, משרתים ביתר שנים רכות".

ון שירוי היה כשרותו הסריור "קליבניק" (משרת קרוב לכיתו. הוא היה פקור בשלישות, כי אובועה אצלו בעיית הסתנלות. עם זה, החקדם כסולם הדרגות, היה סמל ראשון, סיים את שרותו ללא תלונה, ללא רכב. כשהשתודר, עבר בחברה לתקשורת, אתריכך נעשה עצמאי, התודתן עם עדי, חברותו מן הצבא, ועשה חייל בעסקיו. לא מכבר פתח בית־קפה במדרחוב נורראו בחיפה, ועבר לצורך זה מרמת גן. כליכך היה עסוק בבניית ביתיהקפה, ער ששכח להודיע ליחירתו על שינוי סוונתו. שני אנשים הגיעו לכית אמו ברמחיגן עם צו התייצכות ליום אתר. היא ואתמה על הצר. גם במקרה זה הכל נעשה כרין. הזוק הצכאי טובע כי קרוב משפחה, אדם מבונר, שוחם על הצו, יראות כמתקבל על זי איש המילואים עצמו.

לא החייצה. עברו ימים והוא סיבל זימון באילח. להערכתו, המסיד למתות עשרת אלפים רולר. טרם התאושש. לי היה עצוב. עכשיו אני כבר משוכנעה ליבירורימשפט", לשעה ארבע אוצר הצירים. נמע העסק נסל על כתפי אשתו ושותפו. אחיו נטל וועשה במכוניתו לסידורים בחל אביב, וכשעה ארבע הואח קמרה ובא לעוור בבית הקפה. אחוה בפחה היחידה ברוצב שכט ברמתינן, ונכנס פעימה. המכיר לקצינה בעירה מה קרה, היא דוקא ביום אחר, משום נחטפתי. לכלא אזרחי אינד נכנם

לשופט". המתין שעתיים וחצי, הגיע אזרח כבהילות. החליף בגדים בחדר סמוך, ויצא עם דרגות רב־סרן.

דן שירזי חור על ההסבר, וכמו מתוך ערפל שמע: "אני רן אותך ל־21 יום מחכוש". דן לא הגיב בתחילה. "לא עיכלתי מה קורה לי", הוא מספר בבית־הקפה שלו בחיפה, טרם מעכל את שלושת השבועות בכלא. "הייתי בשוק אמיתי. כשהיא אמר 21 יום לא אמרתי כלום. לא האמנתי שזה באמת קורה לי. חשבתי רק שהטלת כזה עונש לא יכולה להיות בסמכותו של הקצין הוה".

דן יצא מן החרר בברכיים כושלות. איפשרו לו לטלפן אל אחיו, מנהל מחלקה כ"חדיראן", המתגורר בסמוך. האח הגיע כריצה ומצא את דן במצב של היסטריה. הוא נכנס אל הקצין והטביר לו את בעיותיו של אחיו. הקצין אמר: "הייתי צריך לתת לו 28 יום. התחשבתי בו". דן החל לברות. בעמל רכ הצליח אחיו לשכנעו לוותר על הרעיון. בינתיים יצא עוד מילואימניק מעל פני השופט. הוא נרון לשכועיים, התמוטט, היה בלגן שלם, אמכולנס, טיפול נמרץ. הסצינה הזו לא הוסיפה שלווה לדן שירוי. אחיו בטל את מפתחות המכונית, ודן הוכגס כבול למכונית צכאית והוסע לבית־מעצר ביפו.

"עריין לא ידעתי מה קורה טביבי", הוא נזכר בקול רוער, מחייך חיוך עצוב. "השוק הגרול היה בכלא, כשנסגרה אחרי רלת הברול הכבדה". רן שירוי החל לככות ולא חדל במשך חמישה ימים תמימים. הוא ראה רופא, כמו כל אסיר חדש, וישב מולו ממרר בככי, כומתתו שמוטה על ראשו, מכווץ כולו. ביקש לראות את הקב"ן (קצין בריאות נפש). הקכ"ן, אף הוא איש מילואים, כיקש מהרופא, אותו רופא שטיפל ביוסי כהן, לאשפו את דן בחדר כירוד עד שיוכל לתהות על מצבו איתי"ז שב ומילמל.

חרי כמה ימים נככל באויקים והובא חרי כסח ימים בבי, בחוא שמע על היקף לפסיכיאטר צבאי. ההוא שמע על היקף עסקיו כתוץ, ופטר אותו בלא כלום. כמעט ולא הקשיב לו. דן שירוי החל לקלוט כי יכלה ככלא שלושה שבועות ארוכים. הגיש בקשת מחילה לאלוף הפיקור וכקשתו נרחתה. הוא הוכנס לתא קטן עם עוד שלושים עצירים. החלה שיגרת הכלא. השכמה ב־4.30 כבוקר, ספירה ב־4.40, גילוח בחשיבה כתוך התא הלוהט מחום, הכנת מסרר בוקר, ב־5.40 יציאה לחרר האוכל (כריצה), וככר הוא מכוסה כזיעה, כמו כולם. אחרי האוכל יוצאים לעבורות. רן היה "סגיטר", עסק בעבורות נקיון. כשבעל דרגה עובר בסמור, מישהו צועק "סניטרים הקשבו", וכולם מתמתחים ורוקעים ברגליהם. רן חישב ומצא כי רקע ברגליו לפועת 300 (שלוש־מאותו) פעם ביום. 'היינים כל הומן לעבור, גם כשאין עבודה", הוא מספר. "אספנו

עלים שנפלו מן העצים, עוד בטרם הגיעו לרצפה". כערב נגעלים כולם בתאים היוסרים. מקלחת רק בימים שני וחמישי. בשישיישבת – כל הזמן בתא. לפני המסררים אסור לשכב על המיטות כרי לא לקלקל את סירור המיטה. ביקור משפחה – פעם

"כמו שאפשר למצוא בלחיצת כפתור שאני עריק, כך גם אפשר לברוק במחשב אם האיש דוכר אמת, אם יש לו באמת בעיה".

נשבוע. יושנים ובוכים. אמו קיבלה את המאמר בצורה

"למילואים אתה לפחות נערך", אומר דן, "פת הקשיבת, ולכסתי אמרה: "חאמר את מה שאמרת לי בקלות בואת פה לא חיח לי ומן להעוד. זו היתה פשוט

חמש פעמים עריק

אלוף מתן וילנאי מכחן כראש אגף כוח אדם בצה"ל וה שנתיים. כל תלונח של איש מילואים המגיעה אל שולחנו, מטופלח מיד. עד היום לא ומצא שאיש מילואים נעצר על לא עוול ככפו. "ישנה תופעת עריקות קבועה בצבא, לא באחוזים גבוחים, אבל במימדים כאלה שדורשים טיפול", אומר האלוף וילנאי, "אין הצבא חורג משום חוק ונוהג תקין. במקביל קיימת מערכת נדולה של טיפול בפרט".

דן שירוי ומצא במערך המילואים משנה 1980. הוא זומן ליום אימון, ולא התייצב. זומן לבירור, ובתום תכירור הועמד למשפט בפני תמנ"ד שלו, איש מילואים, ונדון לשבעת ימי מחבוש. מאחר שהיה חלוי ועומד נגדו מאסר על חואי של 14 יום (הוא נדון שנח קודם לכן על עבירה דומה), הוא נשלח ל-21 ימים בכלא. בקשת תמחילה שלו נדחתה.

גם דן מסכים ששרות מילואים הוא כורח

צדי לא התביישה לספר לחברים שבעלה בכלא

האלוף וילנאי הורח לכדוק את תיקיתם של יוסי כהן ודן שירזי מבחינת ההתייצבות למילואים. תוא מצא כי יוסי כהן רשום במערך המילואים משנת 1958, ומאו נרשם כעריק חמש פעמים (ו) כולל ממלחמת יום חכיפורים. בפעם האתרונה שלחה חיחידה שלו חיילים לביתו. והצו נמסר לאשתו ביד. חוא לא חתייצב. כל עריקות שלו נמשכה כשנתיים. אחרי הפעם הזאת וכלא, הועמד למשפט, ונדון ל-28 ימי מחבוש, מהם שבעת כפועל (התקופה שריצה עד שחועמד למשפט).

חטיפה. מה אני מציעז צריך לבדוק את הרקורד של אנשי מילואים. אם אין לאיש רקורר של התחמקות, אסור להכניס אותו לכלא. ואם כבר מכניסים – זח צריך להיות מעל לסמכותו של רב־טרן. פה מדוכר בריני נפשות. לא יתכן שאזרח שאינו משפטן ילכש מרים וישלח אנשים לבית־המהר. וכלא צבאי יותר גרוע מכלא אזרחי. באזרחי לא עושים לך מסררים, אין משמעת כואת".

המציאות כארץ. "אכל גם מילואימניקים זכאים למשפט צרק", הוא שב ואומר. "מה יצא לצבא מהעונש האמורז אם לא הייתי מתייצב למשפפ, היו מגיעים אלי אולי אתרי חמש שנים, והייתי מקבל 14 יום. אבל הייתי חייב לתתייצב. אין לי אופי כזה. אינני מסוגל

ערי, אשתו של רן, קיבלה את מאסרו קשה מאור לא ידעתי בכלל שדן נוסע לכירור", היא מספרת. אלא שהאם שכחה לממור לדן שירוי את הצי. ווא קשה מאור. הוא נעצר בעיצומו של מרוייקט חדש שאיזה שומט קיבל קריזה. ער עכשיו אני בחלם. גם דן שהמסגרת הצבאית אינה הוגנה. איך זה שעריקים שמונה שנים מעבלים עשרה ימים, ודני קיבל 21 יוחה בעשה לו עוול גרול".

(המשך בעמוד 27)

פועלי התעשיה הַאווירית רק הלכו השבוע בעקבות פועלי "סולתם" מהשבוע שעבר, וגם הם בסך־הכל תלמידיו של יצחק חזיזה. מזכיר ועד פועלי קרית־הפלדה בעכו לשעבר, שעלה לגדולה אחרי שביתה אלימה. עושה־שרירים מקצועי. סגנון הכסאח ביחסי עבודה. כעבור 30 שנה מצא עצמו בן־ערובה של פועלי יוקנעם, אחרי שהוצנח להיות מנהל כוח־האדם ב"כור". בקונצרן אומרים: "הוא עדיין מייעץ לפועלים, תפגינו, תעשו בלאגאן". חזיזה מודה שהיה להם מורה־דרך, אבל לא צריך לעשות ממנו מפלצת. לא טוען לקופירייט על הפטנט. והוא גם אחרי התקף־לב.

מאת אבי מורגנשטרו

שפועלי "סולתם" כלאו את מנהלי "כור" במפעל, היה גם יצחק חויזה, היה שותף לרעיון. בלומנטל, לפני שנאלץ להיפרד מכס המנכ"ל, הנחית את חויזה מנהל כוח האדם בקונצרן, על תקן של בדערובה. המשפט שחזר על עצמו לתפקיר ראש אגף כוח אדם של "כור". המינוי עורר סערה גדולה. "עם כל הככור עומר על שולחן ומשתין. המסר של שובתי "סולתם": תראו מי מורה הרור שלנו. לא

בשנת 58 היה יצחק חזיוה, או מזכיר הווער של מפעלי הפלרה בעכו, היוום על עצמי אבל חושב שיש לי תקשורת והכנה עם ציבור הפועלים. יש לי ידע. או מה והמנהיג של שביתה גדולה שעשתה הרבח כותרות וגם לא מעט מיתוסים. אחר מהם, אבסורד יש בכך שאני מעדות המורח? אסתכן ואומר שיש וראי עור אנשים יוצאי לא מנהים פועלים אלא מנהל בכיד, הוא אומרו "בפגעתי, לא חיה ולא נברא. הק ארם. שייבת הק למפלנת העכורה אלא מצויה בכל המפלגות. אף אחד לא נולד מנהיג, בלתי שפני היה עושה דבר שכוה. נכון שזר היתה שכיתה ברולה שעברה מארוע התכמת לא ניתנה רק למתי מעט. מנחלים ב'כור זו נחלה פרטית של פישות" משמי בעכו לארוע ארצי, אכל להשתין על השולתן: נו באמת".

רבין שאם יקדם את חוידה לעמדת מפתח, גם הוא, בלומנטל לא יפסיר. יויוחם משל

מגרונם של הפועלים העצבניים היה "לא, לא, לא ניתן, את חזיזה נויין". לחזיזה, זהו תפקיר אחראי שצריך ללמור אותו לא מעט זמן", מתכטאים בערינות שא ונם של הפועלים העצבניים חיוו לא, לא, לא ביוגון אה ווינה בין בין הלאימרוצים מהמינוי, שכמובן מרברים בעילום שם. לא רוצים איתו בעיות. על אחת הכרוות התנוסט ציור שהיה צדיך להוכיר לאיש את עברו. חויזה בקונצרן הלאימרוצים מהמינוי, שכמובן מרברים בעילום שם. לא רוצים איתו בעיות. חזיזה משתדל מאר לחיות נינות, אכל קופץ כשנונעים בקירומו. "לא רק השיקול העדתי קבע שאני אשב כאן. ומה על הגיסיון שצברתיז אני לא אוהב להעיד בשיא המאבק, סיפר איך השתיו על שולהן המנכ"ל. שלושים שנה אחרי, ככר - עדות המורח שיכולים למלא תפקיד כזה ולא זוכים לו בגלל מוצאם. התופעה הוו לא

שייקה גביש ירש את חזיוה מכלומנטל: הוא לא מסחרר איתו עוד מחחילת היה מי שראה את הציית הקווים של הזיזה מכבשני הפלדה למשררי צמרת דרכם המשוחפת. מערכת חיחסים סבוכה זה החל במאבק סמכויות, אחרי שמקורבי בור" כעין בנידה במעמר. אחרים טענו שחויזה הגיע לתפקיר לא בוכות כישוריו: חויוה ובשלו בנסיונם למנוע את המינוי של גביש. המנכ"ל החדש מיהר לחבהיר המקצועיים, כי אם בגלל החלטת מפלגת העבודה, לאחר הכשלון בבחירות 81" לחויוה מי תכום, אכל פהר מאר נאלץ לכלוע את הצפודע. מקורכי גביש מורים לשבד פועלים בהנהלות מפעלי ההפתררות ומוסרות המפלגה. האיש שקירם את שאילו היתה לו אושרות, חויזה כבר מומן לא היה יושב בעומה ה-14 של בנין "כור". חרות תיה נפתלי בלומנטל, אז מנכ"ל "כור". בלומנטל חיפש משענת פוליטיה. הוא אלא שכל נסיון קטן מצר נכיש לרחוק את רגלי חייות היה מפעיל מיר פעמוני

Dicectu II

צחק חזיוה: "אני לא יושב פה בגלל הפנים היפות שלי". (צילום: שמואל דרומני)

אזעקה בחדרו של ישראל קיסר. קיסר ההמתררות ו"חברת העובדים" (כולל דוכמות "כור") כבר הבהיר לגביש שאין על מה לדבר. למרות שכמה מבכירי הקונצדן, ואפילו ראשי מפעלים וועדים, יאמרו לך שחויזה סשוט לא מבין מה תפקידו, חשיכותו של הנושא העדתי גרולה יותר. במפַלגה למרו לקת רוצים שקט תעשייתי.

כיש עצמו מסרכ להתראיין. חזיזה פתוח לשיחה "בשנתיים וחצי האחרונות אנחנו עוכדים במקסימום הבנה", הוא אומר ומחכוון לגביש, "אני חושב שבתחילת הדרך היחסים לא היו טובים כי הזהירו אותו שאני אגרום לו בעיות. הוא לא רצה לקכל תכתיבים וירוע שאני לא יסימן. הרכה אנשים הסיתו אותו נגדי. אני מקווה שהיום אני עושה את תפקידי בנאמנות ומעבר למקור

"אם כבר מרברים על נאמנות", אומרים מנהלים בקונצרן, "או חויזה משחק לפעמים תפקיר כפול. שוכח שהוא כבר לא מוכיר ועד אלא יושכ בהנהלה וחייב לפעול על־פי מריניות, אך מרי פעם אומר לפועלים: תפגינו, תעשו רעש ובאלאגן". חזיוה מורה שהוא עריין קרוב מאר כליבו לפועלים. מדוכר כקונפליקט שאין לו כרגע פחרון. "כשכאים אלי הרוצים עצה או סעד נפשי אני מדריך אותם כדרכים לגיטימיות. אומר להם מה תאלטרנטיבות שבהן הם יכולים לפעול. מה רוצים שאני אזרוק אותנו? רק או יגירו שאני מנהל טוכז יש לי מחוייבות לתפקיד, אבל התפקיד לא מעביר אותי על דעתי. קורם כל יש לי מצפון. כשמישהו צורק, אז אני מנסה להטפיע על המנכל. אם זה חסרון, שיהיה".

יצחק חויוה, כן 50, נולד במרוקו. כן למשפחה בת 11 נפשות. לארץ הגיע ב־51' עם "עליית הנוער". לאחר ארבע שנים בקיבוץ הצטרף אל הוריו בחצור הגלילית, לעוור כפרנסתם. לא פעם הצטער על עויבת הקיבוץ. אביו היה ספר נשים מצליח במרוקו. בחצור נשבר כשנשלח לסקל אבנים ולנטוע עצים. לאחר השירות הצבאי נשא יצחק לאשה את טוי, והחל לענור ליד הכבשנים כמפעלי הפלרה בעכו. חזיזה, רחב כתמיים וחום, לא ליקק רבש מול חום של 1100 מעלות. גם המשכורת בקושי הספיקה להחויק את המשפחה. הוא פנה לעסקנות ונכחר למוכיר ועד העוברים, אף מכלי שהיה לפני כן חבר בו, עם סער קולות ניכר כינו ליריבין.

וכך ככש לו מקום טוב כאמצע, בהיסטוריה של סבסוכי העבורה בארץ הואת. ב־58' החליטת הנהלת מפעלי הפלדה לפטר 600 פועלים, מחצית מעובדי המפעל. היו חוכות כברים, אי עמירה כחווים ובעיות אחרות. חזיוה חור יום קורם משרות מילואים. מלא רוח קרב החלים על שביתה שהיתה כחכרות מלחמה. המנכ"ל היה בהו"ל, הוא זוכר, והסמנכ"ל רצה לעשות שרירים. "נכנסתי לחדרו ואמרתי לו שלא מקובל עלי הדרך השרירותית שבה התליט לפטר את המועלים". מועצת הפועלים עמדה מאתוריו, וגם שאר הועדים.

הוא לא הסתפק בהשבתה אלא הורה גם על סגירה מוחלטת של שערי המפעל. לא הרשו להכנים ולהוציא תומרי גלם ומוצרים מוגמרים. שבוע נמשכה השביתה. המנהלים והמתווכים יכלו להכנס רק ברגל. אנשים צוכרים שחזיוה ריתך את השע־ רים. הוא מכתיש גם את הסיפור הזה. "זה בלתי אפשרי. השערים היו חשמליים", אוכד חזיזה, "ווצץ מוה ירעתי שוה המפעל שלנו ושצריך לשמור עליו. גם לא היתה וכתערכות של המשטרה. אבל נכון שוו לא היתה שביתה דהילוקס. בסך־הכל רצינו לזכות בתשומת לב הציכור והתקשורת. אני לא המצאתי את הפטנט. היו לפני חזיות

"לא רק השיקול העדתי קבע שאני אשב כאן." ומה על הניסיון שצברתי! אז מה אבסורד יש בכך שאני מעדות המזרחז אף אחד לא נולד מנהיג, והחכמה לא ניתנה רק למתי מעט. מנהלים ב'בור' זו נחלה פרטית של מישהוז"

לאחר סבוע אימצו תוכנית הבראה. פוטרו רק 300 פועלים. חויוה זכה ככונוס ובאהרת הפועלים. הית, מהקומה ה־14 של בנין "כור", הוא מסתכל מלמעלה על הפרולטריון. הוא "יורר" אל העם בפג'ו 505 ממוונח, מנסה לפתור דברים. אבל אסילו בקרב פרעלי עכו, מבצרו בעבר, נחלש מעמרו. כך אומרים ומציינים שזה עוד בליכון המעטה פליקס קריאף מווער עוברי "מולתם" אומר על התפרצות הפועלים כלפי חויוה "אין לחויוה כות לשנות דברים, למרות שהוא מנסה לעזור. הוא ניסה לנשר ולהרגיע באיוסום משם, אבל גביש הוא עקשן מאר וחזיוה לא יכול לעשות מה שהוא רוצה. על המעמר שלו בין העוברים יכולת ללמוד מהתנוכות כלפיו. זה שקיללו אותו אומר הכלי.

זה מה שקרה לחויות, שם רבר בשנות ה־60, יותר מפורסם ומרתיע בשעתו מיהדשע טרץ איש נטל אשדור בעשור הבא. בשביתה במפעלי הפלדה טענו שהוא של עוברים שהוא מוצרק הוא לגיטימי. אכל שהמאבק יתבצע בהתאם לחוק, לפי רגהיג את הבריז למרי של ממש. מרן מוסכמות. האתי השביחה גם ידע להרגיע ולהמשיך בעברדה שקמה, לחויזה היתה כריומה שהיפנטה את הפועלים. הוא התגלה ניהלתי את השביתה ההיא במפעלי המלדה. הלכתי ראש בראש עם התנהלה. רציתי בינושה שרירים מסצועי לא השיפוס השתדלן והמתמקה עם מוכיר מועצת הפועלים, להפגין כוח בריוק כמוה, במקום לנווג בשיקול דעת. היום לא הייתי נותג כך". אלא אחד כזה שיודע לסגור עניינים לכד. חויוה הכין שאטור לו להסגין חולשה בטום נשרה, שבטכטובי עבודה אשר להתקפל. רק רעש ועמדת כוח יביאו תוצאות אולי גם ובירווק מהבותרות. יש אפילו עייפות התימר. הוא אחרי התקדלב וגם סבל

את מנהיגותו היה מי שכינה אותו "סטאלין". חזיוה אומר שהשם ניתן לו בוכות שפמו , היפר", העבה שמעורר מעט רימיון לעריץ הרומי. "אני בטח לא קומוניסט כמוהו. להיפר", אומר חזיזה. יש שיאמרו עליו שבאותן שנים היה צנטרליסט שלא הותיר מרחב פעולה גרול לאחרים. אפילו הטיל אימה סטנה על מי שניסה לערער את מעמרו או לחלוק עליו. גם את זה תוא מכחיש. "אני לא רואה את עצמי צגטרליסט. להיפך. אני אחרת אוות. אני אוהב לשמוע רעיונות של אחרים. היו מקרים שחשבתי אחרת מפועלים או אנשים, וקיבלתי את דעתם. אני בסריהכל כן־אדם. גם אני טועה. אף את מה ליישם את מה לא פחר ממני. אין לי ציפורניים ואני לא שורט. השתדלתי ליישם את מה שנראה לי נכון. המציאות הוכיחה זאת. אחרת לא הייתי נשאר שמונה שנים בווערה המרכות".

ממפעלי הפלדה עבר ללמור במכון להשכלה ומחקר בצוחית, ליך בית כרל. כשטיים את לימוריו נבחר כמזכיר סביף מפלגת העבורה בעכו וכמקביל גם כמזכיר מועצת הפועלים. על השביתות שארגן שם הוא לא רוצה לדכר. העיתוי לא מתאים. לא נאה למנהל כוח ארם של סונצרן להתפאר עלי כריסארות. גם עם מנכ"ל "כוך" מאיר עמית התנגש הזיזה בעוצמה. עמית: "כשניסינו לשנות דברים הוא הפגין הרכה כוח והשכית מפעלים. הוא ארם לא קל. אכל הוא ראג לצד שלו". חויוה: "אני לא זוכר שארגנתי שכיתות בתקופה של עמית. הוא היה רווקא די בסדר. היו סנקציות של שעות נוספות או האטת תהליך הייצור אם לזה הוא קורא שביתה..."

ב־81', אחרי שהכריו על השביתה הגרולה במפעל "פרוטארום", ואיים להרחיב אותה על פני כל מפעלי התעשיה בעכו, הצניח אותו נפתלי בלומנטל להנהלת כור". באותה שנה גם נערכו הבחירות לכנסת, אולם כוחו הרב בצפון לא עמר לו כשניסה להיבחר במקום ריאלי ברשימת מפלגת העבודה. למרות שכינו אותו "דוד לוי של המערך". חזיוה מחויק את הרברים כבטן. הוא כועס על המפלגה. "השיטה מעוותת. היא לא טובה ולא מוצדקת. אתה עובר שבעה מרורי גיהנום בוועדה מסררת שמסרות סירורים לא בשיקולים עניינים. זה לא הוציא לי את הרוח מהמפרשים. מפלגת העבורה צריכה לחקור למה סוג מסויים של אוכלוסיה לא הולך איתה. או.קיי, למה עדות המזרח או רוב פועלי ערות המזרח לא מצביעים למפלגה".

ייוה לא מוותר על כסא בכנסת. גם יריביו, הלא־מעטים, מודים שהוא יכול להביא שם תרומה השובה למפלגת העבורה. אחר שלא מחפש פוזות. מדבר דוגרי. "כך לפחות הוא גם לא ישכ כ'כור"" הם מוסיפים. מויזה מגריר את תפקירו ב"כור" כמי שאתראי על רוותת הפועלים כמפעלים. מרגיש שהוא מכנים המון נשמה ורגש בעבורה. האם גביש נועץ בו לפני

מינויים של מנהלי מפעלים: "לפעמים כן ולפעמים לא. אני לא ממורמר". מתנגדיו כ"כור" מספרים שבעת ביקור במפעל, "הוא מתיישב במלון סמוך, מזמין את ההנהלה לארוחה כיד המלך, אוהב לפזר עושר, מתנהג כמו אפגריי. חויות: "אני יורע מי משמיץ אותי. אני כמעט בטוח שזה בא מעכו. יש לי שם שונאים פוליטים. כאלו שלא היו מתאימים לשליחות ואני נאלצתי לפטר אותם, או חברים שעברו את הגכול ולא יכולתי להבליג. אנשים צרי אומק, וכלנים, והם מוכרים לי. בשביל האינטרס שלהם הם מוכנים לעשות כל רבר. אני לא הולך לכתי-מלון.

בית המלון שלי זה הבית. כית רביקומתי עם פועלים". לא תמחוד אותך להבנס לתפקיר ללא הבשרה כוקרכת? "למרתי בכית ברל. חוץ מזה אני לא יושב פה בגלל הפנים היפות שלי. יכולים

לשפוט אותי לפי הישגי". בכל זאת, אנשים בייכורי לא מרעיסים עליך שבחים ולא מוכנים לומר עליך

דברים חיובים או שלילים בסומבי. פוחדים ממך? יחם וחלילה. מה אני שורף? אף אתר לא פותר ממני.-אולי הפתרונות שלי ודרך הביטוי הכנה מפריעים לאנשים. אמרתי כבר שאני לא יסימן". ... אומרים שתעורר מהומות אם יומי לפשר או לחזיו אותך מתפקידן ...

"קודם כל תורה שמתחשבים כי זכאישיותי. אני לא איש דיב ומרון. אני מרחם על האנשים שאמרו לך את זה. הם מתהבאים כמו עכנרים. אתה חושב שאם הייתי מנחל רע היו משאירים אותיז מה עם ההיבט הציבוריז הענייניז האנשים לא ביישנים. הם יכולים לומר לי שאני לא טוב". דבו פורודים...

"אז יש להם בעיה".

בהנחלת "כור" לא מוציאים מלה על חויה. לא לייתום אומרים שם ש"נתנו לותול לשמור על השמנת". חזיוה היה פעם מטרר, וכרי להשתיקו העבירו אותו לצד הסולירי, קשה לדעת מי הרוויה ומי הפסיר בעיסקה הואת. על סגנון השכיתה ב'סולתם" אומר חזיזה שהוא לא מקובל עליו. "שביתה

ספונשנית וכלתי מתוכננת שלא הועילה", אומר המומחה, "אסור לכלוא הנהלה ולאלץ אותה לפעול תחת איום".

את זה הם למדו ממך. גם השביתות שאתה ארגנת לא היו בדיוק פיקניק. בסדיובל זו רק הקצנה.

וו הנחה היפוטתית. אני מורע ששימשתי אולי כמודה דרך, אבל לא חושב

לפועלים, ובמקביל יסייעו גם לקירומו האישי. מאידן, ביונו הצגוע שבעבו היה פתוח מבעיות בבליות. חויוה עריין מתגורך בדירה צגועה בעבו. נוסע לשם לפוצת שלוש לפני העובדים מבוקר ער לילה. "נם בשנת האתרונה הגיעו אלי פועלים, התייעצו פעמים בשבוע, אל "סחי, המלאן" שלי". הווג חשוך ילרים. לפני כעשר שנים אימצו כפי שנול עם הפועלים הוא עריין מרכר אליהם בשמתם. גם היום מוא לא . ברימצווה מכוכר. את זה מוא הנשים. בשארו לו כמה הלומות ברסמים. להמשיך כתייבר להשמע פילומת גרול. למרות שנודי שעם ארק במה קלישאות. כרי להרגיש בתפקיך עוד כמה שנים וכמא בכנמת גם. מגכ"ל "כוד" הוא לא רוצה להיות.

ורשבסקי פריליד דובר

SALE STATE TO SEE SEE

The state of the state of

הצ'יובטרון והפלמ'ת, היחירים שהיו איתנו בקשר היו יואל זילבר "הם, הפלתיחניקים. ושמואל בונים", היא אומרת. כין אלה שהתראיינו לתסשורת היו אנשים שעשרים שנה לא דרכו אצלנו בבית. הם לא באו אף פעם לא סלחו לכית־הַחולים, אפילו לא ל'שבעה". לשייקה על שהוא התחתן איתי. בעיניהם הייתי 'העולניה'. לא תשלהם. בתקום לעצור ולראות שאנחנו ולאושרים ביחד, כשום הפסיקו לבוא. הם חיים אוכרונות. ולערבי נוסטלגיה. עייקה לא אהב את זה".

ולראות שטוב לו, שאנחנו מאושרים ביתר, הם פשוט המסיקו לבוא. הם חיים מוכרונות. מערכי נוסטלגיה. שייסה לא אהב את זה. העבר שלו, בשכילו, היה פשוט עוברה. אם הוא הלך לכל הכינוסים האלה, של הגוסטלגיה, זה פשוט מפני שלא היתה לו ברירה. אבל הוא לא חי את זה".

מטופחת, תרכותית מאוד, לא היתה טורחת לסגור חשבון עם רור האהלן, אלמלא חשבה שמרוב קרטושקעס לא רואים את שייקה האמיתי. להאש כולם מדברים על איך שייקה נונח. נוצר הרושם כאילו הוא לא עשה שום רבר מאו הצ'יוכטרון. ראיינו את נעמי פולני. מה היא יורעת על שייקה: איפה היא היתה בכל השנים

תוכנית יחיד, הופיע עם יודם כוקר בערבי פנטומימה, הגיש תוכנית בטלוויויה הערכית, חוסיע בהצגה כ'הכימה', הנחה ערב על יוצאי

סביר להניח שלידיה אופיר, אישה אירופאית,

שיוקה ולידיה כאחד מצילומין האחורונים, מחודש מאי לפי (לפעלה), בעמוד חבא: הווג אופיר ותבת קארין בברלין, סוף 1978, בעת צילומי "הקוסט מלובלין".

Haralo 16

מרוקו, הבין ערב על חיים הפר, והופיע ככל הארץ. ואחרי כל זה, יפה ירטוני – שמזה שמונה שנים יחסינו איתה מנותקים כאופן טוטאלי ובאיכה מוצהרת – אומרת ברדיו שיחבל ששייקה לא השאיר שתם דבר אחריו. איך היא מעיזה, אני לא מגינה את זה. או חיים האר, שכוע אתרי ששייקה נפטר הוא מנצל את מותו בשביל לודדת על אורי אבנרי, בגלל איזה ויכוח שבכלל לא היה לנו עם אכגרי. ווא קרא למאמר שלו 'הצביעה'. הוא הצבוע. הפר בכלל לא דצניה, אחת הכוכבות בתיאטרה. חבר שלנו, מה הוא מעלה פרשיות ישנות כאלהו מרגישים שונוא שנמטר לעני כל כך מעט זמך.

לידיה לא מעורכת כערכ המחווה לוכרו של שייקה אוטיר, הוצלך ומתארגן כימים אלה, שנוער במקורו להיות לו ערב הצדעה בחייו. היא אפילו לא יודעת מה יהיח בתוכנית. אם יש לה זכות וטו לנכי רשימת המשתחמים, היא לא משחמשת כה. "אני רק לא רוצה שהם יפשו קסעים ששיישה היה עושה על הבמה. שכל אחר יעשה מה שהוא יודע". והיא, מצירה, תשמור על החיוך המאופק גם בשיעלה על הבמה אותו שחקן לאני לא רוצה לנשב בשם") שהיא הבחירה היתה טבעית לשניהם, מסיכות שונות. בשביל שייקה אופיד

האלהו רק בשנתיים האחרונות שייקה עשה ארבעה סרטים, מתוכם שניים בינלאומיים, הקלים שלושה פרקים ראשונים של סדרת טלוויויה חדשה בכיכובו, הרים פסטיבל פנטומימה, התחיל חורות על לחנך את ריטה, התחיל לעבור על

לשייקה אופיר". אופיר, או, לא הגיב. הוא בריוק היה בזימבבאווי, בצילומי "מכרות המלך שלמה" עם ריצ'ארד צ'מברליין. "כל הסיפור הזה, של 'שייקה נעלם', הוא המצאה של איזה

ליריה יודעת שהיא נותנת לועם להשתלט עליה, ואולי בפעם הראשונה כחייה לא אכפת לה. הכעם הזה לא התחיל אתמול, גם לא לפני שנה: "דם, הפלם חניקים, אף פעם לא סלחר לשייקה את זה שהוא התחתן איתי. הם לא נתנו לי צ'אנס. בעיניהם הייתי 'הפולניה', לא משלהם. שנים אחרי שהתחתנתי עם שייקה, הם עוד ניסו לשכנע את עצמם, ואותו, שאני לא בשבילו. במקום לעצור שלא העתונים קבעו להם, אלא מה שהם שמעו ברריו ובהופעות". לידיה יודעת שלא מפרגנים לה כתוך הקבוצה המעורפלת

במקצת, הקרויה "הקליקה", של הבוהמה. אפילו עכשיו, כשהאבלות אמורה לגונן עליה, יש מי ששמח ללחוש – שלא לייחוס כמובן – שהיא כליכך גוננה על שייקה, עד שאי אפשר היה לנשת אליה ושבכלל היא "אישה קשה". כל זה לא כאמת מעניין אותה. היא מוכנה, כמעט כשמחה, להמשיך ולהיות אישה קשה, כדי שתוכל

כלוויה, לידיה אופיר לא ככתה. "אני התייבשתי כבר מומן", היא אומרת. בתחילת מאי האחרון היא כבר ירעה ששייקה עומר למות. בשכועות הראשונים למחלתו, הרופאים חשבו שמרובר רק בילקת ריאות קשה. אתרכך התברר שממציא המערכון על האיש שמעשן ומעשן, לקה בטרטן ריאות. הרופאים אמרו שנותרו לו עוד כשנה־שנתיים לחיות. כמציאות הוא נפטר פתות מחורשיים אתרי הניתוח. ער הרגע האחרון הוא לא ידע שיש לו סרטן. לידיה החליטה לא לספר לו את האמת. אם תוא ניחש, לא ראו את זה עליו. הוא המשיך לחכנן את השנים הכאות עד הסוף. ליד המיטה שלו, בבית החולים, היו העמודים הראשונים של תסרים ההמשך לשוטר

את שייקה פגשה במקרה כמה הודשים אוצרי מות אביה. "הוא כדיוק חור או מניו־יורק, כך שבתקופה הקצרה שחייתי כאן לא יכולתי לדעת מיהו. אני זוכרת שהוא קצת נעלב מזה. שייקה סימל להרכה אנשים את הישראלי האמיתי, השורשי, אבל עלי הוא דווקא עשה רושם אחר. כשתגשתי אותו חשבתי שהיא ספרדי, כי היו לו פיאות ארוכות וג'ינס. כשהתחלנו לצאת, הוא הצטייר בעיני כאיש העולם הגרול, ארם שיורע איזה יין צריך להזמין במסערה". שייקה אופיר נולר כיחושע גולדשטיין. את ההיגוי הספרדי הנרוני, המדוייק, הוא העתיק מבני כיתתו,

וההופעות בניו־יורק. הגיע זמנו לחזור לגולרשטיין, הפולני הגישואין של שייקה ולידיה, ב־1965, השאירו טעם של כגירה

יהת שלי הפריעה לחם, לצברים הגועיים האלה", אומרת כי בן־אמוץ אושפו בכודמשט.

לא תשכח לו לעולט את זה שהוא אמר בראיון לפני כמה שנים: היתה מארים בירת הפנטומימה. המקום בו למד. והמלך הבלתי

"אני לא רוצה להיות תקוע במקום אתר, בלי להתקום, כמו שקרה

עתונאי מוג גימ'ל ששייקה לא נתן לו ראיון. שייקה שנא חשיפה הוא גם מאוד התרגז על כמה עתונאים שסילפו את דבריו לחלוטין והחליט שהוא לא נותן יותר ראיונות לחלק מן העתונים. אפילו לא רצה לענות להם על שאלות כמו איזה מסערה הוא אחזב. העובדה שהוא לא נעלם לשום מקום ניכרה בלוויה. באו המון 'עמך'. כתם בניאדם פשוטים שהמשיכו לשמוע אותו כל חשבים ולאחוב אותו.

להמשיך ולגונן על זכרו של שייקה.

לידיה שומבר, בתו של הקומיקאי האידשאי ישראל שומבר (הצין של הצמר דו'ינאן ושומכר), לא גדלה על שייקה אופיר. בקושי הכירה את השם, אם ככלל. היא נולדה בפולניה ובילתה את רוב חייה על פני כרור הארק. אתרי שלמדה משחק בפארים, היא נסעה לניריורק לשלושה וערשים ושם השיגה אותה הידיעה שאביה גוסס. מיד עלתה על המטוס הראשון והגיעה לישראל. לא היתה לה שום תחושה של חזרה הביתה. "אני אף פעם לא הרגשתי שישראל וה המקום היחיד בשבילי. עד היום אני מסתובבת בעולם עם דרכון

הס"טים הירושלמיים. כשפגש את לידיה הוא כבר היה הרבה אחרי הציוגטרון, אחרי הופעות היחיד, אחרי הלימודים אצל הפנטומימאי אטיין דקרו בפארים, ייסוד תיאטרון הפנסומימה הישראלי

על שפתיו של דור שלם. אלו שתבעו לוחדים את הוסעותיו של שומכר האב, כנלל העובדה שנערכו ביידיש, סרכו לעכל את העובדה שבתו נישאה לארם שקבע וסימל, יותר מכל אחד אחר, את הטגנון הישראלי כנירור. מה עוד שהתרונה עם לידיה כאה לאחר גירושיו של אופיר מאהלה, שהיתה "אחת מהחבר"ה", מגדוד המילרע. בתם של משה הלוי, כמאי תיאטרון הפועלים "אהל", ולאח

לידיה בלא מעט סראקום. "אני או ראיתי בדיוק את 'אקטורוס', עם פול ניומן בתפקיד ארי בדכנען, והם נראו לי כולם כמו ארי כן כנענים. שורשיים כאלה. והנה היום מתברר שבעצם הם מעיירות קטנות בפולניה, ודן בן־אמוץ, וכולם אחריו, נוסעים לגלות את השורשים שלהם ליד ורשה. אני לא צריכה לנסוע לשום מקום. השורשים שלי תמיד היו איתי". אגנ, הדברים נאמרו לפני שנודע

רכילויות, שולועות, שטויות בוליץ. נכון — לא נכון.

שבוע שאחרי מותו של אומיר מורסמה באמצעי התקשורת כמות מדחימה ממש של רכילויות מצוצות מן האצבע, שמועות וסתם שטויות במיץ עגבניות. לידיה אופיר היתה עסוקה מדי, או שבורה מדי, או מורגלת מדי, בשביל לחתחיל להגיב.

לא נכון ש...

מתלתו של שייקה רוששה את משבחת אופיר לחלוטין. אף אחד לא מכר תכשיטים, אף אחד לא רעב ללחם.

לידירו: "כמו לכל משפחה נורמלית גם לנו חית ביטוח רפואי בקופת־וזולים, ומם שילמו את כל הוצאות הטיפול. היו כמה חוצאות נוספות, כמו אחיות לילח ותווצה מיוחדות. נכון גם שקשה כשיש רק ומצאות ואין הכנסות כבר חצי שנח. אבל היו הגומות שחן פשוט לא יתוארו. אי לא חייבת דין־וחשבון לאף אחד על מצבנו הכספי, אבל ידוע ששייקה היה אחר האמנים הריווחיים ביודר בישראל. נם אחרי שבעים וחמישת אחוז מס חכוסה, ממה לחיות יש לנו. תודה לאל, לא התקרבנו לפת לחמ".

אברגנים שעבדו עם שייקח דיברו על תשלומים שקיבל בסדר גודל של 3,000

מלחמת ששת הימים, צילצל ללידיה ואמר שהוא נשאר. "קרה לו

מה שקרה לו כשתוא בא לבקר מארה"ב כמה שנים קורם. כרגע

עם לידיה נערך בדירה יפיפיה, על תקירות יש ציורים יקרים. על הרצפה שטיחים מקיר אל קיר. כולם לבושים טוב, אוכלים טוב. נו באמת.

לא נכון ש...

שייקה אופיר קבור ליד אביה של לידיה לידיה: "נכון שאני נורא רציתי שתוא ייקבר לידו, אכל לא היה מקום בקריית

שאול, ושייקה נקבר בנחלת יצחק". באופן מקרי ביותר נקבר שייקה ליד אדם ששמו אליעור שומכר, שבינו לבין ישראל שומכר, אביה של לידיה, אין שום קשר. זת מקור הטעות.

דולר לחופעה. גם אמה של לידיה, צלינה

שומכר, חיא אישה אמידה. אגב, הראיון

לא וכון ש...

לידיה אופיר מחרימה אה עדי, בנו הבכור של שייקה מאשתו הראשונה, שחגיע לארע ללוויית אביו.

עובדת היא כי בומן הראיון הוא צלצל אלית. השיחה התנהלה בטון חם מאוד, משפחתי. באגרטל בחדר היח זר שהוא שלח. בפתק נאמר "ללידיה, באתבה

חיה כאשר לידיה רצתה לתת לו כסף, והוא לא רצה לקחת.

לידיה לחצה על שייקה לעשות הופעות

והערכת". הויכוח היחיד שפרץ ביניהם

מאוד לא זכון ש...

ביווחיות יותר ו"אמנותיות" פחות. לידיה היתה זו אשר יומה וניתלה את תקשר עם תיאטרוו "חבימה" לגכי חשתתפותו של שייקה במחות "חמלר מתיא הראשון", שגרם לו לוותר על מספר גדול של הופעות בסכומים גבוחים, תמורת המשכורת חנמוכה יחסית של מתיאטרון חלאומי. הפער הוא ענק.

תופעה אחת בחוץ שווח לחודש עבודה

מאוד לא נכון ש...

ב"תבימח".

אנשים שרצו לבקר את שייקה על מיטת חוליו "נווסמו".

מי שרצח לכקר, ביקר. בין חמכקרים זקבועים – שנמצאו לידו כל כיום, או לעתים קרובות – היו ג'וקי ארקין, מנחם גולן, צ'יוץ', אייבי נחן, גדי יגיל, ראלף ענבר, נירח גל ויעקב בן הרצל, הצייר בני

עוד לפגי שהחלה המלחמה הסתוכב שייקה בין היחירות

הפרושות לאורך הגבולות, והופיע במסגרת "שלישיית התנטריש" יחד עם אורי זוהר ואריק לביא, ועם "נאצר מחכה לרבין אי אי אי". לידיה ישבה, כמו אלפי ישראלים אחרים ברחבי חעולם, וחיכתה (המשך בעמוד 59)

מעורער היה הבחזר הרוה שאיתו היה מופיע ברחובות בימי לימוריו ששייקה הריח את הארץ, הוא לא יכול חיה לעווכ, והעוברה שבחוץ מרסל מרסו. בשביל לידיה זו היתה העיר בה פותחים את הדלת חיכתה לו קריירה גרולה, לא שינתה לו. אני רציתי דווקא להישאר. לאישה במקום לנקוע את שכמה במהלומות חברמביות. הם ישבו שם לשייקה היו הצעות גרולות והוא ויתר על כולן. אני חשבתי שון כמעט שנתיים. בהתחלה, שייקה הופיע כמעט כל ערב כאלימפיה", כאמן אורה כתכניתו של חומר אראמו. אחרכך יצא מעווו". לטיבוב הופעות עם ז'ק ברל. לקראת יום העצמאות ב־67' נסע שייקה לכמה ימים לישראל, להופעות. כשהוכרוה הכוגנות ערב

17 HIDEOID

גחן לו ראיון. עוייקה

"חעובדה שתוא לא

נערם רשום מלום

ניכרה בלוויה. באו

בני'אדם בשוטים

שוזמשיכו לשמוע

אוחו ולאחוב אוחו.

"וותיד אמרחי לו

שאר אחד לא חי

עד גיל תאחיים.

רעיונות -- שיגשים

ושאם יש לו

אוחם, אבל לא

חיארחי לעצמי

שלא העתונים קבעו

ותון יעארי.

עוגא חשיבח".

כל זו שם, ככפר גלערי, בקצב מאוד איטי.
הכחורים שולחים מבטים מאוד סוריים לפני
שפותחים את הפה להגיד משהו, לספר על
מישהו. ולא משנה שהחוטים של הטיפורים
נרקמו לפני ארבעים המישים שנה, ומאז
הריקמה איברה צבע. מי יורע, אולי עוד אטור להגידז

שימל'ה ומירי, למשל, אומר משהו לצדרים,
ובולם. נשמטת לו עוד מלה אות ואו הוא מהדק את
הספתיים לקוו צר וחתום. שימלה כמעט בן שמונים.
גרעון, בחור בן ארבעים בסך הכל, הגבר של ישראל
גילערי, נותן לו מכה קטנה על הגב ואומר לו ככה
נילערי, נותן לו מכה קטנה על הגב ואומר לו ככה
בשקט שאף אחר לא ישמע: "יאללה, שימל'ה, ממי
אחה מפחר, יצחק שרה כבר מת מזמן, נורא מיז'מין".
שימל'ה ככלל לא מחזיר במלים, רק מזיו את הראש
שימל'ה ושוב פעם ימינה. ומבקש שקט.

אנחגו עמוק כסליק של כפר גלעדי. אברשה שמוקלר יודר ראשון. אחריו, ממושמעים, בשורה: מנחם קלר, אושר גליק, ושימל׳ה. בחורים שנולדו בתחילת המאה. מניחים במיומנות כף יד מקומטת על הבטון, כף רגל על הטולם, ומשתלשלים פנימה, ובכטון, כף רגל על הטולם, ומשתלשלים פנימה, נכלעים אחד אתרי השני לתוך האוויר הצפוף כנטן החשובה של הארמה. אברשה חותך בכיוון הרוכה האנגלי. נוגע בעיניים נרגשות. לאנגלי הוה יש פיגורה מצוינת. לירו יושב ההוצ'קס – מקלע כבר לגמרי, ועל המדף למעלה ה"שטו" המחורבן שהקנה שלו מפקשש כמו צינורית השקיה עשוייה מנומי. לברן" היו הביצועים הכי מבריקים נסולם של הכתורים. נם המקלע הגרמני מ"ב 34 מקכל מלה חמה.

עכשיו, בחושך הרחום, אחרי הפגישה עם הרובים, מתחיל ויכוח מתי הוקם הסליק. הפיניים מתנלגלות למעלה, מחפשות תאריכים מרוייקים לפי תמונות יסנות. הוזרות לקיר ממול ושוב מתגלגלות לתקרה. ארצרו מתי שהיתה הרתקפה על המורים. בשנת שלושים ושבע.

אברשה: איזה שלושים ושבע, רק אחרי ארכעים. מנתם: ארכעים: ארנעים... זה היה עם הסורים. (תמשך בעמוד 12)

לאוסטרלים היה נשק ואנחנו לקחנו אותו מהם. לא. אולי'. שימל'ה: 'איזה נחמדים היו האוסטרלים'. אברשה: 'האוסטרלים. אהה, כן, באמת אהבו לשתות חלב ולרקוד עם בחורות. על כל כום חלב היו נותנים

מנחם: יזה היה עם הסורים. בין 42' ו־43'.

בצילום בעמוד הימני,

משמאל לימין: מנחם

שמוקלר, אושר גליק

במרכז: שימל'רו ומירי

על הסולם ולמטה:

אושר גליק בירידה.

קלר, אברשה

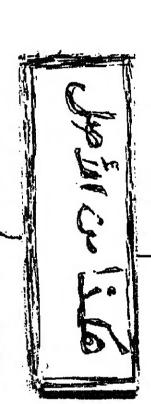
ושימל'ה זמירי;

הבחורים של כפר גלעדי שומרים על טודיות, מתבונים מוב־טוב לצדרי לפני שהם פותחים את הפה להגיד משהו. מי יודע, אולי עוד אסור להגיד. הבחורים נולדו בתחילת המאה. הסליק שחפרו עם פלישת הבריטים לסוריה שמו^{כמחס}ן פלונתי של ההגנה, ואנשי ההגנה עצמם לא ידעו את מיקומו המדוייק. הם לא שברו את הסוד ולא פרקו את הסליק גם אחרי קום המדינה. למה? כיא ^{איש} מוסמך לא נחן הוראה לפרק.

Hagaio 18

io maesio

A STATE OF THE STA

סליק סודי ביותר

ובניו, עווי, עמוס ונדי, עם בגדי עבודה כחולים ופנים שזופים כמו שצריך, המשיכו ככפר גלעדי את מסורת הנשק ועוד כמה משורות חדשות.

> (תמשך מעמוד 18) בין ארבעים ושתיים וארבעים ושלוש. לאוסטרלים היה נשק ואנחנו לקחנו אותו מהם. לא. אולי.

> שימליה: איזה נחמרים היו האוסטרלים. אברשה: האוסטרלים. אהה, כן, באמת אהבו לשתות חלב ולרקור עם כחורות. על כל כוס חלב היו נותגים שני רובים.

הסוד הנורא של הסליק לא תוער על נייר מסיכות חשאיות כהחלט. הגברים סוגרים ביניהם, בעל פח, שהסליק נחפר עם הפלישה של הבריטים לסוריה. הימים היו כאלה שכל אחד שנתפס על־ידי הכריטים עם כרור רובה היה מושלך לחמש שנים לכלא. ככפר . גלעדי בשנת ארבעים ואחת התאספו כמויות אדירות של נשק. הבריטים כל הזמן ריחרתו ברקע, אז הוחלט לוזפור את הסליק.

יסוף הנשק המהתרתי ככפר גלעדי לא היה גדליהו וילבושביק, אחיה של מניה שוחט. וילבושביק מקרי. ההיסטוריה, במקרה הזה, מקפלת סוג של פסיכולוגיה אנושית. נשק מקורש לא מהכרה מדווח לרשויות. מסורת קונספירטיבית שהחלה עוד לפני שהוקם "השומר". לסליק של אברשה שהוקם בשנות ה־40, קרם סליק שנחפר בשלושה זוגות עיניים, כשהוקמה ה"הגנה" בראשית שנות ה־20', כמה גברים חשדניים מאנשי "השומר" – נחום חורביץ, צבי קרול והחבר מתתיהו שטיין – בחנו או במכט מרוקרק את מנהיגי היישוב, והגיעו למסקנה שיש להם עסק עם ילדים. ללא שיתוף עם "ההגנה" וכסודיות גמורה הקימו אירגון מחתרתי חשאי נפרד – "הקיבוץ" – בשני מוקדי פעילות: תלייוסף וכפריגלערי.

> לוום הורוביץ משרירי "השומר", היום כן 92, לא מוכן לדבר על הסליק התוא. יושב בחדר החולים בכסר גלעדי ומזיו את הראש בנרגנות כשמנסים להחזיר אותו שבעים שנה לאחור. מה יש לדבר – אין מה לדבר. הורביץ, שרול ושטיין חפרו את הסליק הראשון, ב־1923. ההערכה הפרטית שלהם הסתכמה במסקנה קצרה: הם לא מכירים ולא סומכים על כל האל גולומכים והרור כן-גוריונים הצעירים, הלא מנוסים, התובקניים האלה, ויש סכנה שהבטחון של הארץ יפול לידיים לא מקצועיות. סיכמו כיניהם מסקנות וכלי הדכה דיבורים החליטו לחפור. כן־גוריון, ככוא היום, ישמור להם טינה על ההחלטות העצמאיות הקונספירטיביות שלקחו לעצמם בלי להרחיב

אומרים שהבעייה של השתייה התחסלה. הלחץ המקום שנבחר עבור הסליק היה ליד אורוות הסייחים, מתחת לערמות הזכל. בלילה הראשון המפיסו לחפור בור של 60 ס"מ על 60 ס"מ ובעומק של מטר וחצי. העבודה נמשכה ארבעה שכועות, בלילות, אחרי שעות העבורה הרגילות במשק. אשתו של שטיין לחצה לרעת לאן הוא נעלם בכל לילה למשך שעות. שטיין שתק. אשתו אמרה רק גט, גט, וגט. שטיין הסתגר בשתיקות ארוכות, וחי ערירי עד סוף ימיו. לפני מותו ביקש להיקבר ליד האשה שגירשת אותו.

> ילה אחר, כשכמעט נחנקו מחוסר אוויר בעומק של עשרה מטרים, החליטו – אחרי מחשבה והתייעצות – לחלק את הסור עם עור אדם כרי שידריך אותם לגבי איוורור ותאורה. צבי קרול נסע לחיפה להיפגש עם המהנרס סנטימטרים. כלכ סועם, כתב צבי קרול כיומן שלו, המשכנו בעכורה. זאת אומרת, היה אוויר.

לאליעזר קרול נולר כן כשם אחיעם. אחיעם קרול צוער כל צהריים לחרר האוכל הממווג, האוטומטי, של כפר־גלערי. אחיעם והבנים שלו, עוזי, עמוס וגדי, כולם עם כגרי עבודה כתולים ופנים שוופים כמו שצריך, המשיכו את מסורת הנשק ועוד כמה מסורות חרשות. גם היום, ב־1987, בני מצווה בקיבוץ נהפכים – בטקס אפלולי למדי – לגברים, בשבועה על רובה שלידו מונח ספר תנ"ך. בימי "השומר", לכל ילד שנולר היה מוקרש רובה. ליר עריסתו נשמעו נאומים נרגשים של אליעור קרול ומניה שוחט. בתפאורה של 87', ממקום של דוגמה אישית ומסורת, יורים האכות מטחי כבוד.

בכפר־גלעדי שרק איתו אפשר לשתות כמו שצריך. עוזי ראה עולם כשהוא יושב על סיפוגי אניות ולמר להבחין כין ויסקי לעראק כמינונים גכוהים. במשק

הותיקים לא סולכו על כל האליהו מלומבים והדוד ברגוריונים מצעירים, הלא אנוטים, החובבניים, והאאינו עויעו סכנה שהבטחון של הארץ יפול ליד"ם לא מקצועיות בלי הרבה דיבורים הם החלימו לחפור פליק.

החברתי עור. מי שהעז להרים כוסית קצת יותר מרי גכוה, מצא את השכיל החוצה. עוזי צוחק כאותם פנים שזופים ואומר שכיום שישי בערב, אם אני רוצה, הוא מוכן להדגים לי איך אפשר לשתות ולקום כבוקר לעבודה כאילו לא כרה שום רכר. וגם לא צריר לעשות מזה עניין גרול, הוא אומר. קצת שותים, קצת שמחים, ולא מוכרחים לרבר על זה כליכך הרבה. גם לא מוכרחים לשתות ברשא מול העיניים של כולם. הקבוצה של הגברים, אלה שיודעים לשמוח ולשתות מזוקק, פשוט נכנסת הביתה ושמחת בין הקירות ולא על הרשא, מול העיניים הקפרניות של המוכיר. בוה נגמר העניין.

חצי מאה אחורה. כ־36' עבר הסליק הסורי של אנשי "השומר" לאברשה שמוקלר שהגיע לכפר־גלעדי מסכריה. שמוקלר נכנס כסוד הכור כאדמה והשתנק מתדהמה. פעם ראשונה כחיים ראה אוסף אדיר של

את כל התוצרת הואת אתם מסתירים מה"הננה"ז ככה רצה לרעת סוציאליסט עם משמעת חוקה. הבחורים שנשארו מ'הטומר" אמרו: ככהו אברשה זימן מייר לקיכוץ את צכי כן־יעקוב, מפקר ה"הגנה" באחור. הפגישה הזאת היתה נקורת מפנה כהיסטוריה המחתרתית של הכפר. "השומר" לחץ את יד ה"הגנה". לחיצה ג'נטלמנית בלבר, כלי חיבוקים ונשיקות. לבור העמוק והסודי נקרא ברוופות גם יהורה ארזי, שהיה הסליקר של ה"הגנה". שבועיים ישבו שם ומיינו נשק.

ברשה אומר שחצי מחנשק היה אלטעיטראנטה. שהכרורים היו מימי טרומפלדור. "ארוי היה יורה כדור וכעבור עשרה מטרים הכרור היה מתחיל לזוו לרוחב". ליד הכדורים מימי טרומפלדור מצאו חביות על עוזי, הנכר של אליעזר קרול, אומרים היום מלאות רובים חלודים ששככו כתוך מים עם שיככה ו דשה של שמן שצף למעלה.

אחרי שגמרו למיין את הנשק התחולל קצר קטן בין הגברים של כפריגלעדי לחברה ש האחרונים, שהבינו מאיזה חומרים של מסורת עשויים הגברים בכפר גלעדי, לא האמינו להם שימסרו את כל הנשם שימצאו ל"הגנה". אכרשה אומר שהעלכון הוה מונח לו ער היום כמו גוש כלב. וככלל, איזו סכווניות: היא זו, הוא אומר כמבטא הרוסי הכבר שלו. כרור שלא היינו נוחנים את כל הנשק. מי שקרוב לצלחת הוא זה

2] មានខ្មង់ថ

אברשה שמוקלר: "המסורת של קניית החבר'ה של ההגנה נשק היתה חומה כמו לא האמינו לאנשי אינסטינקט. אמילו היו מציעים לי נשק כפר גלעדי שימסרו תיום – הניתו מיד קונה, לוקח, משלם, ולא שואל שאלה אחת מיותרת".

להם אח כל הנשק שימצאו. אברשה אומר שהעלבון הזה מונח לו עד היום כמו גועו בלב. זבכלל איזו קטנוניות זו? ברור שלא היינו נורנים את כל הנשק. מי שקרוב לצלחת הוא שאוכל. זה כלל

ידוע, לאזי

סאוכל. זה כלל ירוע, לא? המסורת של קניית נשק מאוד כשמישהו התקרב. צבי בן־יעקוב ויהורה ארוי היתה חזקה כמו אינסטינקט. אפילו היו מציעים לי נשק היות – הייתי מייד קונה, אומר אברשה. לוקח, מסלם, ולא שואל שאלה אחת מיותרת. אלה הגנים שהזרימו אנשי "השומר" כבנים שלהם.

יצא שאנשי כפריגלערי קנו נשק, וכאותו זמן בריוק, לירם, כנה :שק כחור כשם טחור, שמונה מטעם ה"הננה". את הנשק של הכפר אטפו יומישהישישה גברים. מנחם קלר, מאיר בריל, ועוד כמה. מאיר בריל, שכבר לא בחיים, היה טיפוס רגון. הבחורים מספרים אמרתי לעצמי אני את הברארם הזה לסליק שלנו לא עליו שבל חומן היה רק כועס ורוסן. יום אחר יצאו לאסוף משק מהשדות. מה שנפל לאנגלים שעברו כסביבה, ליד הנכול. מנחם שם לב לפצצות קטנטנות כאלה, עגולות, יסדפיות. פתאום, איך שהם מתכופפים, התגלגלה לו פצצה אחת מהיד ושניהם בעספו באכקה לבנה סמיכה. מנחם קפץ מכהלה ובריל התחיל לסגן בועם: פה איתך. יא איריום. לך תסביד לו מה איתך, אומר היום מנהם.

> תחילת 41' פלש הצבא הבריטי לסוריה. למנוע השתלטות הצרפתים הנאמנים לנאצים. משה ריין איבר שם את העין כשכדור חרר למשקפת. אנשי ה'הננה" חכננו את פינוי כפרגלערי מחסט לכטתונו. באמצע הלילה העירו את אנשי הקיבוץ ואמרו שתוך שעתיים כולם עוזבים. גם הנשים וגם הילדים. "עשינו להם גא כאוון", אומר אברשה, מקפל אצבע אחת בשביל הרוגמה. הנשים הזילדים עוכו לחלייוסף. אכל הגכרים, עם האקדחים, נשארו ככפר. עכרו, שמרו והסתוככר בשדות, לכיוון מרגלות התרמון, לחמש נשק שהשאיר הצכא. בקצה אחר צערה החבורה של ה"הננה", וכצר השני – החבורת של כפריגלעויי. כל קבוצה חיפשה מציאות לעצמה. גם הערבים חיפשר, וכשמצאו איוה מקלע כבר מטוג 'וצ'קס', לא היו לוקחים אותו לעצמם אלא רק מפרקים ממנו כשרת חלק קמן ותיוני. שהבהורים היהודים ימצאו את הכלי ואתריבך יבואו ובם, הערכים, ויציעו להם לקנות את החלק הקטן והדיוני במחיר מופקע.

בטוף 11', אוצ'י הפלישה, הצטברו ככפריגלעויי כפויות ארירות של נשק. אנרשה הציג את הבעייה בריל, שמר עליו אושר גליק באמלולית המחסן ת נתנו פקודהו תקימו מחסן. אכרשה חשב לחפור את הכחסן בנגרייה, תות מבונות כברות. אכל הנגרים היו פטפטנים מדי לטעמר. מצאו מקים אחר. עמוק עפוק מחתת למחסן המאון של

חטישה גברים היו כסוד מיקונו של החליק השני. אברשה - המפקר. אברהם דונדה ו"ל, ינצים, ומאיר בריל ול, שיכלה היח השומי ולא חמבירו לו בריוק בכה מדוכר. רק אמרו לוו תשמור באן, זה עניין בסחוני, אם מישהן יתכוב – משתעל. שימלית חיה

BIHENIO 22

בסדר גמור. לא שאל שום שאלה, רק השתעל חוק מה"הגנה" ריתרתו שכוע אחרי שכוע בין שכילי הקיבוץ כדי לגלות איפה הסלים, ולא הצליתו. אברשה, ארם חשרן מאוד, החויק את הסוד באצבעות קפוצות. ככה גם ארכעת הגברים האחרים.

אחדי שגמרו לחפור היתה בעייה של סגירה. ענו למהנדט של ה'הגנה' וביקשו שיתכנן דלת. אברשה נסע עם רכב להביא אותו. כבר כירידות של צפת. אומר אכרשה, הכחור נראה לי פספטן יותר מרי. מכנים. 300 מטר מהסליק היה מפעל למרצפות. אברשה הביא את המהנדס לפתח המחסן למרצפות, מתחת לקומפרסור, ואמר לו: כאף המהגרס הסתכל טוביטוב ושאל – בשביל וה הבאת אותי עד כאוז יכולת להסביר לי גם בטלפון.

הרלת שתיכנן היתה מאוד לא מתאימה. גוש של חמישה כון שאמורים לווו על פסי כרול. את הביצוע נתן אברשה לשמולים רבינוביץ, בוגר "מקסיפיין", ואמר לו שרוצים להמציא מרגמה שמחליכה על פסים של חלון וצריך לכרסם את הפסים על מכונה. הבחור קנה את העניין וביצע את העכודה. הסליק הזה עבר בקלות את השבת השחורה ואת מכשירי הגילוי של הכריטים. לא כמו הסליק הענקי שנתגלה בקיכוץ יגור,

סליק בכפר נלעדי שימש בתור מחסן פלונתי של ה'הגנה". בנשק הזה השתמשו אחריכך בפעולות ובקרבות, כשאנשי ה'הגנה" עצמם, מתץ למשק, לא יורעים את מיפומו המדוייק. חמשת הגברים של כפר־גלעדי לא שברו את הסוד. "אפילו וינה אשתי לא ידעה", אומר אברשה

גילוי שיצר טראומה חזקה אצל חברי המשק.

מלחמת השתרור הסתיימה, קמה המרינה, והסלי נשאר. אף אתר לא נתן הוראה לפרק אותו. בשנת 51' היה הפילוג בקיבוץ המאוחר. קיבוצים התפצלו. אנשים עובו מקומות שהקימו בעשר אצבעות. גם משפחות נשברו. אכרשה עבר לקיבוץ הגושרים, מהערצה עקטנית לרומיה של סטלין. ארבעת הגברים שנשארו בכפר גלעדי המשיכו לשמור על הסליק בסודיות גמרה. בהתוולה שמר על המתון מאיר בריל. כשהורקן אושר לייצר יין. לילות שלמים היה יושב עם בקבוקים וצינוריות. כומנו הפנוי היה משמן את הנשק. שיהיה. במפתח שחור גדול, כמו מפתח של כנסיה, היה מתגוב בערב לסליק, מטתכל לצרדים, סותה, ומשתחל בין

אושר, בשיא המשטות, ענח לון כן.

לאחת החגיגות של כפר־נלערי, בערך כאמצע שנות הששים, הוומן גם אברשת אוצי החיבוקים והנשישות שאל אברשה את אושרו תגיד, אתה עוד מחזיק את הנשק הבלחי ליגלי מתחת לארמה:

אחר ארוך,

אברשה: תגיר, אתה לא שמעת שיש לנו צבא, משטרה, משמר הגבול, מרינהז תמסור את הנשק. למסור, מלה איומה בכפר גלעדי.

אושר ענה: אני לא קיבלתי פקודה למסור, אני לא מוסר שום רבר.

גמרן התגיגות. אברשה חזר להנושרים. אושר חזר לסליק. המשיך לרדת בתושך לספל ברוכים וביין. משנת 75 הפכו את המבנה שמעליו למחסן בגרים. גרישא, האחראי על הבנייה, שפעם היה מצטרף מסקרנות למתפשי הנשק בשדות, ניחש כמה מרובר ונתן פקודה לבנאים: כאן אתם בונים קיד בכוון, לא נוגעים ולא מחטטים.

וככה נשאר הסליק, ואושר המשיך לודת אליו עם המפתח השתור שמזכיד מפתח של כנסיה.

הסוד התרסק מכיוון לגמרי לא צפוי. החברה של כיתה ד אהבו לרחרה, להפש סורות ולשחק כמרגלים. ערב אחר ראתה החבורה את אושר צוער בשביל, ופתאום נעלם כאדמה. בערב השני הלכו בביוון שלו, שמונה בעקבות אחר, הציצו כו יותר מקרוב ונכנסו להלם. מחסן מלא רובים ואקרחים. כמו כחלומות הכי נועוים שלהם. איך שהם יוצאים אחר אחרי השבי מהבור, משפשפים עיניים, ירד שי מלמוד, היום מוכיד המשק, לחליכת לילה. פתאום בתושך ראה את הצללים של החבורה וכבר העביר בראש תמובות של נוקים אפשריים. הוא תפס שניים מהם, כופך את היד ולחץ שיגידו מה גנכו. בשכיל להתנקות הם גילו לו על הבור עם הרובים.

אושר עזב את הטליק בשקט. כלי מלים כואבות. בריאותו נחלשה והוא עבר לעבוד בבית ההארחה של הקיבוץ. מהסליק לקח איתו הביתה למזכרת רק את המפתח, ורובה אחד. המליק נשאר לעמור בעלבונו, מחנה, מלוכלך, לא שמור. עד שיום אחד, לפני מספר שנים, פנה גרעון גלעדי למשטרה וביקש בשם המשק רישיון לנשק. כאו מומחים, כדקו, עשו רשימות מטודרות, לקדו מה שצריך, ולכל השאר בתנו רשיון. לא משונ שאפשר לעשות אתו פלחמה. סוף המחתרת של כפריגלערי.

עכשיו, בתוך הסליק, ארבעה בחורים בסביבות ניל השמונים, נאנחים שם כמבטא רוסי כבד מסתבלים על הרובים הישנים מימי האנגלים ועל הקירות האפורים העשויים בטון ישן, ומחייבים לשימלית 'תשתעל עור פעם אתה איך שהשתעלת סעם כרי לחוהיר אותנר. ושימליה מחזיר להם חיוך סודי, ומשתעל שיעול

בילי מוסקונה לרמן

הישרדות

יהונתן גפן

ודולף הם, שרדן גדול. גם העדיץ, אחד כמו היטלר וגם היה הסגן שלו, ונישאר בחיים. נישפט בנירנברג וקיבל גזר דין מאסר עולם, ככלא פרטי, גאצי כודר בשטח. ניסה להתאבר שלוש פעמים ונישאר בחיים, אם אפשר לקרוא לזה חיים. כגיל 93 הצליח להתאבד. נמנעה ממנו הלוויה ממלכתית מחשש תגיגות הניארנאצים.

בלוז מלחמת העולם השלישית

נקבר בכפר מולדתו והצליח, ברגע האחרון, גם לגרום לשבץ-לב לבנו.

מאת כוב דילן

לבוב דילן, לרגל הופעתו בפארק, בין הבלוזים והמלחמות, מוקדש תרגום וצפשי נה בשלום ובאהבה,וד"ש לליטוי אם אתה רואה אותו.

> לפני זמן מה עבד לי חלום בראש על מלחמת העולם מספר שלוש. למחרת הלכתי לרופא שיניד אם אני מרמלי ותכל בעדר אצלי. תוא אמר שזה לא היה חלום אבל זה לא הרגיע אותי. החלומות שלי הם בראש שלי.

אם זה לא הישרדות, אין הישרדות.

אמדתי לו: "דק רגע, דוקטור, מלחמת־עולם עברה לי עכשיו מול האף!" וווא אמר: "אווות, תזיזי ת'תוח, חוחיוזי מחט, האיש חוה מטורף". הוא דקר את ידי, צעקתי: "הו לאו". תוא השכיב אותי מהר על ספת המסיכים שלו ואמר: "עכשיו תספר לי על זה".

> טוב, דוקטור, הכל התחיל מאוחר, אחרי רבע שעה הכל נגמר. נורקתי בסביבה, חיפשתי אתובה, קראתי כתבה על איך הכל אותו דבר. וושבתיו "מי לעזאזל הדליק את כל האורות האלהו".

> > קפתי, חלכתי, אמורה הסתובבתי מקיד אל קיר בפינות העיר. חשבתי לאן לא בדאי לי ללכת, חשלכתי סינריה שחיתה כבד מושלכת. ירדוני למטה, בחוץ נראה לי שזה היח יום נודמאלי.

צילצלתי בפעמון ואף אחד לא קלט, חכנסתי חצי ראש לחלון של המקלט ותבאתי לחם צעקה עם כל חלב: "חוייו תנו לי גרגר אמונה, אני בן־אדם רעבו" רובה ירה וברחתי משם, אבל אני לא מאשים אותם, נראיתי חשוד לאללה.

> תפסתי בחורה לתפש אצלה תקווה, ימרתי כת: "בואי ושחט נאדם וחותי והיא אמרה: "אתר מעורף! מת, אתה לא זוכר מה קרה בפעם האחרונה כששיחקווז"

פעבר לפינה, מול דוכן נקויקיות, פנשתי אדיום וזרקתי לו שטריות, שתנים שלוש שטויות ולאיותר. וחוא דק מחר, חופש שוטר, אמר לו שאוי קומונוסען

הצצתי בחלון אטום של קדילק יקר ולא ראיתי בפנים שום דבר. תמסחי את ההגה, עצמתי עיניים זנכנסתי לרחוב ארבעים ושניים. בקאדילק, מכונית טובה לאחרי המלחמה.

> הרגשתי לבד בעולם שנרובט, חישתי מישהו לדבר איתו קצת. חינתי מחר אחד חמש רק לשמוע קול של בובה לוחש: "השעה שלוש ושלוש דקות". וזיא אמרה את זה שלוש שעות, סגרתי לת בפרצוף.

זכרתי שיש רדיו במכונית לחצתי בפתור, ופלתי על תוכנית של ווק מתקדם עם שדרן מתנשם, זת היח רדיו ישנ.

כאן עצר אותי הרופא, ממש לפני החרשות, ואמר: "מעניין, גם לי יש כאלה חלומות, אבל אלי, הירוידי שנשאר שם אחרי קוף מלחמת העולם.

"לא ראיתי אותך בשטח

זמן עבר, זהיום מסתכר שלכל אחד יש חלום אחר. כל אחד חולם שרק הוא נשאר אחרון בעולם הבוער. חצי מחאנשים יכולים להיות תודקים כל חזמן. כל האנשים יכולים להיות חצי צודקים כל הזמן אכל כל האנשים לא יכולים לחיות צודקים כל הומן נדמרו לי שאברהם לינקולן אמד את זה.

> אני אתן לכם לחיות בחלומות שלי אם אתם תחנו לי לחיוח בחלומות שלכם. את זה אני אמרתי.

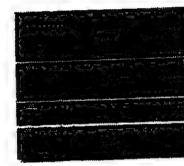
The state of the s

ועוד להיט

ועוד להיט

וידיאו HRD-210E JVC הקהים המבוקש ביותר בישראל ובעולם: ,V.P.S SYSTEM, PAL SECAM טיונר מורחב, אפשרות לעריכת סרטים

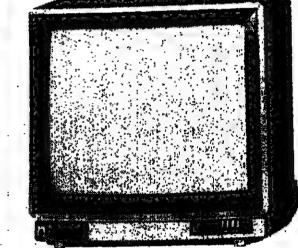
מערכת היי - פיי JVC - הלהיט של המבינים:

דטיבר 40W + שלט **■** RX 250 ש טייפ זק כפול – **TDW 11** - אקווילייזר SEA33 תומפקט דיסק ב XLV 220

.JVC חייבים לראות את התמונה החדה במסך השפוח והמרובע של טלוויחיה לא היית מאמין שאפשר להגיע לתוצאות כאלה: כל פרט, כל צבע, כל שיטת שידור. (אירופאית או אמריקאית).

בוא לסוחרים המורשים של אמפא אלקטרוניקה להתרשם מהלהיטים החדשים: מלויזיה " SYSTEM BX.21 – עם "התותח האלקטרוני" מאחור, ומקריזיה "C140MS BX.14". J V C המקצועיות של Hi-Fi המקצועיות של אולי תבחר אחת ממערכות ה-Hi-Fi. שהיו ללהיט בקרב המבינים, או את הוידאו של JVC – הלהיט המבוקש

ביותר בישראל ובעולם. אזהרה: רק הטוחרים המורעוים של אמפא אלקפרוניקה יכולים למכור לך JVC עם חשרת אחריות מקורית. אל תווחר על תעודת האחריות המקורית -וו תעודת הביטות שלך.

מלויוה C210ME BX 21" JVC הקהיט . עם "התותח האלקטרוני" מאחור נוסך מרובע שחור. ל שיטות שי דור מיימר, כניטה, PAL, SECAM, NTSC נפר דת למונימור ולזי דאו, הפעלה וכיבוי ל-24 שעות.

אמכא אלהטחוניי

משה קול, שליש נשיא בטרויקה שמנהיגה את מפלגת המרכז החרשה. ליברל מאוכזב, פוליטיקאי ברימוס, קשיש ועייף, שצץ מנבכי ההיסטוריה להגשים חלום ישן. שר תיירות ממושך לשעבר, יושב בית, שלא רוצה להגיד מלה על הנסיעות של שריר. לפני עשור, אריק שרון פלירטט איתו בתיווכו של עמוס קינן. בליברלים העצמאיים אמרו אז שהשידוך לגיטימי. שהשד לא נורא כל-כך.

> שת כתדר סלון של פוליטיקאים שוות התייחסות כברת ראש, למרות הנטיה לשבת עליתן ולשכוח את קיומן. בסלון ביתו של משה קול, אפילו בר הדיעוד שבע התתהבתיות של הספה מסגיר מגע בלתי צעוי. וכשמשה קול (76) שואל בנימה המתגרה בשכל הישר "נו, או מי את חושבת ישב על הסמה האוד – מוטב לשתוק. אמור לבזש.

> הידה פוליטית מפי אדם ששקע בנבכי ההיסטוריה ולפתע צץ בעזרתם האריבה של גלים אלקטרוניים. משה קול, שריר חי מתוחמי מגילת העצמאות, ממנחיגי וליברלים העצמאיים, מי שביהן אחת עשרה שנה כשר חיירות, זקף קומה עם שיער לכן פול המצלמה של "מכט לתרשות" והכרינ: "הנה, הלום התנשם. ממלגת מרכו

ואל המידקע הציצו או בווראי דודקים שמוגרים את שנות השלושים לחיידם, ששאלו בנינדור את הבכיר שכסביבה, "מי זה מי זה האיש הזהו" דודות שנולרו לעידן שריו שר התיירות, ולא ידעו ימים של שר תיירות מון

שונה שני שרי תיירות. שני ליברלים. ועליםי התפתלויותיו של סול, כאשר שמו של שריר שלה, עושה רושם ששר ותיירות לשעבר מוכן היה להשתתף בתתרות בליעת ונובים, מאשר להתייחם לליברל התוא רק שאלה קטנה.

לק: דא שאלה קטנטנה גם אתה נסעת לחריל כל כך הרבה קלו "תרשמי – משה קול לא מוכן לענות". אלי משתו קטן על משרד ותיירותו

קל: "שום ובר". איש ריסקיטי, אבל תקדה לא נפתרה עריין, וכודכן של חידות הן מופיעות ומלומן. במאמרים שפיו לם בעיתובות לא הסתיר את רעונו על אישיותו של הננה?

שרון, מהלכיו וכישוריו. אבל ערב הבחירות של זד', בטרם מהפך, חמש שנים כלבד לפני המלחמה, נסתף משה קול, יונה מוצהרת, למערכת פלירטוטים עם מנהיג "שלומציון" – אריק שרון. בחיפוש אתר זיווג הולם לליברלים העצמאיים טען בומנו משה קול, שיאריק אינו צץ כליכך ואפילו אינו פוסל כל נציגות פלסטינית למרים על פתרון הכעיה, בעוד של"ע מתנגדים מפורשות לכל מו"מ עם אש"ף". הרושם, . טענו הליברלים המצדדים בשירוך, שהשד אינו גורא כל בך, והשירוך לגיטימי

זה היה או. מומן. חיום: "אריק שרון רצה ללכת איתנו, אבל ההגהלה החליטה שהיא לא מאמינה לו וסרבה ללכת לשיתות. אני הודעתי לו שאני מנתק את

אכל היו שיחות, אני מתעקשת. משה קול מעכיר יד על המצח. וכך, כנואה, צצה ועולה החירה. "שרוז התסשר אלי ואמר לי: אני שלח אליך חבר שלי. מה שתגמור איתו מקובל עלי. נו, את מי את רושבת הוא שלחז מי ישב כאוז" שואל קול ונוסל אתנחתה למשך מספר שניות, מנרב את תומן לניחוש, או שמא יוצר במכוון אפקט דרמטי להנכרת הפתח. ההמשר מפתיע. יהוא שלח אלי את עמוס קינן. אני הייתי צריך לסכם עם עמוס קינן אם שלומציון ול"ע ילכו יחדיו לבחירות. משונה, נכווז" אלא שעמוס סינן לא עמד בשליחות. קול פרש מתחיים המוקיטיים. שרון נכנס ללבנון, ולא מוכן יותר לדבר עם אשיף, עכשיו קול תוקי את שרון. "כבר למרחי לדעת אין לקבל את דבריו. מה יש להוסיף, מספיק מה שאמרה ועות כהן".

בירושלים חפסין, בדירת פול ברחוב ז'בוסינסקי האוויר עומד. ובסלון יושב בירושלים מאכזב. פולטיקאי בדיפוס עייף, שיורע במו כל ברדעת אחר, שהמילה "ליברלי", בשרה הפוליטיקה הישראלי, השכח לבריחה רעה, מרון שעם הייקה בתוכן. מהליברלים העצמאיים נותר רק ח"כ בודד, יצחק ארצי, וגם הוא נכלע כמסגרת סיעת ברך כלל כאשר הנושא הנדון אינו קל כליכך להתיוחסות. במקרה הוח, לא רק העכורה ואילו חליכרלים שכליכור שרעים מליכו של מר קול אנחה כברה. "נו צריהם שריר. גם אריק שרון מימיה הראשונים של מלחמת לבנון יצא משה על נגר משלנה שרק עוראת לעצמה ליברלית", הוא אומר. "כשהחליטו להצטרף לחרות משלנה שרק קוראת לעבמה ליברלית", הוא אומר. "כשהחליטו להצטרף לוהרות (המשך נעמוד הנא)

משה קול: מי אתם חושבים ישב על הספה שלו בסלוןז (צילום: יוטי זמיר)

(המשך מהעמוד הקודם)

ב־1966 איברו את הליברליזם כדרך. הם הרי היו המתלהבים הכי־גדולים כזמן מלחמת לבנון".

כתמונה ממוסגרת של כל אלה שחתמו על הכרות העצמאות. 'כואי תראי, מעט מאוד חיים עריין". נימה של התרסקות הסרת מעצורים בקולו. בירושלים מתיוים סילוני מים על מפגינים חרדים. קצת יותר רחוק מתיוים על מפגינים דברים אתרים. "כשהייתי צעיר", הוא אומר, "רציתי שמדינת־היהורים שתקום תרמה לצ'כיה של מסריק. אולי אפילו טובה יותר".

תמונת תותמי מגילת העצמאות תולה בחרר השני. רוכ הציבור יתקשה לזהות את הפנים. רוני מילוא מופולרי יותר. משה סיל, חמישים שנה בכיונס הפוליטי, מזהה מיר את ההברלים. "חמיד היו ויכוחים מוערים ואמילו גידופים, אכל אז היתה בכל ואת רמה אינטלקטואלית שחסרה עכשיו. אולי בגלל שאו עמדו בראש המפלגות רסויות אחרות בעלות רמה אחרת. הפוליטיקה הישראלית הידררה ואנשים טובים לא רוצים ללכת אליה. הכל עכשיו זה עניין של תכסיסים ואינטרסים בין מפלגות.

במשפט האתרון מתקמט עור המצח וחורץ ואריות. הוא אינו מרים את הקול, אינו משנה תנוחות, רק הואריות הללו במצה הולכים ומעמיקים ביחס ישר לתומרת

נהינ מפלנה, שכמעט ונמחקה מן המפה הפוליטית, יושב בכורסה בסלון, ומונה את ארכעים שנות המרינה וגם חלום פה ושם. "היה לי חלום של מדינת ישראל יפה, צווקת, הגוגה", הוא אומר כשקט, "והנה המרינה לא התקרמה לקראת השלום ולא התקרבה לעצמאות כלכלית. המושבים והקיכוצים – פאר היצירה הציונית – נמצאים במצוקה נוראית ומבקשים נרכות כמו מפריצים, וענשיו גם מתחילה מלחמת דת ותרבות. שום דבר לא יסתדר. רק יהיה גרוע יותר אם לא נגיע להכנה חברתית. זו אתת הסיבות שנאבקתי להקמת חנועת

הערכים הללו מתחלקים בפיו של משה סול, בטבעיות, באלגנטיות, נטולי לא כזוכת. למרות הברית העכשווית עם אודר מפלגיה.

ד"ש היכתה את הליברלים העצמאיים. "הם פגעו בנו קשה לקחו סיסמאות

כום המים, ריהוט הפלון הצנוע, נותנים כאילו

ביצוי ספלת בשכח לאיזיר שלושת המפלגות?

משה קול צוער לאטילאט למטכח וחוזר עם כוס מים קרים. בדרך הוא נזכר

המציאות. גם ווית הראש כאילו נקיית ממניירות טלוויויוניות שאימצו להם הפוליטיקאים בעירן הטלוויויה. היו שהישוו את מעמרו של משה קול במסלגת הליברלים העצמאיים, למעמרו של חזן במפ"ם. רור המייסרים. הרכה עוצמה. הרכה כוח. הרבה אידאולוגיה. מה רעתו על ההשוואה: קול: "אוי, אגי בפעם הראשונה שומע את ההשוואה הוו. אני מאוד מעריך את חזן. לא רק מעריך, מאוד מחבב אותר. התשוואה הוו מאוד מקובלת עלי. אם מישהו ישווה אותי לחון אני לא אתנגד".

המרכז, נאמנה לערכים של מוסר, ניקיון כפיים, פובלנות וחופש".

ציניות לחלוטין. כאילו שהניסיון ההיסטורי לא לימר מה כוחה של תאוות השלטון לעומת האיראות. מול הריאליה הקשה שהאיש מצייר, יש משתו תמים כחלום שהוא תולה במפלגה החרשה. פוליטיקאי משופשף, ובכל זאת. גם את ר'ש הוא לא שכח.

שלגו, וקולות, אבל לא קיימו את מה שהכטיתו. אילו יגאל ירין היה עושה איתי את הברית, ד"ם לא היתה מתפרקת. לא הית לו נסיון פוליטי. תוא היה אולי פרופסור גרול לארכיאולוגיה, אכל בפוליטיקה לא היה גרול כליכך. כל עוד אשתו חיה, היא לא נתנה לו להיכנס לפוליטיקה. כשהקים את ד"ש, תולים לעשות ברית עם שמואל תמיר זיל. לו היה הולך עם משה קול – הייתי מונע ממנו להיכנס לממשלה. אילו לא נכנסה המפלגה הזו לממשלת כגין, היא יכלה להיות אלטרנטיבה לשלטון. כשירין נכנס לממשלה הוא שכח את אתר העקרונות הקרושים שלה – שינוי שיטת הבחירות. וככה הכוכבים של ד"ש איכרו עצמם לדעת מכחינה פוליטית. אני מאמין שליברלים שאינם נאנקים על עקרונותיהם הזלכים לאיבור. הנה, עוד דוגמה טובה: הליברלים שהצטרפו לליכור". גם ומפר"ל, על פי סול, משתכצת היטב בתסרים הוה. "חבל לי עלידם אחרי שירדו משנים עשר וזכרי־כנסת למצכם היום, וכל זאת בגלל שנטשו את פקדנותיהם והמכו שיפוה בידי גוש אמונים הקיצוני, מבחינה רתית ולאומית".

משה קול, איש של עקרונות. המצח החרוש שלו, תחושה של פרספקטיבה הסטורית. שפה פוליטית עכשווית, אבל דטון של ימום עברו.

וכשמרובר בכשלונות ואכובה ועייפות, מוכרחים להגיע למנחם בגין. "אני משכ שבנין מדוכא מכך שהטעו אותו, ואני אומר זאת לוכותו. ווא חשב שזו תהיה נותנים כאילו תחושה של פרספקטיבה הסטורית. שפה פוליטית עכשווית אבל הסון מלחמה קצרה גלבנון, עם ניצחון גדול, אבל הוליכו אותו שולל. 650 קורבנותו של ימים עברו. 'הלאומנות מרימה ראש', הוא נאנה, 'הדיכוק הזה בסענה שהלביא

העבודה את שינוי (השריד של ו"ש) ואת מפלגת המרכו (זו שפרשה מהליברלים, בניגור לרעת המטב"ל. לרעתי זו טעות מצד ראש הממשלה, שאמר שהצבא לא צריך כפי שעשו קול וחברין לפני יותר מעשרים שנהו, למה "מפני שאני מוראג מאוד להחערב. הנו חייבים להתערב ולומר מה שהם חושבים, ראינו מה קבה אתרי מלחבה מיתלות של השלמון בישראל במפלבות הרתיות והחידיות, ולכן נחוץ לרעתי מרכו יום הכיפורים ומלחמת לכבון". שייצג את הערכים הרמוקרטים ותאורים, וחערכים הלינולים המחקרמים – חומק

קול. מי זה

שה קול מחותמי מגילת העצמאות, נולד ב־1911 במינסק שבפולין. בגיל ארבעיעשוה הצטוף לקן השומד הלאומי, שהיה מבוא לתנועת הצער הציוני שהובילה לתנועת העובד הציוני. כבר בגיל 17 היה מראשי תנועת הווער הציונית בפולין. ב־1932 עלה ארצה ולמד באוניברסיטה העברית. בשנות מלחמת העולם חשניה היה חבר מזכירות הועד הפועל של הסתדרות העובדים הכללית ויו"ר מרכז לשכות העבודה הכלליות לפועלים. ב-1946 נבחר לתנהלת הסוכנות היתודית, היה מבר תנחלה ואחד מראשי החסתדרות הציונית העולמית. תשע־עשוה שנה כיתן כראש מחלקת עליית הנוער.

קול שימש בחפקיד יו"ר המפלגה הפרוגרסיבית עד לאיחודה עם הציונים הנלליים, והקמת המפלגת הליברלית. כאשר החליטו הליברלים להתאחד עם "חרות", פרשו הפרוגרסיבים והקימו את מפלנת הליברלים העצמאיים (ל"ע). מאו הקמת המדינה שימש כחבר כנסה. במועצת המדינה הזמנית היה חיו"ר הראשון של ועדת החוץ. בכנסת החמישית היה יו"ר ועדת החינוך ותתרבות. אחת־עשרה שנה כיהן כשר התיירות: לפני עשר שנים פרש.

מחוץ למפלגה, ניסיתי להשפיע בכל כיוון אמשרי. שוחחתי גם עם אישים מחוץ

אילו אישים: "אישים יותר רוחניים".

היום, נרמה, שנימוקים איראולוגים איבדו מחשיבותם. שינית קצת את

"לצערי הרב זה גכון, האיראולוגיה פתוח תופשת. הנה, יש ויכוחים כין דתיים לחופשיים. מרוע אייאפשר לנהל דיאלוג אידאולוגי על מקום הרת במדינה במקום איראולוגיה, יש נסיון לאכוף דעות. מה פתאום הכנסת צריכה לחזליט מיוד יהודיז מי היא שתחליטז מה זה עביינהז אבל היום לא מתייחסים למישור האידאולוגי כי

איך אתה משתלב בחוקי המשחק הפוליפי חחישיבן

"בכל משא ומתן פוליטי יש בעיות. כשהקימותי בשנת 61' את המפלגה הליברלית המאותרת, היו גם כעיות. השפה כמשארומתן באיתוד הזה היתה פובה, אבל ככנסת, למשל, השפה בותנת רוגמה רעה".

המשארומתן היה תרכותי, תהלנות איתוד התקבלת, אבל מי הולך אתריבם? "תרעי לך שאנשים באים לכר ואומרים, אנחנו רוצים להצטרף".

אני לא רוצה לקרוא בשמות. בומן האתרון יש גם מאות צעירים שמגיעים לכל מיני ווגי כית. צעירים מאוכזבים".

יש חברי כנסת שלא היית נמגש עימהם מתוך עיקרוף: 'עם מי שאני לא רוצה אני לא נפגש. אני עסוק מאור. אני קורא הרבה ספרות יסה וגם ספרות היסטורית. קראתי את 'מצער האיוולת' של ברברה טוכמן. גם היום יש כפוליטיקה הישראלית מצעד איוולת".

ולי ערכים ליברלים לא נמכרים היום טוב בשוק? "אנחנו מייצגים ליכוליום מתקדם. העבודה אומרת שחיא מייצגת סוציאליום ליברלי. כתרות אין שום יסודות ליברלים. זו מפלבה פופוליסטית לאומנית. הנה, השר שריר מודיע פתאום בטלפון מאמריקה שהוא משנה את החלטתו בנושא הלביא. כבה מכריעים בעניינים גודליים של המדינהו זו צורהו"

קול, ליברל ותיק, עשרים שנה סגרנשיא האינטרנציונל הליברלי, לוקח עוד פסקיומן, מוציא מכתב ומחייך. כושי עני מדרום־אפריקה מבקש מילנה ללמוד באונינרסיטה. אבל הצרות בררום אפריקה רתוקות. יש הרבה יותר קרובות.

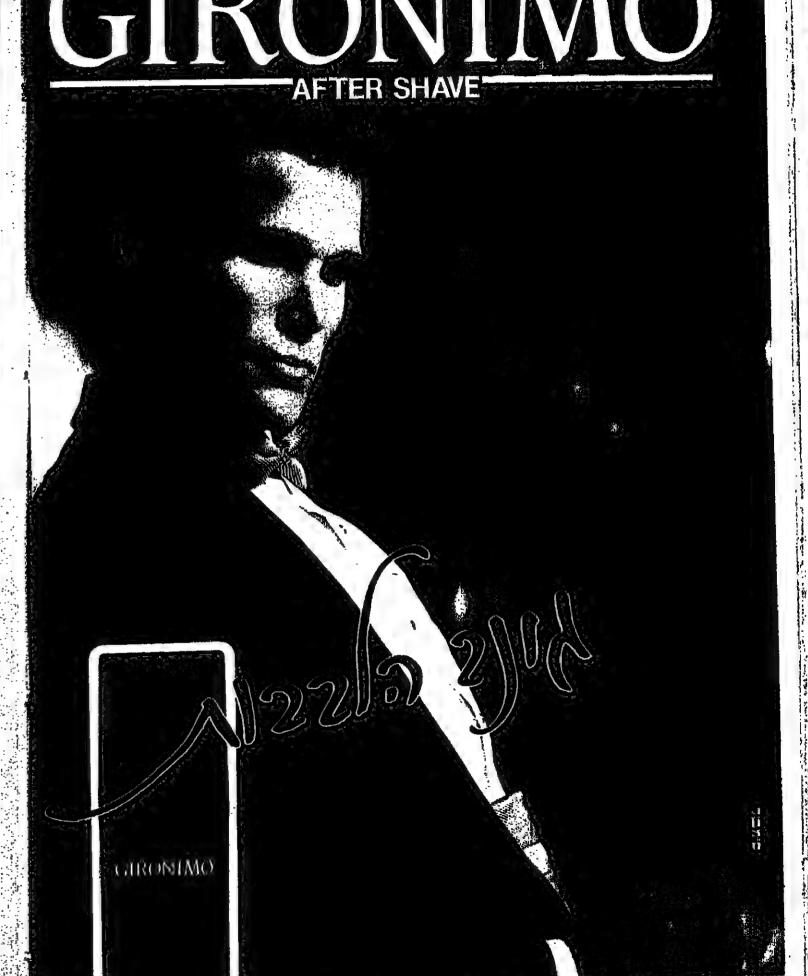
ישלום בית במרינה לא יהיה על-ירי כפייה. הגיע הזמן שהליכוד, שעושה כל הזמן עסקות ובריתות עם המפלגות הדרדיות והרתיות, יבין שוה מהלך אנטרציוני. הוא דותף למלחמת אחים. וכל זה למען מה? למען עניינים שילטוניים. כנה, תה"כים של הליכור לא יודעים את הטכנות? הם יודעים, אבל הם רוצים ליחצות כינתיים מהבריתות שהם עושים. מתי היינו יכולים להעלות על תדעת כצב שבו עשרים אלף תלמידי ישיכות ישחדרו משרות צבאיז הייתי שר בשלוש ממשלות: אשכול, בולדה ורבין. מספר המשותרוים משרות צבאי או לא הביע לאלף המשימאות. גם יש הרגשה במרינה של איצרק ואישוויוד. הממשלה הזו אינה יכולה לתפקד כרארי. אינה יכולה להוליט. נתוץ גורם שלישי שיוכל להשפיע על הסמת השילטון".

משה קול איש של עקרונות. המצח התרוש שלו, כוס המים, ריתוט הסלון הצנוע, לשתביש אותו לבופור בתחילת המלחמה אמרו לו, פה לא נפל אף תייל שלנה. כן, דוא פרוייקט לאומי אינו ברור. אינו בכון, השרים המתווכהים על הנושא הופכים משה קול הוא שעמר מאחורי עכורת הפאול המיינעת שהרכינה את תנועת פרוייקט ישראלי-אמריקאי. צריך לדעת מה חוש הפרופודציה פרט לכך, זו מעם שרבו החרשה הכוללת את הליברלים העצמאיים (שהחליטו להינתק מפיטמת ראשונה כתולרות המרינה שהם רוצים לקבל החלטות בעניינים בטחוביים חשובים

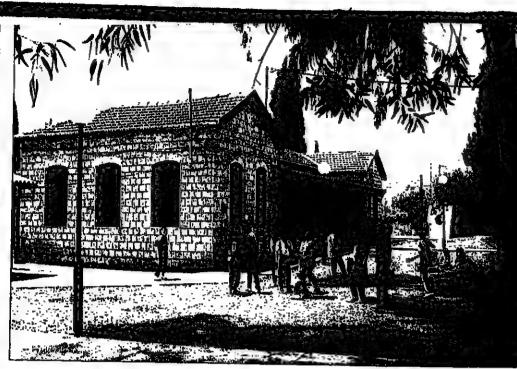
מלודליום דתי, תרבתי וכלכלי. אם אנחנו ניצים למנוע פה מלחמת אחים - הזרך.
היחידת ורא שכל המסלנות יכידו בהברה של מדכלנות רתית ודריקיום. כל אחר
המעילות צריך להשאיר לצעירים". כן 76. שליש נשיא של הדלום קטן שתקנשם מפלגת שתשמש אלטרנטיבה", הוא אומר. זמורות מוכרות קצת.

"בתבתי הדיבה על ותושא, נפגשוני עם חברים רבים, שהתתו עם אנשים רבים הדברים האלת", הוא אומר. "כואב" – מלת גרירה בודבון הפוליטי הישראלי.

ניחות חדש ומסעיר כובש את העיר. ג'ירונימו.

מאת נילי פרידלנדר בשיתוף רשות שמורות הטבע

34. לכפר תבור, בדרך לכנרת

שבור ובשוחות בששבו במשבה מקפני חמישים במושבה מקפני חמישים באן, ב־1905, כתב יוסף ויתקין, המנהל שנה בישוב בקטן והמבודד הקימו עמי בקון לטבריה רואים משמאל שנה בשב טוב כאן לא שפוצ את תוד של בית־הספר "קול קורא לווער המשבה מקפני חמישה במשבה מקפני חמישה במשבה מקפני חמישה במשבה מקפני המשבה מקפני המישה במשבה מישה במשבה מקפני המישה במשבה מקפני המישה במשבה מקפני המישה במשבה מישה במשבה מקפני המישה במשבה מקפני המישה במשבה מישה במשבה מישה במשבה מודר המישה במשבה מודר המודר המישה במשבה מודר המישה במשבה מודר המודר המו

תבר אל מהיאון ושושבה. בתחילה היה - תעודות ותצלומים מהימים שעברו, והכל

בת 38. בצילום העליון בעמוד: בית־חספר למחונים. למעלה: בית הכנסת שובנת

ב כבית בעחון

ליונת תתושבים. למטת: ביה

רועלמין וזישן.

Charle deligion

תחלת. השם הערבי "מסחה" נכנס בנולה", ובעקבותיו כאו לארץ אנשי העי הקיפו בנדר תיל. שמוה עמדות היו במ" כפר תבור. חצרות אלה היו הקיצוניות למלקלור ונשאר שם, וכפר תבוד נראה לייה השניה. מ־1911, כשובנה בית־חספר בואות הכפר והשומרים בהן שמרו על מצד צפון־מערב, וחצרות כאלה היו לכל הקלאת ושמידה עברית בנליל ובית־ספר עד שוינטש. בזמן מלחמת העצמאות שכ עד בניסה לכפר משחלות כם מקום שכוב לחיות בו. כאן התחילו החדש, שימש הבית רק למנורי המורים, קשר עין. ובתי אופנה ובנק פועלים עם חלון זכוכית בגליל התחתון. אחרי הכלחמה היתה פה כות מכוצר. מול שהאים כו את הר תבור ועצי השקד מאפייה. ב־1981, ויהי בימי מיכה נולדמן המקינים אותו. כאן גדל "נטיך הגליל" יב - ראש המועצה, תוחלט לשמר את הבניין אלאלד, ומבאן יצא אל הפלמ"ח, חקיבוץ ולשחזר אותו. מאז אוקטובר 1983 ומצא מבלי לפגוע בכבודה של החשגחה העליו: פה מוזיאון המושבה, שכולל רהיטים וכי נה, דאנו איכרי כפר תבור לבצר את בית בה בראשיית המאה, שילוט יעה יוביל אתכם מחכניסה לכפר לים יפתפיים מבתי האיכוים הראשונים,

המיוחד בבית הכנסת של כפר תבור שהוא

להשתמש בכל אלה.

וגם חללי המלחמות של ימינו.

בשחוזרים לשכונת חמייסדים רואים מש־

דרך מצומת גולני לכנות כדאי בית־הספר ובית המורים. הבית, מאבנים מוצג בטוב־טעם ולא משעמם בכלל. בפר תבור ולהצדיע גליליות, ניביה ב־1903. במקור היו בו להיכנס לכפר תבור ולהצדיע שמונה חדרים, מהם ארבע כיתות לימור שמונה חדרים, מהם ארבע כיתות לימור בקצה הרחוב עדיין יש עמדה שהיא חלק לילדי הכפר, וארבעה הנותרים שימשו ממערך ההגנה במושבה מלפני חמישים חון.

הכנסת שלחם בשנת 1933 על חשבון הבארון דוטשילד. הקירות מבטון משורי מעקה בטתון. סולם מוביל אל פתח בתק־ תמזל, אומרים בכפר תבור, לא הצטרכו שית הסתיו.

> מכאן בכיוון מזרח מובילה דרך עפר אל המעיין ואל בית העלמין. בבית העלמין הישן והמטופה טמנו חלל ראשון ב־1906, שנהרג בריב עם שומרים ערבים. דק בעק־ בות התקרית הזו החלו להעסיק כאן שומרים עבריים.

> ב-1908 הוומנו אנשי הארגון המחתרתי "בר גיורא" לשמור על כפר תכור. אחדים מהם, כמן מייסדי כפר חבור, טמונים כאן,

קות החקלאיות. עכשיו משפצים ומשחוי נבנה גם כבית־בטחון לחגנת התושבים. רים אותן כדי שיהיו מוזיאון חי ופעיל שישמר את סננון החיים של איכרי המוש־ עד כאן סיור קצר בכפר תבור, מקום

שעוברים בו מהר מהר בדרך הכנרת וממי ין. השערים סורגי ברזל עבים, זעל הנג יש נה. טיול שהוא כמו דיפדוף בספרי היס טוריה ישנים של ארץ ישראל, ונעים רה, ובריצפה עשו מחבוא לנשק. למרבה לעשות אותו בסוף החום של חקיץ, בראי מכפר תבור אפשר לפנות ימונה, לכיוון

יכואל, ולרדת אל הכורת כדרך המושבות הווחיקות, בין פוריח לכנרת. החוף הקרוב לכאן הוא חוף צמה, המופעל על ידי דוברי קיבוץ אלומות, ויש בו בילוי לכל חמשפי חח כולל מגלשות מים כהירות, וגם בריכה לתינוקות ושולחנות בצל שאפשר לפתוח עליהם את הצידניות וגם מיתקני גריל בפינת החוף, ומופעי בידור ואקרובטים צ'כים – ובקיצור חוף מסודר מאוד שאם" שר להתרוות בו גם בשקט. החנייה במג־ רש פרווח מול החוף, ליד תחות המידע, ולחוף עוברים במינהדה תרות הכביש. עד

अ साम्बन

תמרה זג'ף טולמן ליד בריכת השחייה בניתם: "הייתי צריכה להילחם ולעשות משהו חדש שיהיה גם יפרו ונם לגמרי שונה. ידעתי שאני חייבת להצליח. כפעט הייתי אומרת שלא היתה לי ברירה".

מרבר על "דגיש" – מיפעל חיים שהקים לפני 25 ולהיות סוחר. החליט לפרסם מורעה בעתון, לספר על שנים. מיווג־האוויר המרכזי מקרר חרישית, שני כישוריו, ולהציע אותם למי שזקוק. כסוכנות צחקו הילרים, אריקה וגבי, נכנסים מרי פעם לשאול משהו עליו, אמרו לו שזו דרך שאינה מקובלת בישראל, או סתם להקשיב לשיחה. הכל מתנהל כשלווה שאדם מציע את עצמו לתפקירים. "אבל אני כבר ונעימות, ודק שני ההורים אינם מוצאים מנוח, בעיקר החלטתי שלמרות שאני בישראל, אנהג בהתאם למה כאשר מניעים לדכר על "דניש". חלפו שלוש שנים שאני חושב כמקובל. לא אוותר". שבוע מיום פרסום כאו עוב ג'ף את ניתול החברה, ושנתיים מאז עשתה המורעה היו בידו שלוש הצעות עבודה. הוא החליט תמרה אותו צער. היום הם בעליה של תברת "טולמנ"ם" ללכת לכיח"ר לצמינים "אליאנם" בתדרה כאיש לייבוא רהיטים וכלי־כית, כרשותם חנות־ענק משגשגת השיווק ויחסי הציבור של המיפעל. בכיכר המדינה ועוד שתי חנויות בחיפה ובירושלים הנוסאות את שמם. ובכל זאת, "רניש" היה במשך שנים שצריך להתפרנס איכשתו. מאתר שהיו לו קשרים

> ג'ר טולמן היה כן 20 כאשר הביע לראשונה ליכראל כתייר בדיוק לפני שלושים שנה. יליר דרום אפריקה, דור שני למהגרים מרוסיה. אכיו הית כן עשר כאשר הגיע לדרום אפריקה עם אחין, כלי הורין, כרוסיה הרחוקה, עשה שם חיל ויכול היה לחת לארבעת כגיו כל שלא זכת לקבל הוא כילרותו. אחרי אותו ביקור קצר ידע טולמן, ארם מחושב שחמיר תושב כמה צערים קרימה, מה הוא רוצה שיקרה לו בחייו. הוא החליט לחזור לררום־אפריקה, לכנות עצמו מכחינה כלכלית ולעלות לישראל כתום שלוש שנים בריוק.

וכך היה. בגיל 21 כבר היה מנכיל ובעל מניות הדרך בפני ישראלים לקנות ריהוט מיובא. "זו של תברה גדולה. כסף לא חסר לו, והתחויות הראו שלא יעבור זמן רב ויהיה לו באמתחתו עוד נעוד. שיש קהל ישראלי שירצה לקנות רהיטים טובים כינתיים גם נישא לה. ישראלית ילירת פתח תקוה מתוצרת חוץ, אפילו שהם יקרים בחרבה מאלה שהגיעה לדרום־אפריקה בתקוה למצוא שם חיים טובים המיוצרים כארץ". ג'ף עוב את "אליאנס" וחשניים יותר מאלה שהיו לה כאן. אשה מיותרת מאוד, אומר שכרו מחסן כן 200 מ"ר ברחיב טרומפלדור בתל־אביב, עליה גף, חוקה ועצמאית. היא הגיעה לדרכן, עירו של הביאו כמות ניכרת של רהיטים מרגמרק, שוודיה ג'ף, ואחרי היכרות קצרה הם נישאו. כענור שנה גולדה ונורווגיה והחליטו לקרוא לחברתם החרשה "דניש בתם הבכירה, נדית, היום נשואה ואם לילרה. אכל אינטריורים. הבישואים היו קשים, ובעיות היו עומדות ותלויות כין חשניים מבלי שנראה להן מוצא. למרות הכל הם שייתכן דכר כזה. אנשים היו עולים אלינו לרגל מכל המשיכו יחר ואני תיכננו יתר את העלייה לארץ בהתאם הארץ, בעתונים כתכו עלינו כאילו פתחנו תערוכת לתוכניתו המקורית של גף.

1961 עלחה משמחת טולמן לארץ כשגיף לא היה מוכר למרכית הישראלים". כסוח שכל המידע שנמסר לו על־ידי שליחדהעלייה כורבן אכן יתאטת. הוא תיכנן אל ג'ף אדם שגר בכפרשמריהו וכפיו בקשה: "יש לי יצאה לחפש עבודה. הלכח ליארבהע נגרים", הלבה האולפן בו תיכנן ללמוד עברית, מכר את מניותיו החלים להקים עסק לרהיטים סקנדינוויים דווקא בתברה בהתאם לכך ועשה סידורים גורשים. כמוכן באנגליה. יש לו קשרים מצויינים בסקנדינוויה. אולי שכשהגיע התברר לו שהלימודים כאולפן החלו היית מוכן לחכנים אותו כשותף געסק שלךו כך ג'ף: "יום אחר מצלצל אלי חבר ומספר שבת של תורשיים וחצי קורם לכן, ושכל מה שהוכטה לו לא לפועת אדע שיש לו עסקים גם כישראל". ג'ף הצוודע חברים שלו מחסשת עבודה באופן נואש ממש, ראואלי בריום יתנסם. לא יתכתי, זעק הררום אפריקני האמון אל הבחוו, דן ארטשוק היה או שמו, ותוך זמן קצר הוא אני יכול לעזור לה. אמרתי שאין לי מה להציע, אבל

> האדרונת, שיש אנשים שאשכים שנם 20% זה בסרך. אני הונכתי תמיר שחייכים לפחות לשאוף לשלמות של 2001. כעולה חרש התולתי להכין שפה היכרים שונים, והתלטתי שאני אלחם כזה. אני לא אכנע לנודנה הוו. עד כמה שהיברים נונעים כי - אדרוש מכל מי שומצא אתי שלמות, ובמובן בראש וראשונה

הין לו או מחטבות רכות כיצר הוא מתכוון להתפרנס כארץ הפדש. החחלכות העקרונית היתה ההגלות עצומה ב־1965 תחלש לרכוש מבנה בן כמה

"רניש" פתחה ועות גרולה כחיפה וגם שם היתה

ללכת לתעשייה. הוא עלה לארץ לא כשביל לחזור קומות ברחוב ז'כוטינסקי כרמת-גן ולעצב שם חנות רהיטים בסגנון מיוחר. בחנות הזו פגש ג'ף סולמן לראשונה את תמרה, שלימים היתה לאשתו והביאה עמה באישיותה ובטעמה המעולה פיתוח עצום ל"דניש", בעיקר דדך "דניש פלום". תמרה היתה כת 19 כאשר הגיעה לראשונה לישראל כמיירת. בת יחידה להורים עשירים

אגל עוד קודם־לכן, כשלמד באולפן, החליט

טובים עוד מתייו בררא"פ עם יצרני רהיטים

בסקנרינוויה, החליט למכור ריהוט סקנדינווי לחבריו

במרכוי הקליטה שהיו אז היחידים שהחוק איפשר להם

לייבא רהיטים מתו"ל. "כבר כאותם ימים רתוקים

התחלתי לבנות את הרפיוטש'ן שלי, שמלה היא מלה,

ואם הבטחתי לקליינט הבטחה – אעמוד בה. זה עזר לי

מאוד מאוחר יותר, כאשר העסקים התרחכו וגדלור. גם

כשעכר ב'אליאנס' המשיך למכור רוויטים סקנרינוויים

לעולים חדשים כשעות אתר־הצהרים, יחד עם שותף,

ב־1964, שנה וחצי אחרי שהחל לעכור

ההצלחה היתה מיירית ובלתי־צפויה. לא האמנו

ציורים של פיקאסו. זו היתה הפעם הראשונה שמישהו

עיצב הנות רהיטים כמונו, וגם סוג הרהיטים שהבאנו

שלושה וצרשים אחרי שפתח את "דניש" התקשר

אורי שנתיים הוריע לפתע דן ארטשוק שהוא

כ'אליאנס' ולמכור ריהוט לעולים, שונה החוק ונפתחה

ההודמנות שלנו", אמר טולמן לשותפו. "אני מאמין

גם הוא עולה חדש מדרא"פ.

מבואנוס־אִיירס, כבת עיניהם, שתמיד קיבלה את השוב כיותר וכל מה שתוריה רצו היה שתחיה לידם. לישראל הניעה די במקרה. היא התבוונה לנסוע לסיול גרול כאירופה, אבל ידעה שהוריה לא ירשו זאת, ואז ותלישה לומר להם שהיא נוסעת לישראל, מדינה שיש בה וק יהודים, ושום דבר רע לא יכול לקרות בה לילוה. אחרי שלושה שבועות בארץ החליכה שהיא נשארת, הולכת לאולפן ללמוד עברית ואיבה תחרת

עף: "מאוד אופייני לתמרה. היא מקבלת החלטות במהירות עצומה, ואחריכן בולדוזר לא יויז אותה"). תמרה כתבה לתורים שאינה תוזרת, ועברה רברים שלעולם לא חשבה שתעמוד בהב, כמו לגוד עם עוד עשר נפשות בדירה שכורה בנתניה, היא שתמיד היתה הנסיכה על הערשה.

ם תום האולפן עברה להתגורר בנית־ברורצקי ברמח־בריר תורשים של שהות בארץ הגיעו הנריה לביקור. אמה ראתה את החדר הקפן בו גרה ה"ילרה" התחלה לבכות. אביה אמר: "נישאר עוד כמה ימים בארץ, ואז ניסע כולנו הביתה".

תמרה אמרה "אני לא תזרת. אני נשארת כאן". אביה אמרו "אם את נשארת כארץ היתוקה הת, שתרעי לך שממני לא תקבלי יותר גדוש כל החיים" (תמרה: "וזה אמר אבא שלי, שבשבילו להודיר את תירה כעבור בתו גם לא היה יותר מדי").

תמרה אמרה: "אין בעיות. אני אעבוד. אסתדר ככוחות עצמיי. ואו אמר לה אביהו "אני נותן לך שבוע למצוא: עכורה. אם בפרק הומן לא תמצאי כלום, את תיורת איתנו –ואין על כך ויכוחים".

את בואו לישראל בדיוק למועד פתיחת כן יחיד, סיפר לגיף. "מסיכות השמודות איתו הוא לארכיטקטית דורה בר. כולם אמרו לה "בראה, נחשוב, ביתן תשוכה". אבל היא, שעתה רחשב הרי היתה חייבת

על המסורת הרייקנית האנגלית. "יתכן גם יתכן", אכן הצטרף אליו כשותף. העסק גדל והתפתח, ג'ף ודן הוא כשלח אתה חייב להציל אתה. אם לא תיתן לה וערוכות רהיטים עבורה – היא תודה הייכת לחזור לארגנטינה קבעתי באיטליה והן בסקנדינוויה, וחישראלים נהרו בהמוניהם

לחנות ברווב טרומפלרור, קונים רהיטים פשוטים המקומות קיבלתי תשובות מעורפלות. איך שאבי עומדת לצאת מהחנות, פתאום מישתו צועק מן העבר השניז עצביו כמעט נפלחי מרוב בהלה. הפתובבתי, פורש, מכר את בעיותיו לשני השותפים האחרים ונעלם וראיתי את כך. הוא ביקש שאכנם אליו. סיפרתי לו את מואופק, ומן קצר אורי כן התכור לג'ף שאותו דן הסיפור, ואמרתי שאני מוכנה לעבוד בתור התחלה ארטשוס הוא דן ארכל, איש המוסד, שנתפש וישב כמה אפילו כחינם. העיקר שונחיה לי עבודה. אוצרי יומיים דתחלתי לעבור בדניש".

כשניף הכיר את תמרה היא היה נשונן אב לשתי (המשך בעמוד 29)

ונפרוז: "רציתי לשנות את הקרנספציה שדי שלטה או בארץ, שאת הכלים היפים מוציאים מהאדון רק כאשר יש אררוים".

מנהטן בניו־יורק ובטוקיו. קניתי כבר ח ותן כאן. לבשת עלי בדיוק עכשיו אני ל מנהטן, כי ה כמו שאני א THE TRANSPORT OF THE PROPERTY OF THE PERSON NEW YORK LONDON PARIS

ההפתח בהוראה היאאהבה

ד"ר שמשון שושני

מוכ"ל משרד חחינוך והחרבות.

יליד 1937, גדל בנהריה, סיים תואף

ראשון (תנ"ך) בבר־אילן ותואר שני

הדוקטורט (בוושא ארמינישטרציה

באפאלו, ארת"ב. היה מוכה, מנחל

בתיישפר, מדצרו במסגרות אקדמיות

(חימך) באתיברקיטת ת"א. את

חינוכית) עשה באוניברסיטה

ואחרות, מנחל מחלקת החינון

לינ, שב ליון, גר ברפתיתשונון

והחדבות בעודית ח"א נשון אב

שוב לכל מסם, וכשובאים זה לא מויייפה, ולא צריד

ני מתשלל לשכוע עכורה כן חמישה ימים: מפני שאני הושב שזה ישפר את איכות החר ים במדינה, יאפשר למשפחות להיות יותר זמן יחד. אושים חיים ונראים אוצרת כששבוע העכודה הוא בן חמישה ימים ממשבוע וח הומן שהמשפונה משתולת להיות יחד. שבת ככוקי בנקרש לקריאה, וכשהמשפחה מחבומה, אני מכין את ארוחת הכוקר. מלמ מפיישל, זתוך קטן קטן, ולמעמים – בשנות: חרות - אני גם מבשל ארוות צודים דגים זו המומוציות שלי. מכל המוגים וככל הצורות. המשפחה מחכה לחק תחבאה הנדולה היא מכך שאחיים נתנים ומרגישים שהקישת תשומת לב והשקעת הרבה נשמה

לשהלים בכירים ברמות מסוימות קשה לשמור על איתון בין בית, משמתו ועבודה, ויש שנפליקטים. בשיש לי זמן פנרי, אני מקרים אותו למשפחון, יש וכרים שבת הוקונים יורעים שהיא עושה איתי, כמו ללכון למשחק כדורסל נאני אוהר של מכני ת"אן לבריכה, לפעמים ללונה פארם או לסמארי, יום אין אלי הא יום פנוי, שלא מכתיבים לי אחצו מוצוקי שי הלילה ושמני יכול לעשות כופני כה שאני רוצו. לצפיר, בעשר השנים האחיונות זויו לי ינוים מעשים כאלה השנה כביעם לא קרה שחורתי הביתה בשקח בושימה, פעם, מעמיים בשבים, כשהיום מהאר

כמהות, כמקום לחרחיב ולחגריל ולהשתעבר

ברטים לתיאשרון בשאני בנידיורק תקלים שמתחשם. לי. הנאה וה גם ללכת מדי פעם עם אשתי למסערה ולא לחשוב פעמיים על מחיר המנה, אלא לחומון מח שאתה נאמת רוצה לאבול, להיכנס לחנות ספרים ולא להסתבל על מחיד הספר תמישים פעם לפני שקונים

עד לפני 16 שנה קניתי וקראתי במעט כל 100

יוויים, ווויה מתממה, מרגשה, למה הדישה בתאמדו

בשבילי, הגאות החיים זה סומשבוע ארוך עם המשפחה טיול של שבועיים במרחבים, ומדי פעם לתישות לעצמי דברים שאני רוצה כלי לעשות חשבון:

אגי אוהב להסתובב ולכלות שעות בחגויות ספרים, בעיקר בלונדון ובניריורק, פביות שאני מבוד לתחום המקצועי כו אני מנסה להגיע לשלמותן אני קונה בעיקר מפרים מקצועיים. כל עשור וחשועון שלו. כרגע זה מינהל עסקי ומינהל חינוכי, תחמי קכלה תאלפותו, אני תמיך ואוד מתו"ל עם תיק בדול, מלא ספרים חדשים, ובמכס חמיד חושויים שאני מנסה להכריה שלוויויה או וילאה

שירה ומרוחה שידא כארץ, גם מפנון שליתוחי ספרוח עברית וגם מפני שאהבתי ספרית עברית. הצו אוסר עום של מפידה בלשית שתביתי למיסה ולימי מלואים, זיות שלחים לי כמויות עצומות של מפרים אבל איני, מסמים לקרוא הכלויש לי בשבוע ריפ שנות שאני יבול לתשוש לקרואת, ואון מוצה במפרים לאני יבול לתשוש לקרואת, ואון מוצה במפרים מהנתק הנוסף לקשים - אכל קשה להשתלט מרי פעם אני מצליה לשבץ בלוח הומנים שלי הצנה היאשרון, לא חמיר אני בותר: שי הצגות הצנה היאשרון, לא חמיר אני בותר: שי הצגות את להקו הצואב", לפני שבוע ראינו את וצלובו האתרום ואות מחממת, מבקר, למשל קשבוע אואה

אילו היית צריך עכשיו להעביר שיעור, מח היית רוצה ללמדו <u>את הפרק בו עומד ירמיהו</u> לפני שופטיו, ואת "צנח לו זלול" של ביאליק.

<u>צריד להיאבק, להתכונן, להשקיע המון אנרגיה.</u>

סובייקטיביים הקשורים בזולת. זו חולשה עם יתרונות.

בדי לטדר מקום עבודה לאמי.

את מי אתה מכבדו <u>חכמים, במובו בקיאים, וובונים, שיודעים להסיק דבר מתוך דבר,</u> לפשל שופטי ביתרהמשפט העליוה.

נמה אתה גאתו שבכל מקום עבדתי עם כל הלב והנשמה והטבעתי חותמי באיזושהי

מה המאכל הארוב עלידו דגים.

מה עוד אתח רוצה מהחייםו הרבה בריאות וכוח פיזי ונפשי, ולחוש עד הסוף שמיציתי את <u>שו שאני יכול ורוצה לתח.</u>

> יש חחשבים שאם נציב סטוררטים בינוניים ונאפשר ליותר עשים להגיע אליהם, נשיג שיוויון מינל יותר לדצתי, זו תופעה סוכנת, הסטנדרטים הגבוהים

להרגע אחרי העכורה, עובר למלל, אח"כ מחפש ג'אז, אוהב מאוד את ארמסטרונג הצעיר, בני גודמן, גלן מילר, אלה פיצ'גרלר. כשאני נוהג כשעת כין הערביים, אני מעכיר ל"קול השלום", מקשיב לשירים ישנים. מהזמרים הישראלים אני מעריף את חוה

על מה אתה צריך עדיין לחיאבק: על כל דבר. שום דבר לא בא לי בקלות. בכל תחום אני

באיזה מצב אתה אוהב להימצאז <u>במצב של מתח. אז הדם שלי זורם ואני מרגיש שאני חי,</u>

מה מנוטו בשבילךו <u>אתגר אינטלקטואלי. הסיכוי לעבור חוויה ריגשית שאחריה לא אפטיק</u>

למי אתר בזו ל'מתקפלים", לשקרנים, למפחדים לנקוט עמדות ברורות בהתאם לעקרונו־

את מי חיית רוצח לחבירו את מרגרט תאצ'ר. אני רואה אותה כתופעה ייחודית. מעניין אותי איד היא חשה ופועלת בתחום האחריות שלה.

את מי היית רוצח לפנושו את הנביא יחוקאל, את כיאליק ואת ברנר. על מה חזית רוצח לחזורו <u>על תקופת הילדות והנעורים שהיתה תקופה של סביבה תומבת.</u> פעילות וחברות שאינה חלוייה בדבר.

את הבודיאוגרפית של ברטה ימפולסקי ל כרמו בכלט הישראליו נתנתי מכמה דברים בבחישבע. חברת השובים בחחם אותי עם ים שיט וריג בושאים שיש לי מומחיות בחם ים היה עבורה ועבורתי תסופה מסויימת במציל, ובדינו, ספורט וסימבול:

ביליתי בים תובה דבהים, גם במישורים אחוים אופיו בתקלות התרובה המהובה בנגלות המן או לי היום למצט משר עם היום להגיע להישגים גבוהים בכל תחום, מכלי להתחשב ברקף המציין אקונים שלחם. וברי בישה, צרין להת בלים בל אני ירצא להולי מפיי עם להציין מומים שלחם וברי בישה, צרין להת בלים בל אני ירצא להולי מפיי עם הציין שלחם ביעריים אלי ירצא להולי מפיי עם הציים מתוחה במות מפונית המיים ביעריים התקום להציים ביעריים ביעריים

קשור לארץ ככל נימי נפשו ולא רואה אלטרנטיבה לחייו כאן, תמיד נותן למדינה ומוכן לתת. מה שיש לי, יש לי דק משל עצמי. אני מאוכזב מאי נכונותם של אנשים לתת למדינה ומהציפייה שלהם רק לקבל ממנה. זו חופעה שהולכת ומתפתחת, ראיית המדינה אנשים מסקרנים אותי. הייחודיות שבכל אחך.

את שואלת מה הרבר החשוב שעשיתי בחיים. אני

חושב שאני יכול לשמש דמות טיפוסית למה שהייתי

רוצה שיהיה התוצר של המדינה; ארם שצמח במדינת,

נוהג, כל 20 רקות אני מעכיר תחנה. מתחיל ברשת א', ``

אלברשטיין, זמרת עם הרכה הבעה, אוהכ את האיכויות

של נורית גלרון, גם ליהורם גאון ולאריק איינשטיין

אגי שונא את הניכור של קוקטיילים ומטיבות רשמיות. נוח לי עם אנשים שלא מצפים להשיג משהו באמצעותך. חברים. בשל מיגבלות זמן, הצטמצמו מאוד חיי החברה. אכל זה המחיר שמשלמים כשרוצים

לכצע תפקיד כמו שצריך. כשרות הציבורי אתה צריך

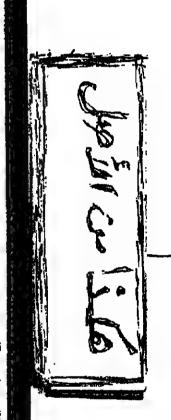
לתת, ואתה מקבל מעט מאוד. אני מרגיש שאני תורם למרינה, ועושה זאת כאהבה גדולה. אף אחר לא מכריח

"לפעמים, כשהמשפחה מתכנסת. אני מכין את ארוחת הבוקר. סלט ספיישל, חתוך קטן־קטן, וכשנחה - אני גם מכשל ארוחת צהרים. דגים זו המומחיות שלי".

יש מה למכור לי.

השונות.. גם כמורה, ירעתי לחבחין בשונות שבין התלמידים. תשמ"ו היא השנה הראשונה מאו תחילת חיי העבורה שלי שאיני מלמר, ווה חבר לי. יש סיפוק רב בהוראהו זה מקצוע שעוסק בבני אדם, כל המקצועות במחעי החברה, מסיכולוגיהן עבורה סוציאלית וכ"ו, מתנקוים במיפנש שבין מורה לתלמיד, והאתגר הוא יומיומי. לדעתי, מלח המפתח בתוראה היא אהכה. אם אינך אוהב את התלמירים, אין לך מה לחמש בהיראה נראה לי שהכי חשוב בחיבוד זה לחנך נגר דברי קוחלת - הבל הבלים הכל הבל, הייתי רוצה שילד המתחבך במערכת במשך 18 שנה יקבל וצמרים, מוו וציור שיחויש מעמר היכל שנים ניתנו מוסיקה, צופות, תנוצה, מאוד מוצא חן בעיני, אהכחי בלו טעם לחיים, כלים ויכולה להחמודו, שירגיש שיש בשביל מון לחיות

יצועון ממלא היום את כל עולמי, ולא רק על בסים אישי, אלא מפני שאני חושב שאם מערכת החינוך לא תמלא צימיות של איכויות בתחם חזיקה לארץ החושגים הלינוריים – המרינה בסבנה, תוקי אותי פחד כשאני רואה את חבינוניות הנוראת רישום חדי תושלן על הים שמילא את כלי עולמי אני הישאכנית אני באמין באיראולוגיה שיווירנית. ריאה מה שאני מישה חיום במסקימן מהום בגלל והשיוחינית לפי משפפו עולמי, מירושה אמנות בבני

"777" DU כל הקניות לחג קשוות בגדולות בהישגידך

בשיטת באל בקניה קסנה כגרולה אתה משלם במשלומים נוחים במשך חודשים רבים

בהתאם לבחירתך ובריבית מועדפת. אחה נהנה מעד חודש אמראי חינם ומוכצעי דחיוו אשראי בבתי עסק רבים.

א כלסים "הוינות" שלך מכובד ב- 20 000 ברוי עסק בישראל בכל ענפי המשק. *

, תכון קניותייך לחומה עם ברופים האסטראי "ויוה" כי יש יותר ב"ויזה" שלרו

הכרמיס העדיף

tiere their wit grann & eing finem & ein proce

מין בתוח בבית בטוח

מדובר בענף חיוני. מאוד. לא ברור מתי והיכן הומצא המין בעבור תשלום, אבל מרגע שהומצא – לא הועילו איסורים דתיים, הטפות מוסר או חוקי פרלמנטים. היו תקופות בהסטוריה בהן שיגשג העסק על אפם וחמתם של השלטונות, והיו תקופות בהן זכה בחסותם והגנתם. בעידן האיידס יש מי שחושב שצריך להחזיר את הזנות הממוסדת, המעוגנת בחוק, בבתים נקיים, בהשגחת רופאים, אפילו בשיתוף המשטרה. מבט הסטורי ותמונת מצב עכשווית, בארץ ובעולם, על המקצוע העתיק ביותר.

מאת שרית פרקול וברוך גאה

ספרים על פלובי, איש מפורסם מאוד, שכסוף שנת 1946 הדעה חדשה או עד לשכידה, מתענוגות הבשרים, והחילה אחרים ונדת הגורל כה נאסרה וזונאת כצרפת, הגיע לפארים ומר בנית־המרקחת. ואם במשכנות בניתאדם המהוגנים נסלה שלהכת, פתחים לרווחה. "אלומים הרומים מספרים או או או או או או המהוגנים מספרים או הרומים לרווחה "אלומים הרומים מספרים או או או או במשכנות בניתאדם המהוגנים נסלה שלהכת, פתחים לרווחה "אלומים הרומים מספרים או או או או או עד לשכידה, מתענוגות הבשרים, והחילה או או עד לשכידה, מתענוגות הבשרים, והחילה אורים להונות בניתאדם המהוגנים למלה שלהכת, מתוחים לרווחה "אלומים הרומים מספרים או מונות הבשרים, והחילה אורים הרומים המהוגנים למלה שלהכת, הרומים להונות בניתאדם המהוגנים למשכנות בניתאדם המהוגנים למלה שלה מונות הבשרים, והחילה הרומים הרו אירער, כרא הלה. בדיעבד, אותו חוק, מן ה־13 כאפריל 1946, לא מאורות הוימה היוה אמון גדול למקצוע העתיק ביותר בעולם, שהמשיך לשגשג על אבם ועל הבתם של השלטונות. אך יחכן מאוד שהענף החיוני חוה, שהשביע תותמו על תהיסטוריה גם בזכות דורות של אמנים שמצא באוכלוסייתו הסטנונית מקור לא־אכוב ליצירותיתם, ניצב

עכשיו לפני אסרן אמיתי – המביפה של המאה, מחלת האיירס. המולה הקטלנית הזו, שתחילה הסתתרה מאחורי השם התמים "תסמונת", השינה מה שלא השינה שום מחלת מין לפנית היא הניעה מספר בלתיימבוטל של אנשים להתנור כליל, לפחות עד

לא ברור בדיוק מי היתה בת־הנוה הראשונה שהחליטה להפוד את המוקיה למטבע עובר למוחר. יש להגיה שכשיצרו של האדם הקרמון היה תוקי אותו היוא היה משמיע שאנת טרון, תופס את הגבוט וגורר נקבה כלשהי בשערותיה לפינה נוחה – היא לא קושיטה לאחר מכן את ירה לדרוש אתנן. העניין הזה התפתח רס חרבה יותר מאחר. אך מרגע שחומצא הממנט, לא הועילו האיטורים הדתיים, המפות המוסר, מלחמות השלטונות.

- ३९ साम्रह्मां १६

מקורה של הזנות הממוסרת דווקא ירוע: היא נולדה כאתונה, במאה השישית, כוכות המחוקק הנאור פולון שהנהיג מוסרות עירוניים, 'דיקטריונים', שמוקמו בקירכת נמלדים. ההמצאה הוו זיכתה את סולון בתואר "מיטיב העם": היא סיפקה את צרכי הנכרים, שמרה על צניעות הנשים המהוגנות וגם הכניסה ממון לקופת המרינה. אין פלא, איפוא, שאנשי הרוח האתונאים קשרו כתרים למחוקק שהכיא להם את מקרשי האהבה.

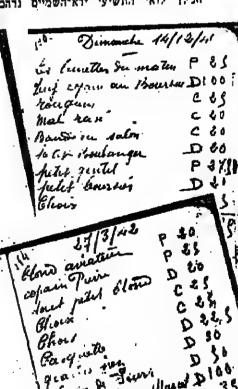
ם רומי, כמובן, כיכנה כמפת הזנות של העולם העתיק. בתחילה התמקרה הזנות בעיקר בקטרקטינים. אך בעקבות ההתפקרות הכללית של האימפריה הגיעו בתייהתענוגות לכל מקום, והנאות־המין נמכרו אפילו כמאפייה. הכנות לבשו בגרים צהובים, צכע הכושה והטירוף, ונעלו נעליים ארומות כדי שאפשר יהיה לזהותן מרחוק. רק כשהחלים הקיסר אדריאנוס שהאדום שמור לקיטרים, נאלצו להחליף את הצבע.

(המשך מהעמוד הקודם)

ואם מישהו חשב שהופעת הכוכשים הברכרים מהצפון, אלה הישרים והטהורים. תשים קץ להוללות. הוא טעה. הם דווקא קפצו על חטאי הציוויליוציה כעל מוצאי שלל רב, והחוקים נגר הזנות ננטשו.

עד שכא קארל הגדול. ותהפוכות ההיסטוריה שכו ופגעו בענף. הוא אסר את הזנות, וככל הנראה היה הראשון שניסה לאכוף על הצרפתים חקיקה בנושא רגים זה. הזונות שנתפטו על חם הולקו עירומית בכיכר העיר. ימי ססיפס לאחת כזו את ביתר נאלץ לשאת את העבריינית על כתפיו עד לזירת ביצוע העונש. אך חקופת הצניעות הכפוייה לא נמשכה זמן רב, והחפוררות האימפריה הכיאה בעקבותיה תחייה מחורשת של הסחר בתענוגות. נערות האהבה שירתו בחצרות כלכים ושועים. כפארים, "הכנות" אפילו אירגני אינוד ביסצועי ופליפו למויכו העיר.

הכלך לואי התשיעי יראיהשמיים נרהם

44.

פדראציה מקצועית בינלאומית

מברואר 1965 קיימו יצאניות מעשר מדינות ועידה בינלאומית ראשונה באמסטרדם. בה החליטו על הקמת איגוד מקצועי שייאבק על זכויותיהן, בכלל זה חופש מהטרדות המשטרה ויחס שווה מבחינת חוקי המס וחעבודת. בשנה שעברה התקיים הקונגרס של "אינטרנציונל חזונות" כבניין הפרלמנע האירופי, בלב לבה של בריסל. היו שם 160 יצאויות מ־16 ארצות. ישראל לא וכללה, אמנס, אך את חמורה התיכון ייצגה לבנונית חיונית בשם לילה.

את תרעיון להקמת פדראציה מקצועית בינלאומית הנחה מרגו סיינטינ'יימס, לאחר שפרשה מהמקצוע בתחילת שנות ה־70. הוקם ועד בינלאומי לתגנת זכויות חזונה, ופעילותו תהסבותית משכה את תשומת לבם של פוליטיקאים העוסקים בזכויות האדם בכלל, ובזכויות האשה בפרט. בקיץ שעבר פנה הפרלמנע האירופי בבקשה רשפית למפשלות תמערב בסמים, על חפחר מאיידס. ח"בנות" אמרו שהן לתעניק העה מלאת וממשית לפרוצות. חיוזמה ופלה על אזונים קשובוה, בשל המודעות המוגברת. מהקליינטים להקפיד בעניין זה: יש לחנירו שלא למתלת האיידש במדינות אירופת. מעוד תבריאות רבים/ות מביניתן/תן היו מהוגדים/ות לסידור על חבלני אפילו תקציב סכום כסף משמעותי שאימשר את קיום הקונורס.

מהתפשטות התופעה והכריז על איכור, שנתן דחיפה

לוגות המחתרתית. לפיכך הגיע למסקנה שמוטב לו נכברים לספק, תמורת כסף, את תאוותיהם, פרועות להכריז על "סוכלנות". נשות התענוגות הוגבלו ל'רחוכות חמים" ולכורדלים שנמצאו הרחק ממרכוי העדים וממקומות קדושים, כמו כנסיות או כתי־קברות. החוקים שהנהיג לואי החשיעי החויקו מעמר ער לתקופת הרנסאנס. הזונות, שהותר להן לעבוד כאין־מפריע, החלו להיות תובעניות והוצפניות. במאוז הארכע־עשרה נחקקו חוקים כדכר לכושן של הוונות. רו'ינה, ארתמים, מאלווינה, קאמליה, דלמין, או ונאסר עליהן ללבוש בגרי משי וקישוטים, כרי לשמור אולימט היו מתעורדות כשמונה ככוקר. לאחר ארחת את הללו לנשים ההגונות, והן נאלצו להתהלך עם הכוקר היו באים הספרים לסדד את מחלפותיהן. בשעה מצנפת לראשיהן ולענוד חבל לבן, לאות זיהוין, אחתיעשרה בריוק כל ענייני התשפורת היו צריכים והוקצבו לות רוזכות מסויימים. כתי הזונות הוצקיים נדרשו להציב שלטים כהתאם, כדי להבדילם

> והתפשטה גם לפרובינציות הצרפתיות. לואי הארבעה עשר, "מלך הטמש", הכריז מלחמת חורמה בוונות, והעונשים נעו מקנסות, מאסר ומלקות והמאטרים לא הפריעו לכתי התענוגות להתארגן הלקוח עד למחרת בבוקר. ולשפח קחל לקוחות נאמן. לפיכך הוקם בצרפת כוח משטרה מיוחר שנקרא "מחלקת העלמות", וכלל -

מהמוסדות הפיראסיים. ההתפתחות הזו החלה בפארים

בתקופת שלטונו של פילים מאורליאן 'המושותי', אחרתו רק המיווגסים ידעו את הקומבינציה חסודית. וכתקופת לואי החמישה־עשר "האחוב", היתה לונות דף מיומנה של מדמואול ליוש, מכיחיבושה בעיר ליון, הגרלתית פריחה של ממש, ומספר "הכגות" נפארים מרוהב־קצוות, "ספר היפתפיות", שכלל את דיוקנות הגיע ליכנ אלף. רובע מארקיאויסדף ז"הבחים הקטנים": THE RESERVE OF THE PARTY OF THE

רסורות ממולחות אירננו גדוויי "נימפות": יפהפיות, מהונכות־היסב ו־מומחיות כמיני־פריצות שונים". העלמות והיו להן שמות כמו ארמיד, וולמה, קלוריבר, אנולינה, להסתיים. בטרקלינים מפוארים הן חיכו ללקוחות, הלקן רוקמות והלקן פורטות עלי נבל או גיטרה. הלקותות היו מגיעים אתרי ארוחת הצהריים – כומן לקפה, או כערב – לפני הארוחה, כריוק כומן ללגימת הליקר. הם היו בוחרים את בתחתם לצלילי הנכל. המחיר היה שלושה או ארבעה לואי כעד הארותה וער לקטיפת האף או האווניים. הקנטות, העינויים והמישכב לפי התקנות, ה"ניספה" עמרה לשירותו של

לאח"מים, כמו חמיד ובכל מקום, היה טיפול מועדניו סיררו להם כניסות מיחדות כדי לשמור על בתחילת המאה השמונה עשרה - ארבעים מסקחים הריסקרטיות, וגם טרקלין מבודר. מתקרת הטרקלין השתלשלו פעמונים, כל אתר מהם שייך ליעלתיתן

אמנו נוכיח לך שאלפי אנשים עשו זאת עם מוזיימורית

מדית רואים תוצאות. עכשיו גם אתה יכול!

תוצאות - במהירות ובפיקוח רפואי

ארקה נעדבה, הנך כדי שריפה הכסימלית של השומנים.

בכל פו יפחית נופך ב-10 ק"ג בקלות וביעילות.

תוצאות - בדיסקרטיות

תוצאות - עם יימרזיתיי

תוצאות - בסילוק השומנים

כמהירות, ביעילות ובנוחות. גם הם חשבו פעם ש"זה בלתי

אפשר" והיום הם נראים נהדר. אמזנו נוכיח לך שעם מרזי

במיית שדף המשקל היא בעיה אישית שלך. ובמרדי מודית מכבדים את

הצורן שלו כפוסיות ובטודיות. בלי מפגשים בחדרי המתנה, כלי לצאת

מוכנית ההרויה של פרזי סורית. מתואמת לך כאופן אישי עלידי רופאר

התוכנית מבוסטת על הטענים האישיים והבריאותיים שלך ומאפשרת לך

שימו ישריודי פוומות למעוך ע"י הצודת הרפואי ב באאטדאאוציר

מין עם הצמרפותה למרוי מודית שלאים עבורך הצוות הרפואי גם תכנית. אשתו לסילוק וייבורי השומן והצלולים שלך: זוהי תכנית בלערית. תחוום

תשונהו את התבשירם הסיוודים הסיוצרים בנוסווא ייחודית עשירה

מוסבים התוכשירים המיוחיים המיוציים במטונה מוסבים - המבטירה לו את סילוק השותנים הכעייורים שכד

יוק. הארואה שורץ – בלעדית עבור שישת החרויה שכן.

מבחוות והמשקה השורצרי - העשירים בריטקינים ומינוקים רבים.

לא כלושופה - יעניקן לך ושושה שובע תוך כדי ושולין החודיה.

התבחה, ומבטיחה כך ירידה מהירה אך מבוקרת עד הגרם האחרון:

שפח הכית. ההתקשרות עם סרדי מזרית היא ישירות לביתר. בנוסף, קווי המנטן של מדי מורית העומדים לרשותך 24 שנות ביממה, מאפשרים לך לשמור על קשר אישי הדוק בתנאי דיסקרטיות.

בתתילת חשנה תורנשה גם אצלנו פעילות בתחום שנתפרסם כראשונה כזכוח רחב תתניכית. תח"כים תוכבדים מוועדת הפנים של הכוסת שמו ומשם ככמם ויצאו לשוטט בחולות תליברוך, שם שוחחו עם וונות עבריות ושמעו את תלונותיהו. ימים אחדים לאחר מכן נדחסו מאות סטודנטים לאולם באוניברסיטת בן־גוריון, לשמוע אח ולמן־שושי, "פרופסור לשרמוטולוגיה", כהגדרתו (שבינתיים עוב את תקאתדרה), מרצח. ולבן־שושי המומחה גם חציע עצה לחברה הכנסת אורה ומיר. שיומה הצעה לתחרה זנוה

מסודרת, עם פיקוח רפואי. הקחמתחות האחרונה בשטח משעיר 'וה: ביקורה, בתחילת השבוע – של שרת הבריאות שושנה ארבלי־אלמוזלינו ב"זירת" תליבדוך, בסומו של אותו יום בו חבריעה את גורל ה"לביא". השרה, מוקפת תקשורת, שוחחה עם זונוח וקוקליולים, שאלה על תואי העבודה, על שימוש מוכנות לחיבדק, אבל יש קונדומים ותן דודשות קבע בביה וונות ממוסד, נקי, מאורגן. אבל לא שאלו אותן/ם.

איפשרו הקמת מוסרות מפוארים שם יכלו ארונים

(ממשך בעמוד 43) **的**种种的 (2) 对于中央的 (2) (2) (2)

חסון יעל, מחולון, הערבה 4. משקלה לפני תובנית ימרוי חוריתי 83 ק"ג. משקלה כיום 53 ק"ג.

אם בעיית המשקל העודף היא בעיה כבדת משקל עבורד. **תוצאות -** עם הוכחות - ולתמיד אם "ניסית כבר הכל" ודבר לא עזר, יש לנו חדשות בשבילך.

במשרדי מרוי מורית ישנם עשרות אלפי שמות של גברים ונשים. נערים ונערות, שהורידו קילוגרמים רבים במשקלם, השומרים על הישגיהם. רבים מהם ישמחו להמליץ לך על שיטת מרזי מורית. התקשר אלינו ואנו נציג בפניך את התוצאותו

שירות מיוחד - להרזיה מיידית

תכנית ההרזיה כביתך תוך 48 שעותו. שירות מיוחד של מרדי מורית למענך. ניתן למסור פרסים אישיים לצוות הידעצות, לצורך מילדי שאלון ההרשמח באמצעות הסלפון. בכל יום בין השעות 16,00–08.00. תוך 48 שעות חגיע לביתך תכנית ההרזיה האישית שלד ומיד תוכל להתחיל לחות.

> מרזי מורית על חקו 24 שעות ביממה נם בלילות ובשבתותו

התקשר אלינו לטלפון: .02-222676 ולקא כל החחייבות. .02-225512 או שלח אלינו את התלוש ותתחיל

ופורט לשיטח + הסבר לכמוסות

ולמשקה השוויצרי "מרזית" + הסבר לתכשירים לריבוזי השומן + הוכחות – מצולמות + שאלון הרשמה מדעי

מרוי מורית בעימ רחי המרך גיורי 35 ת.ד. 4456, ירושלים 19109

אמרזי מורית וואים תוצאות!

מין בתוח בבית בטוח

העלמות בתוספת פירוט מעלותיהן הרוחניות השונות. הלפוחות התובעניים יותר, החשובים יותר או הנדיבים יותר הורשו לעיין בספר מיוחר, "רשימת התאוות", בו פורטו סגולותיהן של עלמות מסויימות בתחום הפעלולים המיוחרים. אם המומחיות הצריכה גם אכורים מיוחדים, אלה הושכרו במקום.

אהר שבחר הלקוח את העלמה שנשאה חן בעיניו, היתה המאדאם מצלצלת בפעמון , נוסף, בו אותתה על התשוקה המבוקשת, , והנימסה המתמחה בתחום זה היתה נכנסת לחדר שהתאם לדרישה הספציפית של האדון. הלקוח נתכקש לשלם מראש לואי אחד, ולשלשל לכיסה של

המאראם שניים נוספים בעד הדרישה המיוחדת. עם עלותו של לואי השישה־עשר לשלטון. נאמצע המאה השמונה־עשרה, שוב נאסרה הזנות הרשמית בצרפת, אך כרגיל המעצרים והתקנות לא עזרו, והבנות המשיכו לעבוד, מי ברחוב ומי ב"בתים". תקופת המהפכה שיתקה עסקים רבים בפאריס, אך הסחר במין נמשך, כמו תמיד, ו־1500 פרוצות פריסאיות ניצבו יומם ולילה על משמרת התאווה.

המהפכה הביאה לביטול כל החוקים, ומחלות המין השתוללו. כדי להילחם בנגע. החליטו פרנסי העיר להגביל את הזנות לבתי־בושת מוסררים. כזאת נפתה עירן הרש, שלמעשה נמשך עד 1946, עם מישטר של סובלנות משולב כפיסוח מינהלי וסניטארי. הפרוצות נתבקשו להירשם במשטרה, ופרוצה־מורשית

י־שם בהרצלית פיתוח שוכנת וילה מפוארת שהיא חיום בית הזונות הכי סטייל בישראל. עליהן לא חל הגירוש ועליהן לא היו פושטים אנשי חמשטרה. אחת מהן היתה זונה יפחפיה ממוצא יווני בשם מארי שחתגוררה בשכונת הבוכרים מגיעים לשם רק אנשי העשירון העליון. לא והיתה מקבלת קחל כביתה. "גם רגלי המפקד עומדים בתור. לא מתדפקים על הדלת ומכקשים הבריטי מיסטר הן, מפקד משטרה ירושלים, חינ להיכנס, לא מטתכנים במצפיות של סקרנים (או בלשים פרטיים) מכחוץ או כמוזלות בפנים. לשם חייבים לבוא עם המלצות, מרימים טלפון, מודחים, שוטרים בעת שהמפקד שהה בכית הזונות, והחחילו לזרוק אבנים לעכר חלווות הבית. "מצבו קובעים שעה ומזמינים מה שרוצים.

בית הזונות של ברל'ה. מין בע"מ

של הפקיד הגבוה היה בכי רע. רצה לרדוף אחרי זורקי האבנים, ולא יכול תיה, כי לא חיה לכוש". וגם כושית. כאים, עושים אמכטיה ריחנית, שותים מאו אותו לילה הוסרה חסותו של הנקיד הגבות משקה יקר ומקבלים "טיפול". בחוץ אין רעש, אין תורי מכוניות, אין קללות ואין צעקות. חתענוג עולה כ־400 דולר. זה לא חוף תליברוך.

איםה זה – אף אחד לא יודע. אם חסיפור יגיע לאוזניים חלא נכונות, חוא ודאי יגיע לאוזני רכ־פקד שלום פריש, ראש מיפלג המוסר במשטרת תל־אביב, מאחראי על הזונות והמהמרים. הוא יציב תצפיות, יאסוף תוכחות ולילח אחד ייכנס מהחלון זיגיד: "שלום, משטרה, לחרים ידיים", שחם "בית זונות סטייל". בטוח שבסוף הוא יגיע גם לכאן. כל עוד נושא הזנות בישראל ימשיך להיות מטואטא אל מתחת לשטית, "מר מוסר' ימשיך לתפוש כותרות בעיתון כמו שתפשו קודמיו מאז יש בעולם זונות – ועתונים.

ב-1920, חובה שנים למני שרב פקד שלום

מרוש החל ל"טמל" בזנות בחליאבוב, חות

יוצאות לעולות מושירות לכת לרחוב וחו

בעיר. ורע בעיקר היה חמעשה שנשים אלה היו

לחן לקוחות בין עשירי העיר וגם בין הקצינים

ותשוקרים, ואלה חיי לוכן למגן ביום דיין. לא יתות

תדוהר עליוון, נלכן וותוומשותי החלמותי את כובע

תשוער בכובע של אורת וחובקתן לו זקן שחור

מהזונה מארי וגם היא גורשה מירושלים. ל"מלך כתי הזונות" גארץ בשנים שלפני קום המדינה ובשנות המדינה הראשונות קראו ברל'ה. אף אחד לא הכיר אותו בתור דב שמריהו. ברל'ת, חרד ירושלמי. בא לחל־אכיב עם אשתו וילדיו וניהל בית מלון קטן על חוף הים. חרדי ירושלים שהיו באים לרחוץ כים תל אביב היו שוכרים אצלו חדרים. העסקים לא כליכך הלכו, עד שברל'ה "התסקר" ועלה על מיכרה זהג - יצריהם הזקוקים לסיפוק של מאות החיילים האוסטרלים והאנגלים ששהו או בעיר או באו לבלות כה

ברליח לקח כמח זונות, איכסן אותן בבית־המלון שלו והחיילים הזרים נהרו לשם. העסקים שגשגו, כית הזונות היה כמו בסרטים, עם לובי, כיבוד, שתיח לפני ושתית אחרי, מקלחת וכיסויי מיטה ממשי. כרל'ת הביא זונות עולות חדשות מכל קצוות תבל וב־1943 כבר פתח שני

מדי מעם נעצר, נשפט ואף גורש מת"א. עוד לפני קום המדינה תקים בית זונות בחיפה על הכרמל. כשנתפס, גורש חזרה לת"א ופתח בית בושת ברחוב אחד העם. בלילות, חודיכדי ניתול תעסקים, חיה ברלת לומד ומרא. בערעור שהגיש פעם לביח משפט טען כי הונות חוקית ום על פי תורת ישראל: "על פי התורה מותר לעשות זאת עם אשה שאינות אשת איש".

בימי מלחמת השתרור היו לו שני בתי זונות בת"א, אחד ברחוב פרוג וחשני ברחוב יפן. עברו אצלו אז כ־30 בנות, רובן עולות חדשות ממזרוז אירומה. האורחים וזיו מכל קצוות החברה, אבל כאלח שארוקם לא תסר. בימי הצנע חין במטבח של בות הוונות של בולית מיטב מוצרי חשום משרוורו יינות ומשקאות חריפים, בשרים ונקניקים. ברליה פעל לרוב כידיעת המשערה, ורק לעיחים רחוקות נקצר והובא לדין. היונה לו מעין חסינות שכשתיקה כיון שהיה "מודיע משטרתי" שהעביר לאגשי החול שיפורים ששמע במעונו מפי: אנשי

העולם התחובון שתיו באים לכלות עם הוערות. הזומת של ברליה חיו ובדקות בקביעות על ידו רומא, חדריתן תיו נקיים ומסודרים ובערבי "ירבה הונות בעיר, אם ערב היו נפקניות אלה ... עבור, לפני החילה העבודה, הוא אפילו נהג לערוך לוון "עונג שבת". בשלב מאוחר יותר רכש את מלון "אופיר" ופתר שם בית ושות מפואר, בדי לחקוות יאת רומיולות האמיתית במקום הית בבניסר שלצו ברלו "אכולי "מעבר ודלירות", דושרתים המתינו בַלובי עד שותפון אחת חבוות, וביותיים חוושו

בישפור ומאק למשמרת מבית הווות של ברליון ווווא הועמד למשמש יווד עם אשתו ומעול כאדם שפירקו (אח הקנו מגורל וחלכתו לי ברחובות חשורים: יסבלה אלי נפקנית מאה. חעסקים שלו, במחלך חדיונים בבית חמשמע חתודב המוחל לספר לשומטים שימורים מסמר: ברחוצות השורים: נפגרת אלי נוסנית הזאת, תחדב ומנחלי לספר לשמטים טימורים מסמרי רמותי לת שתלך אורף אל בוחים. ואי חלכתי שליו לי דינגומטים שבקרו בשראל ומשרך הדרבים עקלקלות שחור שחור. עד בניין המוץ שיון" לחם בילוים אצל ברציח השופע תמשטרת שם הסוחי את כובעי וות לקו ווליון מזוריאן משוני לא עבל חד משמעיה בנור כון את מלא אתוחי למנות משם תיוחר מוגלת פוד שיוציטרים האל מצונים מחאצבע השבון ו לגירים מיוושלים וכן תלכוי מיושלים ושופתה "שומים רוור של דימומטים ורים רבים שביקרו אצל מברעיר אבל חיו בנישצים ומוני שומות בולה בחשת ומשטרה הפרשת עודרת או הדים ברעיר אבל חיו בנישצים ומונים שנימות או הדים בתעיר אבל חיו בנישצים במונים מומות מבא)

כוו יכלה להמשיך כעבורתה כאין מפריע. כן חוייכו הנות העוברות לעבור כריקות רפואיות טרירות. במשטרת ירושלים שוער בשם דוד תדתר. באתד

לאחר התערוכה העולמית שוב נפלו המניות של נתי הכושת. טעם הציבור השתנה. ב־1925 נרשמו רק

שנשג. "שאכאנה", כית התענוגות המפואר והמפורסם ניותר בפארים חוקם ב-1880, כרחוב שאכאנה מספר

אבל אי־אפשר לדבר על החיסטוריה של המדדלים הצרפתיים כלי לחוכיר את מארסל ו'אמה, (המשר בעמוד הבא)

לסות, סובארו וזונה רחמני). עליפי החוק ישראלי מותר הו/חם לעבור ובתנאי שלא

270 יש לציין, עם זאת, שבמקביל פעלו בפארים 270. "נחי פגישות" ולפחות 30 מוסרות מחתרתיים: מכוני עיטיי, סאונות, סלונים לתטרוקות וכו'. אך היו היכלות־תענוגים מפוארים שהמשיכו

12 שמו זכה אפילו להיכלל במלון "לארוס" והוא שמר קלי, אשה חיננית ונאה, מכובדת ומעודנת ואף מסיקאית בעלת כשרון, השקיעה בגן־עדן מלאכותי זה מיליון שנעימאות אלף פראנק, בהשתתפותם האדיבה ארונים נכברים ארבי מוערון פרשי, ה"ג'וקי קלוב". ארונים נכברים אלה היו הלקחות הטובים ביותר של המוסד וגם הביאו אחם חברים חשובים זרים: שגרירים, שרים, רוכסים וננייאצולה מחו"ל. חכל שם היה מושלם: כניסה ריסקרמית, מארחות מחונכותן עיצוב מתודר ושלשים וחמש בנות, מחמונוור שבמוכחר.

-

שניים מעשרות חדריו תמאוד מפוארים של אחד מבתי הבושת הגדולים ביותר שפעלו בפארים בטוף המאה הקודמת וגם בתוזילת המאת שלנו. זה היה ברחוב דה־מולין 6. ה"פלון "האריינטאלי (משמאל), ו"חדר המראות".

הלא הוא מסית מארסל. ב־1925 היה מארסל בצמרת החברה בפארים העליוה. הוא חלם על בורדל מפואר, אך לפי החוקים שהיו נהוגים או, כרי לקנות מקום כזה הוא נזקק לאשה חוקית. ב"שאבאנה" הכיר את פרנאנר, נשה יפה ומכובות, שקראה לעצמה דוריאן. היא היתה נכונה ובעלת כושר כיטוי – בריוק מה שרצה. הוא

"ואן־טו־טו". שם יצר מארסל מועדון אקסלוסיבי שנהנה מביקורי העילית הצרפתית והבינלאומית. העיצוב היה מיוחר במינה הסרקלין הגרול היה גן

קסום, כו צויירו נופים מרהיבי־עין עם עמודים של מקרש יווני, מרשאות וקיסוסים מלאכותיים שהשחלשלו מתקרה בצבע תכלת השמיים. הבנות, ברחוב פרוכאנס, שנהפך לבורדל המפורסם תיאטרליות וגתנו ללקות אשליה של הרפתקאות

תתעשייה קריתיאריה בנתחיתקוה, משולש

בית הזונות של ברל'ה. מין בע"מ

שנים רבות לפני שח"כים ליברלים ניסו חרחובות אידלסון הירקון אלובי, רחוב ארלוזורוב להעביד בכנטת חוקים שיאפשרו קיום בתי וונות ומורש החנייה של בית הועד הפועל בת"א. ומאז מטוררים בישראל, ברליח שפריהו בבר ערך ימי ברלית פשטה משטרת ישראל על מאות בתי מסיבות עתומים בנושא ואף ניסח לארע לו "לובי" בכנסת. בולה וכשל, בריוק כמו שובשלו הח"כים שמאו 20' פנסים להעביר חוקים שיאמשון ונוח מסודרון, עם פיקווו. לא וצלך, בכל פעם שמישהו מוסח לחעלות את העניין מחדש, נבחרי הציבור תדתיים שוב "מעאטאים" את הבעניוז אל מתחת לשטוח. וכון לעכשיו שעיתו תוק וזעולשין של מדינת ישראל מ־199 ועד 114 עונסקים במשא הווות, הם קובעים, בין היתר, שאסור לפרסר בחמות ולחיות על ריוורייתן, שאטור לשדל אשת לעסוק בזורת, אסור לתחויק בית ותות לא בבניין ולא במכונית, כמטום או בכלי שיוט (חמש שוות קום בוורית. מאסדא אשור לשוב לוונה את בודית, אשור למיסם

על פי והווק אמור לותוח לעבור בביתו פותו לוא לעבוד ברחוב, אבל אסור לוע לפורו ללעוחות (שידול): פותר לחן לעקוק בונות וק אם הלקוח פונה אליוה, לון אשור להציע לו את שרותיתן (התפרול אודם ושחצא בשקום ציבורי בדיבור או בתעיפת לשישה בלתי תוקרי, דים מאטר שלוקון הודשים). שעיף חוק נוסף שנמעש דק בעורתו פוצות המשטרה בישראל זונות, תוא "מיטרה לציבור". אם אורחים מחקשוים למשטרח ומספרים שהזונה שברחובם או בחצרם בהווח מישרד, מנים למקום ניידת ו"מעמיטה" את

הין בופיץ משוחון ושיונות קודמים למסד את ללא השצאות. בין השמם זרי זיזר מעלת דוערה בואשות משומטת חוסת בן עתו שבדקה אה ונושים, ובין השום המליצה לאמשר הקמה בחי משה, מהמלצות הלכו לכנסה, עברו לחערה ווקברו

מל שו הפוכון שששרתות נוסח יש שמו מישרים למלה חותו יושה מיביון אינון מישר משקם מצישימה יונה מיביון אינון

לוות לא חוקיים וסגרה אותם. חתתליך פשוט: שבנים התלומו במשטרה, חיא הציבה הצפיות, אספה הוכחות, פשטת על הפקום ועצרה את בעלי: המקום והוווה. בין חשאר נעצרו במשך השנים פקח של פורוות תל אביב שניחל בית מנוח, קצין משטרת בחופה שניחל בית זתות ובעל בית מלון -כנ"ל. חיו מכוני עיסוי שמעלו כבתי זונות, וילות ודירות שבורות שבעלו בבתי זומת במסוות של מועדון קלמים או מכון כושר. חין אמילו בתי זווות שמעלו במחסן בתחות המרכזית, ונחשה בית ומח שמעל בלילה במקום שביום תימקד כמימעל לייצור

גם היום יש בת"א וסביבותיה עשרות דירות שעל בתחיהן שלעים המבשרים על קיום מועדון בריאות, כושר ועיסוי, ובפנים אמשר – תמורת במאה שקלים - לקבל שרותי מין. מדי מעם מחפרקמות בעיתונים מודעות של חברות המשמקות "וערות ליווי" לאנשי עסקים מחו"ל... האורה מהאכטן בבית-מלון ממוארן והחברה המאנחה או בקוד הקבלה באוש בית מלון וללא יריעת מנחליו) מארננים את ביקור לערת וזליוור * ¹ * **(379373** *

א אווים שנור אלה הן לעתים שעורנטיות א שחם נשים נחסוות חמובנות לעבוד ב"ונות מחונות" ולהרווות כסף לומרי לא רע, נם חמתווכים מרוויחים כסף לא דע, בראועה בתייתמלון הממוארים בחליאביב מטחובבות בו עשרות יוונות "סטיולי" הממוקמות באולמות תכניטון של בתניחמלון, לבושות בנדים יקרים ואומנויום, ו"עושות עוויום" לחיירים המחמשים בילוי ללילה המכרות מביניהן משתבנות פבר שיושלכו משם כל ידי קציםי הבשחון: חלא מהרחת בא נאמר נאנו, אות לא נוא האון מחור. האבית באבי פותות למן וממוקונה, אם נא נאכם

במקומות רחוקים. היה שם משהו לפעש של כל אחר -אשילו חדר ברמוי תאשינה ברכבת, מצוייד ברעש של רכבת כנסיעה ונוף משתנה החולף במהירות.

אך החירוש האמיתי היה המסערה. התפריט היה די חרגוני, וכלל בעיקר קוויאר ושמפאניה, אבל השירות היה יוצא מן הבלל: לבושן של המלצריות היה לנושות שמלות ארוכות, הוצגו לראווה מעל גכי כנים פרח בשיער וסיצר לבן קטן. אין פלא, איפוא, שמסעדה ניסא לה, וכאמצעותה רכש את הבית מספר 122 מוארים בזרקורים. החדרים צויידו כתפאורות זו, שהיתה היקרה ביותר בפארים, נחנתה מפופולאריזת עצומה; "כל מארים" אכלה שם. במשך 13 שנה שידוו המלצריות חשופות השד והשת קהל לקוחות ענף שכלל שרים, סנאטורים, שגרירים, ומושלי מדינות. גם עולם האמנות יוצב שם בכבוד, ובין האורחים היו פרננדל, ואן גאבן, אדית פיאף וגם כוכבים מאמריקה, כמו קארי גראנט, האמפרי כוגארט, טיירון פאואר, מיי וסט, קתרין הפבורן ומארלן דיפריך.

העסקים פרונו. שישים בנות המשימאות לקיתות ביום הטתכמו לסכומים נאים. ב־1959 היו במארים רק שני קארילאקים. אחר מהם היה של מסיה מארסל, ששילם תמורתו 200,000 פראנק.

עקבות מאמצי־שדולה נמרצים של מארת רישאר, חברת מועצת העיר פארים, קיבלה המועצה המחוקקת ב־13 באמריל 1946 את חוק מספר 46685, המדבר על סגירת בחי הבושת ומלחמה כזנות. אך החוק השליט היה תוק ההיצע והביקוש, וב־1952 הזרתה מארת רישארו "התוק הנושא את שמי לא הצליח לכלום את הונות". המוני הכנות המוכטלות והמוני הלקותות הלתוצים אימצו פתרונות שונים כרמות בתרמלון, פונדקים, כתי מגורים, מבוני עימוי. זו רק שאלה של כסף. המשמרה מעלימה עין, וממילא אין למפעילי המקומות האלה ממח לחשוש - יש מספיק אנשים חשובים בקהל לקוחותיהם, וגם אם השם אחר, המשחק נשאר אותו משחק – מין.

גם לארה'ב מרכז זנות ענף. מרינת נווארה מוכרת בעיקר בזכות העיר המפורסמת ביותר שלה. לאטרנאס, שם נררף להימורים. אך יש לה מאפיין נוסף מלקסיקון החמאים המצויים: חונות חונגת שם באופן רשמי. בתי הזונות הם חלק ממורשת נוואדה לפחות מאו אותר יום כשנת 1859, כשנתר של עומרת כסף החל לזרום ממכרה קומסטוק האגרי. כ־11

מומיעים מוסרות אלה אפילו בוצק המרינה הרשמי. בנווארה פועלים היום לא פתות מינג בתייבושת חוקיים במרחק של קילומטרים אחרים נח מזה ולפעמים אפילו במרחק מטרים ספורים, כמעם ככל ריכודאוכלוסין גדול במדינה. בתי הזונות מעסיקים בין 275 ל-375 זונות שמטפלות כאלפי לשופות מדי, שנה ה"כתים" פועלים מתוך מבנים שונים, וחל בבונגאלום המצויירים כניקווי וכלה בקרונועים ישנים.

נוואדה מתירה לרשויות המקומיות להחלים בעצמן אם ברצונן להקים בשעריהן בית כושת, דיון (המשך בעמור (3)

ההיטי גולן מצינים: כאדרש באמבטידו נולן מצינה לפניך דור חדש של ארתות פלטטיק לאמבטיה: פס־תא. מהיום אתה יוכל לרהם קומפלט את וווד האתבסיה באמצעות מערכת פטרוא ניתן להרכבה במספר צירופים רב המאפשר ניצול מקסימלי של חלל האנ פסרונא מביא עיצוב מיוחד, נקי, עם הצבעתי הניתן לעוליפה ולהחלפה. לבחידתך מספר רב של נוזנים. הכנט מינוד חדש לאמבטיה. ברא לעועה בכרה עם פסיתא. מחיר היכרות מיוחד (כולל מע"מ) מ"ח (סולל מע"מ) ניתן לרכוש גם מערכת צבצע נוסף מיוחד על כל ארנחת בולן Julian 35%

CONTRACTOR AND SECTION OF

21323G 44

ני באסטיד היו גבוהים למדי, רוים ושרירים. אף שנולדו רק עשרים קר לומטרים מנמלת הישן של מארסיי, לא דמו כלל לכני מארסיי ואף לא לפרובנסאלים שוכני עיכורה של העיר. כחמישים משפחות בסך הכל חיות בכפר לה באסטיד בלאנש, כמאה והמישים נפשות. וכן, עוד רבר המייחר את לה כאסטיד, לא מצאת ביישוב יותר מחמישה־שישה שמות־משפחה אנגלאר, שאכר, אוליכיה, קאסקאוול, סוכיראן. בשניל למנוע בלכול נהגו לעתים קרובות להוסיף לשם הפרטי לא את שם המשפחה, אלא את שם האם: למשל, ז'ן ויה פלורט. על שם פלורט שבת הכפר היתה, אך יצאה ממנו ומתה במרחקים.

אם כן, בנוע מיוחר מרובר כאן, גוע בני הארמה, שנולרו ממנה, צמחו כתוכה והם

unagalo 46

1

מרסל פניול

בשנת 1910) כשכתב את מחזהו הראשון. בן נרובאנס, הוא נולד בחודש בו חנכו האחים לומייר את הסינמטוגרף הראשון בעולם. יצירתו של תינוק כזה חייבת, זה ברור, להיות משורה בקולגוע. תחילה עבד כמורה בתיכון, אחרי־כן עבר לפאריס. בזכרונותיו ציין את השפעתו של צ'ארלס דיקנס ככוח העיקרי ביצירתו, אך פניול בכל מח שעשה נשאר נאמן לנופי פרובאנט זאנשיה. "מריוס" (1929) הפך אותו למוזואי מפורסם, וב־1931, כאשר חדר הקול לראינוע, ביקש להעביר את מרוזותיו לקולנוע.

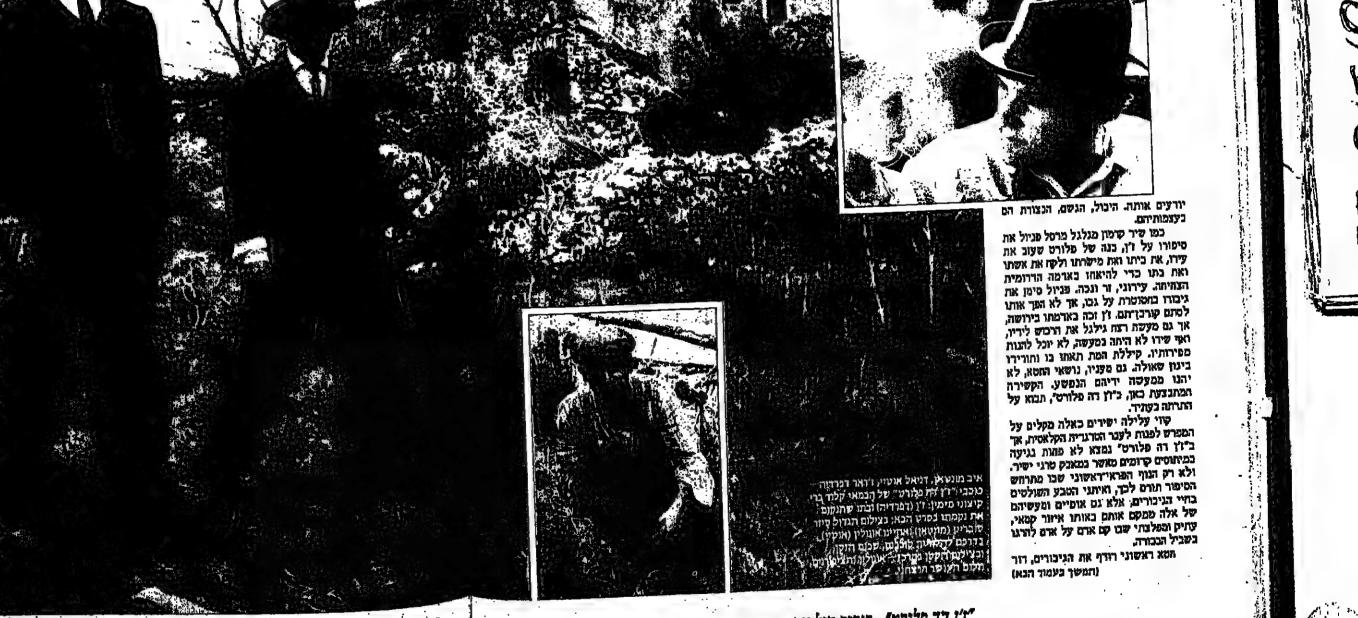
אלכסנדר קורדה ביים את "מריוס" וחסרט חיה לראשון בטריגלוגיית מארסיי של פניול. "פאני" בא אחריכך (בשביל הרכילות אפשר להזכיר שמרק אלגרה, בעלה הראשון של סימון סניורה, ביים את הסרט הזה. ב"ז"ן דה פלורט" מגלם איב מונטאן, בעלה השני, את סיזר סובייראן).

בינתיים ייסד מרסל פניול חברת הסרטה משלו. הוא הפיק את סיפרו "טוני" (שביים ז'אן רנואר), את "סיזר" כבר כתב כתסריט המיועד לחסרטה ושם סיפר על בום של מריוט ופאני. אחרייכן באו "חיבול" ו"אשת האופה", שזכה בפרס מבקרי ניוייורק בשנת

עיקר הצלחתו ופירטומו באו לו בשנות השלושים, זב־1947 הוא אפילו התקבל לאקדמיה הצרפתית - איש הקולנוע הראשון בשורה היוקרתית ביותר של יוצרים צרפתיים. פניול, איש התיאטרון שעבר לקולווע, לא תמיד זכה באהדת הביקורת, אך אנדרת באזין, בעל "פוליטיקת המחבר" (שממנה יצאת תנועת "הגל מחדש" הצרפתי) כינה אותו: "מחבר סרטים אמיתי", וזה לא מעט.

ויחד עם זאת, חוא לא השתלב בתנועה החדשה. בשנות החמישים, חשנים שבהן תתענגח עוד צרפת חבורגנית על מלודרמות מחקתקות ואנשי "מחברות הקולמע" יצדו תנועה קולנועית מתמכנית, חדשה, עזב פניול המאוכזב את הקולווע. סירטו על מוון של המעיינות וכשל לוולוטין, והוא דוור לכתינת. עכשו מחזיר טירטו של קלוד ברי את מרטל פניול לתודעתנו ומפקיע אותו מן המקום הרדום ותמאובק מדי של נכבדות סיפרותית מוויאונית.

"ז'ן דה פלורט". סיפור הילדות ששמע היוצר הצרפתי מרסל פניול היה לסרט שנהפקלוש וחור ודוסרט כעבור שנים. יצירה המעלה בעין הקורא והצופה את עושרה וריחה של פרובאנס, את טעם היין ואזרה המסנוזר של שמש הררום השולחת קרניים חושפות המים, הנחוצים לו לגידול פרחים המים, הנחוצים לו לגידול פרחים בדם וריחם – ריח הכסף.

47 Biagain

B

קלוד ברי: "כדי להביא את הסיפור כולו למסך הייתי חייב ליצור אצל הצופה אשליה כאילו הוא רואה את היצירה כולה. לעשות סרט שלא יפגע כמיקצב הסיפור, באינטימיות וכתחושת הזמן העובר, לתאר את הטבע בעוצמתו ואת כוחו של הגורל".

אחרי דור. ורק מעשה נקמה של דור הננים, וסופם את אלות הנקס: אלה שהיו מוכנים לעשות הכל כרי לעולם כלפי שמיים. וכולם כאחר אינם מתפנים להביט לשמר את משפותם, את שמם – יפסידו הכל מאותה אל עצמם פנימה. סיבה עצמה.

השלישיה, בניצותו של הבמאי קלור ברי, שמביאה את כרצונו, מעשה בראשית לא כסוף לחוקי הטבע. כני ז'ן ואת סיפור מי הגבעות למודעתנו הוויוואלית. סוביראן מאמינים שמותר להם לשנות חוקי אדם מינטאן – סיזר סובריין, הדוד, הקרוי בפי כולם טבא, על־אף שלא נישא ולא הביא ילרים לעולם. סיפור של אהבה נכזבת שהיתה או לא היתה ברמז לנר, ואותה למותר ואסור ואין חטא ועונש. פלורט (אמו של ז׳ן) קשורה בו. איכר ערמומי וקמצן, כמו איכר כן איכרים, הוא אחר מוקני הכפר, ראש משפחת סוביראן. יורשו היתיר, אחרון כני מוביראן, הוא אחיינו אוגולין. צעיר שתקן ומוגבל שחור משירותו הצכאי ועימו תוכנית גדולה: להתעשר מגידול ציפורנים. הסכא רוצה לעוור לו, להנטיח את עושרם של בני סוכיראן לדורות הבאים. אך כדי להשיג את מבוקשם הם זקוקים לארמה פוריה ולחיבה מים, וכזו יש לשכנם, פיק־בופיג.

> יור מנסה לקנות את החלקה, אך הוקן השני עקשן כמותו ואינו מוכר. המריבה מתפתחת לתיגרת וכמומה ומכל הלכבר לתיגרת וכסופה נחבל כלפיג בראשו ומת. עכשו רואים עצמם כני סוכיראן כמועמרים בטוחים להנות מחלקת האדמה. הם מותמים את המעיין ומבקשים לרכוש את החלקה במחיר נמוך. ולא כך תוא. כי לאחר מות כופיג עוכרת הירושה ליני אחותו פלורט, חו מתה ובמקומה מגיע למקום בנה היחיר, וץ. זן, עירוני וחיוור, נתאכזכ מעכורתו כגונה־מסים. הוא מבקש להתחיל את חייו מהתחלה, מן הנסיס, מן

האדמה. האדמה שעל הגבעות, זו שבה גובע המעיין, זו שכני סוביראן רואים כה את חלקתם. אם כן זה המיפגש הגורלי. מיפגש שכמו נקבע

מעבר לומן, למקום ולגורל האישי והוא חייב להוכיל

בצילום השלינו בעמוד: כני הנפר משכן מיקיבועינן אושיי באושלי ממלא מים בכרו של דן המבן (דפרדית). אינונית אכורית במשוות של שכנות

Bigeain 48

מרוחק מן המציאות, הם קרובים אליה עד לידי ברי לסרט, ברוך ש"דן דה פלודט" הוא סיפודין של קטנוניות חונקת. ראשו בענגים ואינו מופנה לרגע מרסל פניול. ולא סתם: סיפור ילדות שהיה לסרט, המוחלט, מזיקת בני סוביראן מעל פני הארמה, ישקיט לעבר הארמה, ראשם בארמה ואינם מרימים אותו נהפך לספר וחזר והוסרם כעבור 35 שנה.

> זץ מצפה שההשגחה העליונה תפקח על מעשיר איב מונטאן, רניאל אוטיי, ז'ראר רפרדיה – זו תתערב למענו מרי בוקר, כדי שיוכל לעשות הכל ואלוהים כדי להשיג את מטרתם. התמים מדי, עד לידי יודרה, נפגש כאן עם היחיר מדי המאמין שאין גבול

משיק למיתוס. כהירות וקצב איטי מאפיינים את הסרט של קלור ברי, שקט ופשטות הנאמנים למקור הסיפרותי של פניול. את המרחק ממנו יוצרים השחקנים. איב מונטן ודניאל אוטיי מרחקים. לא כך רפרדיה. בתור דמות סיפרותית מתפתח ז'ן כגיבור טרגי, הוטא ומקולל. מה שפוגע ביכולתנו לוהותו ככוה כסרט הוא הכוכב המגלם אותר, וזו ודאי הפתעה למעריצי דפרדיה. כי דפרדיה בתור דה־פלורט הגיכן, הסובל והלוחם הוא צל חיוור של גיבור. קולו בוכה בודיגוניות, עיניו ריקות. הוא לא בראה תם, אלא סיקש,

ו'ן מגיע לכפר עם מות אמו, יורש את חלקת הארמה הפורית ביותר בעמק, החלקת שבה נובע המעיין. תחילה מנסים כני סוביראן לקנות אותה ממנו, אך העירוני התמוה, הגיכן שוראי לא ישכיל לשום עכורת כפיים, מתעקש להיאהו בארמה, כמקום שלא לשכמותו נוער. הוא מגדל ירקות ומתחיל בחוות ארנכים – וגם מצליתו אך זו הצלחה קיצרת־מוער. כני סובייראן מנווטים את הגורל לצרכיהם והם סותמים את המעיין. במטוות של עזרת שכנים מדרדרים את האומלל לידי יאוש ועד לידי מותו בהתקמת אמוק הוא כא. כירוע, כאשר רוצים האלים להעניש מישהר, הם

ראשיתו של המרס בסיפור ששמע פניול כילדותו על אשה צעירה שיצאה לנקום את מות אביה. הוא לא שכח אותה ובשנת 1952 ביים את "מנוז של המעיינות" שיר הלל לאזור פרובאנט האהוב עליו ולאשתו – הצעירה, ו'קלין בובייה, שבילמה את הגיבורה. המים ארך חמש שעות, אנדרה כאזין כינה אותו "אפוס אוניברסליד, אך הקהל לא כא לראות את היצירה. פניול ביים עוד את "מכתבים מטוצה הקמה", ועוב את הקולנוע, סונה לכתיבת רומנים ומחזוה. בין השאר חזר לסיפורה של מנון וכתב שני כרכים: "מי הנבעות", על אכיה של מנון, ז'ן, ו"מנון של המעיינות" על מסע הנקמה של הבת.

ל עושרה וריחה של פרובאנט מולדתו, מעם ענבי היין ואורה המסבוור של שמש הרוום הקופחת עולים מסירטם של ברי ופניול נומן הספר שהוציאה בעברית "מסרה", בתרגומו של אביטל ענבר) ומביאים אותנו כסור עולם ראשוני, סגור, אחיד ואכוניי.

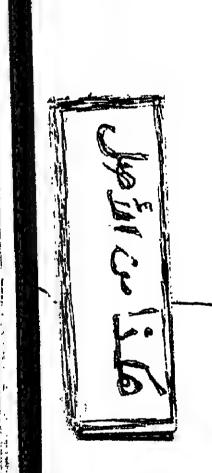
הכל יורעים את מעשי בני סובייראן ואיש אינו פוצה פה, הכל מביטים כסיכלו הנורא של ז'ן ואין מושים יד. קשי יום, שרופים כשמש וסגורים בעולמם הם כני אדמת הדרום, כאותן דמויות קדמוניות מן הסיפור העממי העתיק. ברי מצלם אותם בדרך כלל ממרחק, שתולים בנוף, משתלבים כו, מתגמרים בתוכו. חוא לא מתעכב מדי על פניהם ולא מתעמק במניעיהם הפסיכולוניים ולא בשורשי התנהנותם האינריבידואלית. תם קיימים, כאלה ולא אתרים. כמעט הריממריים, הרימשמעיים. למרו לחיות בתוך הגוף הנוקשה שלהם קיום יומיומי, להיאחו באדמה בכוחה של עקשנות שהפכה אותם לאטומים.

וכמו הרמויות, כך הסרטו איסי, מסוגנן, אפילו מיושן. כרי, שעבר שש שנים על תשגת וכויות ההסרטה מאלמנתו של פניול (אותה ז'קלין שהיתה מגון כ־1952), עשה בחירה נכונה התחליט לחסרים את יצירתו של פניול כפי שוו נכתבה, בשני חלקים. ווא צילם את שני הטרטים יתר והוציאם להפצה אחר כסמוך לשני.

כרי לחביא את הטיפור כולו אל המסך חייתי צריך לעשות סרט כן 12 שעות. לכן הייתי הייב ליצור אצל הצופה אשליה כאילו שהוא רואה את היצירה כולה. לעשות מרט שלא יפגע במיקצב הסיפור. כאינטימיות ובתוזיפת חומן העובר, לתאר את הטבע בעותמתו ואת כותו של הגורל". כמו שכתובו

ידרות הפורענית עריק נשכה, עתה השירה אבק ארמרט רק מן הרק שנדכק בזיעה הנוספת על פניה וברכיו כשלו מן החום חעו. כררכו חזרה, כורע תחת משא המים, נלפת אל זנב הבהמה ומתנהל באומומס, עיניו עצומות וווא מתרף ומגדף כפה רפה את הגורל. את ההשגתה העליונה ואת מרכר סאתרה. מנון הקפנה בכתה, אשתו הושיטה לו כובע: הוא ותיפה בלי לוקול משטף מלמוליו, ושיכור משמש, מעייפות ומיין, המשיך במירוצו הבושל."

תתעלמו מכל להיטי הקיץ. לכו רק על בגרים שאפשר ליהנות מהם לא רק בחנויות עריין מציעים את המכתר על בגרים שאפשר ליהנות מהם לא רק הקייצי עם כל הצכעים העליזים, כחודשיים הקרובים, אלא כאלה שיש הטלסולים בקצה המכפלת, חולצות להם סיכויים טובים לשרור גם בקיץ הטריקו עם הפסים הבולטים וכל שאר השקעה רצינית, כבר לא קנייה על תקן אופסימיים, האנשים שעוסקים של בירור, לשימור מצבירות או למיזור

כאוסנה. מקווים למכור את הכל ער רכאון זמני. הגסם הראשון, וכדי לרעגן קצת את במכצע רענון כגרי הקיץ תתמקרו השולבים הוסיפו בימים האחרונים גם בצבעים בסיסיים כמו חול, שמנת, חקי, אפור, לכן, שחור וכחול ג'ינס. לבשר עוד יעכרו הרכה ימים עד סנלבש אותם לחור או ניחד. השילוכים של את בנד הצמר הראשון, ואם מחפשים בייני ולכן, שחור ולכן או ביינ' ושחור חלופות – מלה מאוד אופנתית בארונה הולכים יופי עם עור שווף של מוף קיץ. - לבגדי הקיץ היגעים, הכרחכם זה אפשר ללכוש אותם כלי סוף והם לא נמאסים. מקסימום, אם אתם מוכרחים

נמאטים. מקסימום, אם אתם מוכרחים קצת צכע כחיים, תוסיפו לרשימה הום חמרה, וורוד אפרפר אר חום שוקולד. בקטע הזה של הקיץ היוהרו מהרפסים אר קישקושים. אל תקנו טריקו. לכו על ארינים, והעדיפו כוחנה.

כשמתחיל הפטמבר, אפשר כבר לפחות להתחיל לחשוב בצבעים של טתיו.

הג'ינס איכשהו עוד מחזיק מעמד.

צעקות האופנה של קיץ 87'.

מאת יהודית חנוך

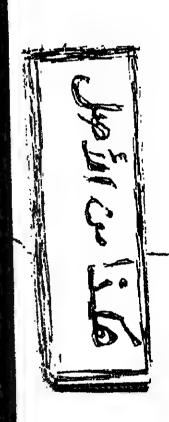
בצבעי הנסים הנ"ל, השקיעו כ: ■ עוד זוג מכנסי ברמודה. ככר ברור שהם ירוצו גם כקיץ הכא. גערכים קרירים מכטים אותן במקטורן ארוך. חצאיות צרות וקצרות, כחלק ממערכת או לחור. אל תקנו בגד סולו בתקווה שיימצאו לו צירופים. קנו כגדים שתולכים ביחר. זה נכון ככל זמן, אבל בעיקר עכשיו, בסוף הקיק. ■ שמלות צרות וצמורות. מקטורנים ארוכים, שלובשים על שמלות צרות או הצאיות צמודות. בגרים עם מכפלת כאורך כרך מערכנים בבת־אחת למראה חדש ב'ינס בכל צורה וסגנון. בג'ינס כמעט אי־אפשר לפספס, מעכשיו זער הורעה

חצאית קצרה עושה שינוי מיידי בטלתחה (צילום עליון כעמוד הימני, "יופי דרץ, אמשר לסגור או הקין כטוני לכן וכרכיים השופרת ובילום תחתון השתנה וביכום תחתן לעמור הימני, שוקי לוי לדגליה בייני, לבן ונוזנים של חום הלכים טוב עם השיווף של סוף הקין צילום עליון בעמור זה, דירוה? וחלישת מכנסיים בסיסית בכחול שתרוץ טוב גם כסויו (מימין, גלילה מולדבסקי),

targain 50

५१ साञ्च्योव

בעריכת

שהם צת"ל. סידנה ארוכה של תמונות

למסע כיחידות צתייל

ביום רניל של אימונים

עבתה, פעילות ופנוח

שייח **40.70**

TTW 28.00

התלמור, התוכמת ותוצס יופף אשכול האנושי הסחלווים אל מסע צבאוני אל ח

נידולו על כל ילד מיום

הולדתו ועד בטרות בספרו של כוכב מסקרה

יסשפרות קוסבייי, ביל קוסבי, אב לחמישה

ונעל תואר דייר בחימך.

. שיירו 22:00

16.00 שיח

לעמי בוצור

הכניטית שכן איך לכענון מסוים

הסועברים אליך ולש

בפני קהל ועד עצית נוכשיות לשימר

n-v 37:00

25.00

בעריכת בנימין ספרו הבנתי נשכח של ניקשור הונו מנדולי נתניתר הערור אינו בלתי הסופרים של צרפת, סנונת אם המערב במסרים תבלתי מיליליים שלך – לטרבתך אין להכלות את סיכויי חבלחתך בקבלת עבודת, בחופשה

המתונר באבק בין יחאדו ויפעל נתקימת יצליח לפער אות. אלו הן תמסיקות שחעלה נוימין נתניחר, ענויר ישראל בארים נספרו נאני כרכיםן מיים 35:60 שייח

m-e 24.00

מיים 28.50 שייח mrs. 21.00

סאואוזמן אאנוסא סדות פרהינת על המינות ומייים מהרר היושרי עם הקדמת היושרי עם הקדמת 53-00 שיח 2 ~ 54.60

N-N 3.30

GUIDE TO

שנים רבות של אמט הירואיקה נשטו ההיספוריון גרי ויינטטיין n~v 54:80

אבי אנאפרניות על פני פסע ארון על פני

OF FRATE?

דדרת תצלומים הטקנת איזר אנטים מותוח שתיח משת תבילהם ובינוסת אבינותם

דוד שיץ

ספרר אהבה ירושלמי

מרתק המתרחש על ר מלחמת לבנון.

תיאטרון פול חיים

נאטעות מול בנידה

שיח 30.70 שיח

22.00 עדיח

טיפורים ופירצת של

הבעשיינו בעניינו אכוהוכ

הקדם, תכלית החיים,

צערם ושפחתם. ובחרו

אחרית דכר ביני פנחס

20:80 שייח

22.00 שייח

- או עד נמר המלאי 1.9.87 – 1.9.87 או עד נמר המלאי תוות לי בלבי

דובייכפת לי

ודודגייכפת לי

הצבלות עיכבעה ועו

ליבם על מילוים. מצטרט אל קערת

במעלליתם הרבים.

13:00 שיח כיא

8.00 שייח כייא

תאנדת המוצלאה שכולנו 🚯 פצרים שתיום בקידה

של תנהלית

מלנו עליח, מוכאת

לקורא הצעיד, בלבנים

חרש, בשצת היקירה המסר. מעוטרת בציורית מקסומים של

ליאת בנימיני אריאל.

11 g 4.00

מחיר מבצע

יצחק דמיאל

שם למעלה עושים עכשיו קירקס מכל מלומר: האמנות, המומחים והציירים. כל תדורות האמינו שציור נכון - כמו שלימרנו הענק

הומן השחור

עמום עוז לא תופס מה קורה לו בעקבות כתיכת קופסה שתורה. מברום מושבו המונארכי פתאום כולם מתקיפים אותו. אפשר ללקק את האצבעות. כמולדת היורדים אין תענוג גדול יותר מאשר לראות ירידה על מישהו.

אני יש לי עצה לעמום עוז, מה לעשות כדי שיחורו להתפעל ממנו. חילמי ולא סומו. זו הדרך, עמום עוז. כל השבחים עברן מעוז לנרוסמן. מי רוצה לנחש למה?

הומן הצחוב נמצא עכשיו ברשימת רבי ומבר, וברשימת התתפעמריות והציטוטים. כתבה נוועה, סטריאוטיפית, מגמתית, חסרת ספקות, עוורת למה שהכתב רואה ושומע נעשתה לספר, והספר כבר נמכד ביותר מ־20,000 עותקים, והפר נהפך להצבה, וההצבה תוצג לבתי־הספר. וו רק התחלה. בטוח שיחיו עוד המשכים.

> חרשו ואפל "חומן הצהוב" יוושיג נתן • מנבות לים "הזמן הצתוב"

• משחקו הרכבה לגיל הרך "חזמן • מננטים למקרר "הזמן הצחוב" • לוח שנה "חומן הצהוב"

ליומים: לווכיונות לשימוש ב־הזמן הצחוב־ פנו ליהובן חצהוב מרוראקשנט קאורטורמטרי.

"הומן הצהוב" עשוי לפי כללי חכתיבה הדעום אם עדבי אומר משהו, אמילו שטוח, אתה מאמץ לו. אם יתודי אומר משהו, אתה מתווכת, לחץ אותו לקיד, מכנים לו, ואם לא גמרת את הויכוח איתו, הרי כשאתה בבית, ליד שולחן במינה, אתה ממשיך את הוויכוח, עכשיו כלי שהוא יפריע, ומביע את שאטרנפשך מכל מה שוא מיצו.

דמה הערבי היא לא אנושיה, סטריאוטיפיה. הא חמיד צורם, יפה, חצי אל, חכם, ולא ישבר לשלם וווא תמיד אומלל כנלל הכיבוש. כיבוש

icalitate de de de di

היא מלה ספרותית מענגת. לכן אפילו הקקה בבית השימוש כגן הילדים הוא קקה בגלל הכיבוש. אם יש ערבי שלא מסתדר עם הסטריאוטיפ הזה, הכתב מנופף אותו בעצכים ותוך קללות הצירה, כפי שאכן עשה דוד גרוסמן עם ערבים שאמרו לו שלא נעו לזוו מן השטחים, כי יותר טוב להם ככה, או כאלה שהסבירו לו שהערבים מבינים רק החלטה כרורה ונחושה (יד קשה, לפי השקפתו ושפתו של דור גרוסמן) כמו

כל בני האדם. הערבי הסטריאוטיפי האגרי הזה, רגם "מאתורי הסורגים", מתאים לראיית המעמר הבינוני כישראל את הפלשתינאים. לכן הבורגנים שבעיר ובקיבוץ כליכך מתלחכים מ"הזמן הצהוב", וקונים אותו בעשרות אלפיהם להעמירו על מדפיהם.

הקמע היחיר המשכנע מעט בספר הוא הסיפור העיתונאי הכנאלי על חנאי העבורה של

הפועלים הערביים בישראל, אלא שהעבורה הערבית היא עניין אחר. לא קשור לכיכוש, קשור

הרי הערבים לא מובלים בכוח לעבודה, כפי שהגרוסמניום מתאמץ להאמין כדי להתאים את המציאות לספרים הישנים על השיעבוד הקולוניאלי כמטעי הגומי. הם מכקשים את העבודה, והם מרוויחים כסף.

ואם נפסיק להעביד אותם, ונישאר טהורים ומלוכלכי־יריים, או אז נעשה כלפיהם מעשה עויינות באמת. לא ניתן להם עכורה, ותראו באיזו מהירות יהיה לנו טרנספר מרצון. למעשה, העבודה הערכית אצל היהודים היא דוגמה למצב שלום בין יהורים לערבים. ואם יהיה שלום אמיתי עם גבולות פתוחים יהיו יותר עוברים ערבים, עם שכר יותר נמוך וכתנאים יותר גרועים. ובכן, גם השלום משחית. אוי ואכוי, כל דבר משחית. הבי טוב לא לצאת מהסלון. אפילו בשיוצאים מהסקון.

על הקאפלה הסיסטינית

הציורים של מיכאלנג'לו על התיקרה הבי חשובה עמומים, לא ברורים. אמנותיים, נו. נעלם כבל פעם שאני שם, אני מביט למעלה מאה חצי תיקרה נקייה וחצי תיקרה עדיין לא

עוברים בקאמלה הסיסטינית, מנקים את מיכלאנג'לו – ראוי לו להיעשות בצבעים המקורי נקי, ואת התיקרה המלוכלכת עדיין, ביורים של מיכאלנג'לו על התישרה הכי חשובה עמומים, לא ברורים אמנותיים, נו, ואומר לעצמיו "וואללה, מיכלאנג'לו צייר

פתאום מתברך שמיבלאנגלו. עצמו לא ידע את זה, וכל הצבע הכהה והעמום הוא משוט לכלוך שכיסה את התיקרה ונספג בטיח. עכשיו, לראשונה מנצלים את חידע המודהני כדי לחוור לצפעי הציור המקורי

אני מכים למעלה ורואה את חלק התיקרה

בצבעים חוקים וברורים. איזה יופי, זה לא מיכלאנג'לו, זה וולט דיסני

שווה לראות, כי כעת, לפני שיגמרו לנקות, מחצית התיקרה היא כמו שהמבינים התפעלו ממנה, ומחציתה השנייה כמו שחצייר עשה

the second

אבל, כאשר אתם עוסקים בתרגום לאנגלית, מלה ברתיעה: "מה זה פה, כולכם קומוניסטיםז" אהר מלה, של כל מיני יורם טהר־לבים, נעמי שמרים וטייקה פייקוב"ם ווזה ויע בשביל ההתחלה) – אין בצורה מסוררת, דהיינו בישיכה סביב שולחן, עם רבים משם אלא להורות שטירי האהבה הסוחפים אתכם ואת מטוגנים ואכטיחים וגבינה כולגרית, צריך להתפלל כל הקהל המשולהב סביבכם הם שירי אהבה טהורה חוק שיימצא לו שם מקום. "מקום בחוץ" זוא מקום למולדת, כמו: "ארץ ארץ, ארץ תכול אין־עב/ מפוצק. דני, אחר הבעלים, תדל לקבל הזמנות לערב ארץ בה נולרנו, ארץ כה נחיה, יהיה מה שיהיה" יום ד' עוד ורכה שדם לכן. אולי, אם תגיעו לסיבוב ושייקה סייקיבו. או: "אני פוסעת חרש בשביליך/ אני השני של אחת בבוקר, כשגבי ברלין כבר שר את נוגעת בעסבי הומן/ אני לומרת את כל משעוליך/ חונה ליד כל מעיין" (יורם מהר־לב). או: "שירי לי כנרת, שיר מומור ישן, שיר מהגולן... שם הרי גולן כאופק כתנגנים עוד בדממה" (עודד פלרמן). ונעמי שמר: "אור הירח אל ההר, לילת יורד בשרות בית־לחם/ תן מיילל כקול נשכר, אנא פנה עדרי

לתרגם להם את מלות השירים – זה נותת

אחדריכו, כפית, אני מאוינה לקלכת שירי אהבת ארץ־ישראל של גכי כרלין שהביא עיפו לאולפן 20 תברים כובים "שנתנו לי שם את האווירה שיש בתוץ". ותוך־כדי קיפול הככיסה אני ממשיכה לפום עם עצמי כתענוג: "קום והתהלך כארץ, כתרמיל וכמקל... יתבקו

ובי ברלין וחנימות להחיימור עם המולדון, שליחרו על חבוטור. (מולות: מיכל היימון

BINEDIO 54

אותך דרכיה של הארץ הטובה... היא תיקח אותך אליה זה. כן, אני יודעת שאני מתקופת בר־כוכבא. אתה

מטרים ימינה מן הוונה האחרונה. הוא מעניק לקהל

לתנועת הנוער, והאורחים האמריקנים שלנו שואלים

ומי שמכקש להצטרף אל הקהל של "מקום בחוץ" השירים הרומנטיים שקטים שלו, שעה שחלק מהקהל מתחיל לזוו הביתה ורות טובה כאה מן הים – אולי או תוכלו גם אתם לצחצת את הגרון ולקום למחרת בעיניים נפוחות לקראת יום עמל.

מים אובדים

כגלל תחום מובא כאן קטע בשידור חונר, משופע ומקוצר. הוא מורסם לראשונה ב"מעריכ" לפני 20 שנה,

ה קורה לי בכל קיץ מתרש. פעם כשבוע, לפחות, אני מחליטה חגיגית: אני כשמיקה לעבור. וכאן אני לוקחת קצת אוויר ונאנחת. כי

השאלה, לאור מצכנו הכלכלי ורמת החיים אליה טיפסנו, בעוונותינו, היא: כיצד יהיה אפשר, במשכורת אחת כלבר, לשלם את החובות על הסירה, לערוך קנייה וצרשית אצל הקצב השכונתי, לנסוע לתוששה בכית־מלון אילתיז או ביצוע התחלטה נידחה לשנה הכאה. המשבר

הניל סורה לי, כאמור, בקיץ בשעת אחר הצהרים, כשהכתלים מפיגים חום, ואני נופלה על הכורסה מול הטלחיניה. ואו, למראה ילדי, אין אני מתפרצת אלא דוכרת כשקט וכהגיון. אלא שאני מוצפת אז כרחמים עצמיים, אותו רגש הירוע ומוכר לכל האמהות העוכרות האוברות בכל העולם. דוגמאותו הנה כמה.

ד, כמה פעמים אמרה לך אמא לא לרקור על השולחן כסלון. לא, גם לא על השולחן במטבת. על שולחנות לא רוסיים, בכלל, אוף, כמה שאני עייפה. ילר, ביא הנה או סאני באה אליד, ואו יחיה רע. יעקכ, אני סואלת אותך - מרוע הכל אני צהיכה לעשות. אתה לא רואת מה שהילר הוה עשהו קסף את כל העלים מהפילדעירון. כסה שאני צוויקת. אם אני עוכרת – הכית לא חייב להיראות כמו מעברה

מה זה, סינריותו ממעי ילרים צריכים להתבונו לכנרות עם טינריותו בומני אפשר היה ללמור גם בלי

ביישנית וענווה" ותודות ליורם טהר'לב אני שוב רוצה לומר לי שאתה מעשן כבר מהתחלת השנה: יפה מסכמת לעצמי: איך עוד מקום כעולם כמו המקום הזה. שירי אהכה שבינו לבינה על לבבות שבורים, חיוורים ועינטווים, יש בעולם למכביר – אבל מין חיזור שכזה של אום אתר ארצו? נרמה לי שאין.

גבי ברלין (45), מל-אביבי עם עבר של להקת שריון, להקות זמר, לימורים באוניברסיטה והווה (מפתיע) של מורה לביולוגיה בתיכון, מופיע בכל ליל רביעי בחוף ימה של תל־ברוך ב"מקום בחוץ", 200 שלו תחושת פורקן כה נפלאה, כה שונה...

השירה בציבור שם היא הרכה מעבר לאופנת השירה כציכור. מי שלא רואה ושומע זאת מתקשה להאמין: קהל די מכוגר ודי כבר, בעלי משפחות, כמו תאום, כאשר אתם יושבים כערב שירה שמקובל להגדירם ולמרות שיש שם הרבה כליז, במקום בחוץ" עם גבי ברלין, נחברת אנשים "אנשים שכבר עברו משהו בחיים", כהגדרת גבי כאינם דוברי עברית, ואתם מתבקשים משתפכים בשירי אהבה לארץ ישראל. אין במקום שירונים ומסך שיקופיות. אבל כשמתחילים לשיר – עליכם: והרי מה אתם עושים פה, כל אותם פריקים של נוכרים במלים. הכל זורם וגבי יודע לנווט אותם. והרי ערבי שירה מן הטוג הנ"לו אתם כאים להתייחד עם נה, פחות או יותר, מקצועו: "מורה וזמר – שניהם הרבר האהוב עליכם. המולדת. סליחה על הביטוי. וה עומרים מול קהל, צריכים להתמודר עם ביקורת, עם כל כך שמאלצי, ער שאתם מתביישים בפני עצמכם. תגובה של בני־ארם. לכן משתלב אצלי מה שאני "אהבת מולדת" – מה פחאוסז והרי אתם פשוט עושה כיום – וכלילה". והוא מצלית לצמצם, כמעט ער אוהבים לשיר. קצת נוסטאלניה. משהו שהולך עם רצון אפס, את המרחק בינו לבין הקהל. הוא מערכב שירי לסניור על רות צעירה. סתם לשבת כאוויר הפתוח עם אהבת ארץ ישראל עם שירי אהבת אמא רוסיה, זכר

ולמצוא סידור בעבודה. יעקב, אולי תצליח למצוא מישהו אתר שיילך אתך הערב להיכל התרבות? אולי אחותי הקטנהו אני הדררגה. אני חושבת שבשנה הבאה אני מפסיקה

תחוית לשבוע

שבין 4 ל־10 בספטמבר

(23 באונוסט עד 22 בספטמבר)

ביובווים מופרוים בשעות מערב.

(23 בספטמבר עד 22 באוקטוכר)

יוצאים לבלות. לכו למקומות מוכרים.

מאזניים

יש מיעינים יותר לתשוב באוויר ו

רעיונות טובים עשויום לצוץ לבם באמצע טיול. עניין

הקשור לבית עלול לגרום דאגה מסויימה. הישמרו מציי

יש לכם עכשיו עניינים הטעונים בירור, ויהיה עליבם

לחנית את הרגשות בצד, כדי שלא יפרוען לשיפוש ובה.

שימו לב לעובדות, לא לעלבון האישי שלכם. אם אתני

לא ראיתי את זה.

ילר, עם מה אתה משקה את העציק? איפה ראיז

שעושים מין רבר נורא כזהז עציצים משקים עם

הקומקום. לא עם הצ'ופצ'יק שלך. ילדים, מי ראה את

הקומקום הארום? הנה. מי זה דפק בפטיש על הסומטם

הארוםז יעקב, תראה מה הילרים עשו. אתה לא יכול

- ומתחרטת, קונה - ומצטערת. זה לא מפני שיש לי

אופי הפכפך, אבל זה פשוט מפני שאני לדוצה כומן.

והרי אני קונה רק במכירות כלליות. זה אצלי פרינצים.

אני עוברת יותר מדי קשה מכדי שאכוכו סתם, מחוץ

למכירה. אבל מתי אני מוצאת לכך זמןז רק כסוף.

כשנותרות השאריות של השאריות. וכך אני קתה

רברים שאף איש אתר לא חשק בהם וכך הם גם נראים.

הצרה שאני רואה ואת רק בבית, כאשר כבר מאחר

אותיז אני לא יכולה לצאת אתכם לטיול הזה להרי

אפרים. טוב, אל תבכה. אשתרל לקתת יום חופש

לא, ילד. מדוע הבטחת למורה לפני ששאלת

אז אני שואלת איך קורה שתמיד אני קונה משח

לרדת איתם קצת? הראש כבר מתפוצק לי.

MITK NA

מעגל הברו

תריכן כבר לא זכרו למה ותעללו כו. וכאשר דיברו עלה, צחקו כמין משיכת כת־ פיים פובת לב, כאנשים מבוגרים התיורים אל משובות ילדותם בהבנה ובסלתנות. הנעצם למה לכל הרוחות ככלל התעללנו כו, כמסכן

את ה"מסכן" הכיר אורי רק מתמונותיו בעיתון ומצעעותיו מעל גבי מרקע הטלוויזיה. צריך היה לתבונן כו כמבט בחון וצריך היה דמיון רב כדי לובור סהגבר המצליה הזה, כעל מעמד פוליטי כלכלי וכשבן חברתי מרכזי, מי שנחשב אתר מאילי ההון היפראלים, היה מנודה במשך ארבע שנים תמימות נניודהאב העממי האליטיסטי שבו למדו ונוא וגליה. נמשך ארבע שנים, מכתה ה' עד כיתה ח', היה סגור סומילו עליו כני הכיתה שלו. "בכל פעם שהיה נכנס

ילרות עכרו עליו בנירוי מוחלט. ארבע שנים פירפר בתוך מעגל אכזרי, ילרותי, שרק צעירים מסוגלים לגזור אותו על חברם. ארבע שנים איומות נתון ללעגם של ילרים שלא הבינו שהם, בעצם, פוצעים אותו כמעט עד מוות.

וכשגליה בישרה לו שהאיש יתארת בביתם ביום חמישי בערב, ציפה אורי למיפגש מרתק.

עליו ואומרים "אלוהים גדול, תציל אותנו ממנו".

אורי התבונז כתצלום של בו מחזורה של גליה.

כיום האיש המפורסם והמוצלה כיותר מבני המחזור,

ודאה בעיניים החומות את כאכו של ילר שארבע שנות

אורי קינא כנעוריה של גליה לגכי נערשכונות שהגיע להישנים כזכות עצמו, היו כני מחזורה של גליה מעין "אצולה" שנראתה לו בלתי מושגת. לארדווקא אצולת ממון. להפך. הם ייצגו את אותה אצולה שהעניקה לחברה הישראלית את מנהיגיה האמיתיים – אנשי רוח, אנשי כלכלה, פרופסורים, אנשי מחקר ומשפט.

קבוצת בני המחזור שהתכנסה מדי פעם בפנטהאוז יכלה בשקט ליצג את מיבתר המוחות בטכניון, כאוניברסיטה העכרית והתל-אכיבית. כמו הוריהם היו גם הם מדענים, יוצרים ואנשי רוח, כאילו "האצילות מחייבת". "אם זה ימשך כך", אמר אורי לגליה לאחר אחת מהמסיבות הללו, "לא תשאירו לנו, האחרים, שום הזדמנות – עד דור עסירי".

כרמותו של הגכר שמשום מה מעולם לא הוזכר כפי כני מחזורו כשמן האמיתי, וגם לאחר שנהעך לדמות ציבורית מפורסמת עדיין דבק בו הכינוי "הברנש", גילה אורי את הגר השני של החכורה האליטיסטית הזו. את המחיר הכבד שנאלצו לשלם נפעגל בלתריבראה של בוז ושתיקה, קורבן לחדם אלה שלא בריוק ענו על כל הציפיות. אלה שהיו תריגים. רכים מרי. חולמים מרי. בעלי חולשות. בני ירכנו קרימה כרי להקשיב לו. אורי חשב לעצמו לתוך בית המפר היינו מקיפים אותו במעגל יורקים החבורה רמסו אותם. ככה זה כשאתה שייך לקבוצה

"הברגש" מעולם לא הופיע למסיכות הללו, אבל אורי חש בנוכחותו. כאילו היה "הכרנש" קנה מידה שבו גיתן למרור את החכורה. לא רק את הצלחותיה.

ועכשיו הוא עומד לכוא, בפעם הראשונה. לכד, כמוכן. הוא אינו רוצה שאיש מכני המחזור יהיה נוכח. "לא מסיבה של יום שישי, אלא טתם שיחה של בני כיתה שנפגשים אחרי שנים רכות".

מקרוב ראה אורי שמרקע הטלוויזיה החמיץ דברים רבים בפנים הללו, עשירי המכע. המצלמה לא קלטה את השפתיים החושניות, את הקמטים כזוויות העיניים שהכיעו תחושת כרירות ממנה יונק האיש את

דיכורו שקט. כך מדבר אדם היודע שאחרים שבאורח מוזר, מכל בני המחזור המצליחים ההם, דווקא הוא, בן השכונות, יכול לחבין את "הברנש". שניהם היו צריכים לפלס לעצמם דרך. שניהם לא קיבלו שום דבר כמוכן מאליו.

זמן רכ לאחר מכן זכר אורי את השיחה על-

אותו ערכ התיר את העניכה, חלץ את הנעליים,

את גליה הוא חמיר חיבב. בילרותם, היא מעולם גליה ידעה עוד סור אחר. עקב אכילס של הגבר

ידירים. חברים. שבוע ימים לאחר מכן, כאשר שאל אורי את

ישים, אך אם מהון נלויים והשתפו בה מישהו קרוב

נובית עותום שדחיתם עד עבשיו.

מונם. קלינם לרקן את נקייתבם לבובונות. (נו בדצמבר עד 19 בינואר)

הערום. לעומה זאה, אתם מיטיבים בימים אלה לקדם אן עויוניבם, וכדאי לכם לחבים רעשנות.

פל משע. נה לא ומן שוב לתלוות או ללוות בסף.

לניין בתחום הכסקים עלולה לגרום לכם לחיות בלתי

(במובמבר בד 21 בנובמבר 21 בנובמבר) שם יכולים לסמוך על האינטואיציה שלכם, אבל אל שיחסו לדברים כאל מובנים מאליתם. בעיות כספיות צק צרעות לחבריע לכם בחיי ותוברה. זה הזמן לסדר

(21 בודמבר עד 21 בדצמבר) היבת כואי לשים אה הדגש על פעילות מנטאליה. אל משרון יותר פדי בגלל בעיה חקשורה לקריירה, ואל תיהו לאחרים לשכנע אמכם לעשות משתו בניגוד לר־

בשקרום בברי המשפחות.

מו בובדואר עד 20 בכנאוים)

(ש להיות יותר אומטימיים בקשר לסיכויים בתחום שביי ו לניוה. יש לכם נטיים לראות את מצד השחור של

(בפברואר) מל 18 בפברואר) א מהאמצו חתר מדי – זה יעבור. מוטב לבלוח עבשיו מ חומן לבד במקום לתנתבר מכרים שאינם תברים - דות על רעיונות שחעליתם. עם זאת יתכן שאתם הוש-

(11 במארס עד 19 באפריל) גם אם אתם נחקלים עכשיו במכשול מקויים בתחום תקרוירה, אין זאת סיבה לתתייאש – זש מספיק צדדים היוביים. אתם מסתדרים עם הממונים טוב יותר מאשר עם תברים לעבודה, העלולים להמגלות כתובעניים.

(20 באפריל עד 20 במאי) חשבוע אתם עשווים לחקדיש זמן רב לפרוייקט בלשהו חקשור בעבודה, אם כי אין זה זמן עוב במיוחד לערב עסקים עם בילויים. אל תתפתו להיעמת להצעה בלהי־ מציאותית. ביטחו ביכולתכם לבטא את דעיונותיכם.

(11 במאו עד 20 ביווני) השימוט שלכם עכשיו במיטבו בכל המוע לעניתי דכוש. אבל בתחום ותוברתי אתם נוטים לראותנות יתרה. עניין תקשור לשותפות עלול לתטריד אתכם חשבוע: כדאי לאמץ נקודת מכט חיובית יותר.

סרטן (21 ביוני עד 22 ביולי) מבינ פלא פישדרים קטנים שיפריעו לכם לתתקדם. אתם עלולים להתאכוב בגלל התפתחות בלשחי בתחום העבודה. מכרים וידידים יתמכו בכם ויתנו תגובות פעודי

בים עכשוו על תוכניות שאנתניות מדי

(23 ביולו עד 22 באומסט) תוצאת הקשורה לילדים עלולה להעיק השבוע על תתקציב. לעומת ואת, הוכלו למצוא דעיונות עובים לעי תומן של יותר מעבוע מומלץ לשים דגם על עניתים שיית כסף נושא הקניות עלול לחות מיינע וכרוך בחוצי אות רבות – בראי לקנות במקום מוכר:

ער כמה בורא היה המס שגבתה ממנו החבורה.

כשהם נאספים בפנטהאוו אינם מפגינים אסילו שמק מהצלחתם. היא מובנת מאליה. אנשים שירשו כשרונות מבריקים וכאו מכתים שבהם הכשרוו היה כרטיסיהביקור, מתייחסים אל חסרי הכשרון באותה דרך בה מתייתסת האצולה לפשוטי העם. במין סקרנות לגבי מי שאתה יכול רק לקנא בו משום שמעולם לא תהיה כמותו. כרוך שאצולת הכסף החדשה נכדלת מאצולת הכסף הוותיקה, כך גם אצולת האינטלקט. כשהיא עוברת מרור לדור היא נהפכח לדבר כה גוובן מאילו עד שאין דבר מביך יותר מאשר להתגאות כו.

"אליטיסטית". הפרס – כמו המחיר – הוא גבוה.

"הברנש" שילם את המחיר כמלואו. אורי למד לדעת

באים פרופסורים ירועי־שם, סופרים, אנשי כלכלה – "מלח הארץ". בחולצות פתוחות וסנדלים, יושנים על השטיח ומדברים על החברה הישראלית, על תתושת ההסתגרות. ההרגשה שהעולם מסביב נהפך יותר זיותר בוכרי. חשים כינם לכין עצמם כניצולים גם בני מחזורה של גליה הלכו בעקבות הוריהם. בלב הסערה היודעים כי כוחם הוא ככוחו של האיש החלש ביותר מהחותרים בספינה.

גם את מחירן.

הרעב לכוח, את הצמא לתהילה.

המרפסת. ה"ברנש" עמד לצאת לשליתות נכבדה מאוד לארצות הכרית. רק בשיתה גילה אורי עד כמה הגבר שלא נשא אשה – באמת כורר. על הכדירות כיקש להתגבר באמצעות צכירת כוח לשם כוח. גס וגלוי. יאה התכרים שלי אני כוחר על פי הישגיהם. לא על פי היחס שלי אליהם. מי שמוכשר באמת – אני מקרב

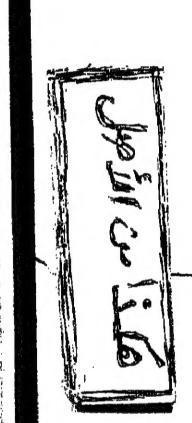
אותו. אם הוא נכשל – אני מרחיק". כמו מכונה. במין שובכות שלא התאימה לו באמת. השליחות המתקרבת בחו"ל גרמה לו לערוך חשבון נפש. דיבר בחשיפה עצמית כמעט מכיכה. כדרך שחלץ את הנעליים והתיר את העניבה, פיתח גם את עולמו המכופתר וחשף עולם של ילד גבור.

לא הצטרפה למעגל הבוו שאפף אותו. להפך. אצלה תמיר מצא מקלט. כלכו היתה צפונה פינה חמה עבורה. המהודר, אמן אביו נסטר לפני שנים, בתוך עולם הברידות שלו היתה אמו הרמות האחת שבעיניה רצה להיראות מוצלת. לארדווקא כאיש מפורטם. את זאת אמו לא העריכה אף פעם. אלא כארם שיש לו ידירים אוהבים. אמו ידעה שזו נקודת התורפה של בנה -

גליה "מח קרהו למה הוא בא אלינו, כעצמו" גליה צחשה בעצב. "אמו צילצלח אלי שלשום. אמרח שהיא רוצה לחורות לי על מסיכת החברים המפוארת שערכתי לבנה. חיא כל כך שמחה שכל החכרים מחעממי והגימנסיה כאו... זהוא עוד סיפר לה בהתרגשות שכולם גאים בו..."

55 ชเจยขโด

AND STATE OF THE PARTY.

ורלוא ואניקים אומי פון אומין מעמוד 10) אולוא ואניקים בעמוד 10) בעון עריקה. "התביישתיו מה פתאומי

לותגוג יומולדת כדי לקבל מתנה השתתפו EKEKU המחנה הכפולה של סופר-פארם ובורגר דאנץ. ותקבלו 2 מתנות ב-2 מביצות.

קביצה ו המתנה

תנו קפיצה לסופר-פארם הקרוב לביתכם, כו מוצרים להנאחכם (פרט לחרופות חיתולים) בסך 40 גשו לקופה ובקשו את התלוש אשר יוכה אתכם חינם בראנע נודגו טעים. עסיסי

217.10 מתוח ראנץ

בשאין לכם חשק לבשל, תנו קמיצה. הקרוב, מטרו אתי תחלוש בפובה, קבלי אות המבח שלה וכשובן בורנד עשים:

רק רגע לפני שאתם מדויישגים לאכוב מקבלו זם טפרו של תליש המוכה ומתכם חינם נטופר שורם.

אלום טוב לאכול

רשת וונויות ארצית לתרופות, מוצרי יופי, בריאות ונקיון

DICFONFOS

מְחַבְּאַנִץ"בורגר, חנו קפיצה נוספת לסומרי מארם, מסרו את שרי המטורים וקובני את המונה שלכם - שממ מינול קרהן + (בשור ספ. שירו)

לחאריק האבצע חחרה 4.年以来は第 חלונתו במחים

LIMINA בסופר-מארט: עד לי פון העלור .30.9

שחקום. ישנה חודאה לא לעצור אנשים בשרה ופושות, אך נמסר להם צו להחויצב למשפט. ג', אומרים בצה"ל, זה מפחיד, וזו הכוונה.

צבצי בעוון עריקה. "התביישתי? מה פתאוח? שהצבא יתכייש", היא אומרת בכעס. "בטח שאני ממורמרת. טרא משרמרת. זה השאיר בי משקע ומרירות. מה אני מיעה שיראו קודם עם מי יש להם עסק. שיתנו עונש של 10 ימי מילואים. זה עונש מספיק. שלושה שבועות מצורי פורגיםו בחיידו"

קבלן הטברייני א.ע. היה יותר מזל. מאז ש שרותו הסדיר הוא שרת ביחידה מובחרת. כאחרונה חגיעה העת להעבירו ליחידה לאיקרבית, עקב גילו המתקדם. הוא קיבל וימון לימימשל הצבאי בכוררני". הגיע לשם גאמר לו שופלה שעות בכתובת, אין דואר צבאי כזה בכורדני. את, הייל מנוסה, החתים את קצין הקישור המקומי שאכן אין יחידה כזג, חזר הביתה ושכח מהעניין.

לאור זמן קיבל זימון לאותו מקום. מאחר שידע שאין שם יחירה כזאת, אפילו לא הטריח את עצמו לתויצב שונ במקום. הוא השליך את הצו, ופה עשה א השעות הראשונה. לא חלפו ימים רבים, ושוטרים צנאיים התייצכו כביתו והודו לו להתייצב למשפט

א.ע התייצב בפני השופט, סרו, והסביר לו מה קה הא גם סיפר לו שבנו החייל נפצע, ושטח כפניו את בעיותיו. הקצין פסק מיר: "14 ימי מחבוש". לא חלש רגעים, ושוטרים צבאיים נכנסו והחלו לכבול שתו באויקים. "ילד, אל תשים עלי אויקים", קרא סוס הקימו התיק, "קיבלתי פקודה", השיב השוטר הצבאי. אע. לא היסט. ביקש וקיבל רשות להביא את

ננריו, חצה את כר הרשא, נכנס לחררו של קצין בכיר וסיפר לו את הסיפור. כמקרה היה זה קצין שהכיר את אק ווכר איך תמיד התנדב לכל משימה הוא קיבל את ששרו והמיד את העובש למאסר על תנאי. א.ע ניצל. חא יודע כי בכלא לא היה נותן לדלת הברזל להסגר מאזריו, והשכועיים יכלו להתארך לחרשיים.

לאע היה מול. הוא מצא מישהו שהקשיב לו. רק

כמעט אפס טעויות

בעים אחוז מחיושבים בבתי חכלא הצבאיים תם עריקים. שני שלישים מרום - אנשי מילואים. המשטרה הצבאית מבצעת 500 מעצרים של עריקים מדי חודש. לפני שתוים כדק מישתו ומצא כי בצה"ל ישנם (או יותר נכון אינם) עשרת אלפים עריקים. זה היח מקפר כח מפוזיד, שהוחלט לעדוך מבצע. חמשת אלפים עריקים אותרו והוחזרו לשירות. תפיטת העריקים מעסיקה את המשטרה הצבאית כמעט כמו תמלחמה בתאונות הדרכים. ובשני המקרים מקטת יד קשח. כך ירד מספר תאונות הדרכים לצה"ל, וכך ירד גם מספר העריקים.

המערכת חלוכדת עריקים מאוד מסודרת, ושובדת על אפס טעניות כמעט. לממקד יחידת אטור לקבוע שחייל שלו עריק. רק השלישות תראשיון מוסמכת לעשות זאת. ואו מופעלה המערבת, ואכן היא לוחצת. העריק לא יובל לצאת מן הארץ. בכל מפנש עם חמשטרה ח"כחולה" ועלה שמו, וכן בבואו לכל משרד תמשלתי ולביטוח הלאומי. זהו כחם לכל החיים שאינו מחוק. תמיד זה יופיע על צגי המחשבים, נכל חסוף ממשלתי ובבל זמן.

קרה לאושים שעובו את האדץ, התעשרו בויכה שרי ממשלה רצים אחריתם כמי שחם רצים אחרי כל עשיר תמתגורו בחו"ל, וכשתגיען לאדע עלה שמם במחשב בשדה התעופה:

אין זה וכון שלמילואיתניקים אין מקשיבים. או זכון שלמילואיתניקים אין בעלינות לאושי מילואים, עתר שוקלים להפריד בין שלאימוקים לכץ סדירים בכלא.

מין פתוח בבית בטוח

מארים, שיומה ודחמה ולחצה עד אשר – ב־13 באפריל 1946 – קיבלה המועצה המחוקקת של צרפת את חוק מספר 46685 שדיבר על סגירת בתי הבושת ומלחמה כזנות. ב"1952 היא נאלצה להודות: "החוק הנושא את שמי לא הצלית לבלום את הזנות". בצילום: מארת רישאר בנשף מסיכות, משתעשעת בנילום דמותה של "מאראם" של בית בושת, עם אורחת אחרת המחופשת לוונה.

הגברת מארת רישאר,

חברת מועצת עיריית

מתוד 17 מחוזות המדינה אכן מימשו את האופציה. תוק המדינה אינו מרשה הפעלת בתי בושת במחוז קלארק. כו ממוקמת לאסיוגאס, והפקירים המקומיים אסרו על פעילות מסוג זה גם כמרכזי האוכלוסייה הגדולים האחרים, רינו וקארסון סיטי. אך בתי־זונות חוקיים ממוקמים כנוחות לאורך גבולות המחוזות הסמוכים לכל שלוש הערים. איסור הזנות בערים הגרולות פינה את השטח לחטא הרבה יותר רווחי – ההימוהים. ובריקה חודשית לאיתור עגבת.

נים רבות המדינה התעלמה מכתי־הוונות, גם מאלה השוכנים במרחק החובות אחרים בלבד מביח המימשל בקארסון סיטי. הרשויות השאירו את הפיקוח על בתי הזונות לבתי־המשפט, לשריפים, ולפעמים אפילו למפקרי הבסיסים הצכאיים הסמוכים.

הניסיון האחרון להביא לסגירת כתי חוונות בנוואדה, שנעשה ב־65, נגנן עוד לפני שהוכא בפני ועדת החוקה ולמרות שהיו לו 17 תומכים. "זו היתה הצעת החוק בעלת תוחלת החיים הקצרה ביותר בהיסטוריה שלנרי, אמרה ירומת ההצעה, ברברה זימר, לשעבר וזכרת בית המתיקקים מלאסיוגאס. הצעת חוק אחרת, ב־81, ניסתה לתגביל את בתי הזונות למרחק של 40 קים ממרכוי־אוכלוסין בעלי 60,000 תושבים - לאטיונאם ורינו. גם חוק זה נפל.

מוק בגד פרצות רוצב הצפת אחוק מרברת על בריקות הדרבים הברוקות ביותר להעברת מחלח האיירם. אחרים בעולם, פקלישורניה זער גרמניה המערכיה, אך בחוק שמציע דובואה יש בונוס: אם הבדיקה תראה שום בשתיא עוספת בונות - אפשר יחית להאשימה שנטשה את המסורת העתיקה בגלל האיידים.

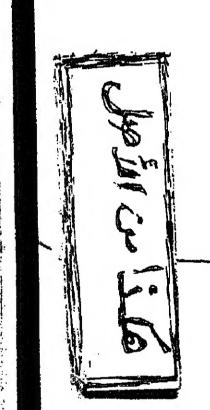
בניסיון לרוח. בחי המעורות שמניל כל חשוות בשאנות

יחסית נאלצים אף הם לשנות אורחותיהם כגלל מגיפת האיירס. לאחר שנתקלו בירירה חרה בעסקים (מעריכים כי בשלב מסויים פחתה הוגות ב־30 עד 40 אחרו), התחילו בעלי בתי הבושת לנסוס אמצעים לפיסוח על המחלה, וכהם הדרישה מהלקוחות להשתמש בקונרומים. גם המרינה תרמה את חלקה, והוסיפה את בריקות האיידס לשורת הבריקות הרפואיות הסדירות שהעוסקות במקצוע העתיק נדרשות לעבור: בדיקות שבועיות לאיתור זיכה, הרפס ויכלות כאיכרי המין,

רופאים אמריקנים אומרים כי הזונות העוכדות בבתים המוסדרים כנוואדה לא לקו כנגיף האיידם משום: שהו אינן משתמשות בסמים המוזרקים לווריד. יגם בוכות הכריקות הקפדניות שהן עוברות. מנחלי בתי הוונות מנסים לנצל עוברה זאת לקירום מכירות – לאישוש הקליינטורה שהתדלדלה. "אם מישהו רוצה לחפש סקס מחוץ לכית, זוהי הדרך הבטוחה ביותר". טוענת טרי פלונט, המנהלת החרשה של בית האנות "סטארדאסט" באיליי. "זוהי סכיכה מבוקרת".

אך הצלחת מערכת הפירסום הזו אינה שלמה. "ככל הירוע לי, העסקים בכל בתי הוונות יגעים", אומרת רוז מ"חוות ההארחה לייזי כי" שליד שאלון, מזרחית לרינו. שיחות עם בעלות בתי זונות, עם עוברים סוציאליים ועם החנות עצמן מורות כי זון די בתשופה האתרונה לא תוגשה שום הצעת חוק נגר מפוחרות מהעניין. זובה במשרח מלאה שעובדת בתי הזונות בנוואדה. במקום זאת, הציע איש בכית בושת חוקי יכולה לעבור במשך שנה אחת יותר בית המחוקקים בין דובואה, דעובליקני מלאסיוגאס, בית המחוקקים בין דובואה, דעובליקני מלאסיוגאס,

איידם לוונות רחוב שעוברות מחוץ לבתי־חוונות ... פרול לום מנהלת בית הוונות "ארבעת הגדולים" קרשומים רעיון, זה דומה לחוקים שהוצעו במקומות באליי, מורחית לנווארה, אמרה כי בנות שעובדות אצלה "פודורות עד מוות". אתרים הסכימו איתה. אר אף אחד - לא העוברים הסוציאליים, לא השוטרים ולא שהורגה נושאת את נגיף האידרם - ואחרייכן חיתפט הוונות – לא יכול היה לנקוב בשמה של זונה כלשהי

רמבהלה למינהל פותחת לפניך יותר אנשרויות לפיתוח ולקידום -קריינה האיטיח שלך עשרות קורסים, החל מרמות היסוד ועד לרמות הבכירות ביותר. במניון נדול של מקצועות ומסלולים ובכל

אחה צריך רק להחליט ללמוד - אנו נעזור לך למצוא כיוון בחיים ייכמט את הפוטוציאל האישי שלך. ונטפדונר ברצון טלן להתקדם בחיים - חשוב לעטות זאת במוסו - המכללה למינהל היא כתובת ככיכדת לאנשים רציניים מיסד ציבורי, הפועל שלא למטרות רווח (מלכ"ר). אשר העפיד עד ייים יותר מיססס,000 בונרים.

למחותך: מסלולי ערב, כך שתוכל להמשיך ולעבוד במשך כל זמו

מסלולים להשלמת השכלה - לומודי בערות, מכינה קדם אקדמית הדרכה מוטדית אפשרות לקורסים מוסדיים המותאמים לתכנית העבודה ולדריפות האירנק. קיוסי תסבח מקצועית לאקדמאים • אבטחח מידע כמערכות מחשכים.

י מיועד לאקדמאים מובטלים הטופנים להסבה מקצומית ע"י שירות התעסוקה

מינהל

מינהל עסקים חשנתי חא ירוטלים חיפה, חובות

ניהול ומשאבי אנוש קא ייוסרים, חיפה פרסום ויתסי ציבור חיצ יוטלים חיפה

מנהלי חשבונות מדופלמים מינהל עסקים 4 שנתי, אקדמי (ההושמה סטוה) רא, ירושלים, חיפה, ב"ט, נתניה, חדרה הנהלת חשבונות סוג 1, 2, 3 תיא יוושלים, חיפה, הכשרת מורים לסינהל ולמזכירות בחינוך העליוסתי כ'ש, נחניה, ראשל צ, אשקלון, חרוה, טבריה, פ"ח, חולון, ר"ג, רחובות, חשבי שכר מא, ירושלים, חיפה, כש, נתניה, ראשליצ, רחובות

שיווק ומכירות ולא ירוסלים חיפה ניהול טתר בינלאומי קא,יייסים, חיפה

כשרת מורים למחשבים ולאלקטרוניקה בחינוך טודי זכא ירושלים, ביט

פיתוח מנהלים תיא,ירושלים

ראית חשבון אקדמי (ההישמה סגורה)

ועצי השקעות תא, ירושלים

הכשרת מורים לחשבונאות בחינון העליסודי

חשבות וניהול כספים ת'א, ירושלים, חיפה

המכללה 🔀 למינהל

ועצי מס תא, יוושלים, מיטה, ביש, נתניה, חדה, אשקלון

חשבונאות

תיעוד תוכנה הרא ירושלים ניהול למזכירה בכירה תא, ירושלים, חיפה, ובינחיים אבטחת מידע הרא, ירושלים מזכידות דפואיות ח"א, ירושלים, חיפה, ביש, נתניה,

עיבוד תמלילים הא, ירושלים, חיפה, ביש, פית ישומי מחשב למנהלים היא, ירושלים, חיפה, בש הכרת המחשב תא, ירוטלים, חיפה, כש, פית, ראשליצ.

תל־אביב: • טל. 19958, 210390, 2 18291-30. • הכשרת מורים טל. 452428, 03⁻⁴⁴¹⁷⁴⁴.03. .5463153 • "נינת" בי"ס לחשבונאות טל. 290775,

.03-295977 ירושלים: טל. 660130, 6866380, 6868383 חיסה: טל. 7.77.277.29 מיח הפקירי בארשבע: • טל. 7870,7899, 3051.7870.

ה הכשרת מורים, טל. 19120. 1257. 125 חולון: רמחיגן: רמת"גן: טל. 1972 דינה (אחה"צ) נבעתיים: טל. 775344 נבעתיים: בעתיים: יטל 1988,774364, 2027.700 מתחיתנות: יטל 1989,919,32488, 2027.400 מתחיתנות: יטל 1934,613348, 2023. מדרת: יטל 1934,6254, 2023. מדרת: יטל 1934,6254,600 מתחיים: יטל 1935,654,600 (אחהיים) לנד: יטל 1935,654,600 (אחהיים)

רשת קורסים ארציח: 431260, 263487.co. מכינה קרם אקדמית: גבעתיים, ירושלים. הכנה לבחינות כגרות: ירושלים, כאר שבע, ראשליע, תל־אביב־בי"ס אביכ" - טל. 1114 (33-263.

זוג מעוצב

מות וכן, גבר שידע שחיי הנישואים שלו הם כשלוו אבל חשב שלעולם לא יעזוב את הבית, בגלל טובת הילרים. תמרה התקבלה כמעצבת פנים של החנות נומחינן, וכן כיועצת לעולים חדשים שהיו מגיעים לדניש" ומרהטים שם את כל ביתם. היא עשתה בחנות רברים שלא היו מקובלים או – לפני למעלה מ־20 שנה - בעיצוב חנויות רהיטים, וההצלחה היתה עצומה. אהריכו שלח אותה ג'ף לירושלים לפתוח את חנות "רניש" שם. תמרה ישבה בירושלים שנה, ובפתיחת תצות אמר השגריר וזרני שהוזמן אליה: "כל משפחה יתורית תמיד רוצה שיהיו לה בנים. עם כנות כמוך -לא צריר בנים".

אטראט גם הלכה והתפתחה אהבת־נפש בין תמרה לג'ך, מלווה ככל אותם משברים של אהבות לגבר נשוי שאינו מוכן לעזוב את מבית. ג'ף: "כבר בדרא"פ היו לי ולאשתי הראשונה קשיים רכים. אבל שם, כתוך הנוחות של הויים, איכשהו הסתדרנו. כאשר הגענו ארצה וצריך ווה לעכור הרבה משברים הרגשתי שאינגי מקבל מחיי דעישואים מה שציפיתי שאקבל. לא קיבלתי את אותה אהבה ותמיכה שכל־כך חיפשתי, ושלימים מצאתי

אוצי תמש שנים של אחבה אסורה, כ־1970, נישאן ג'ף ותמרה, רואים כרכה כחייהם ובעסקיהם. אכל לא לאורך זנגן.

ב־1973 יצאה כארץ תקנה לפיה יוכל עולה חרש להניא רוזיטים פטורים ממכס רק אם אלה נקנו בארץ מצאו. על "דניש" הונחתה מכה רצינית, שכן חמישים אחוזים ממחזור העסק כא מעולים חרשים. בפני ג'ף ותמרה עמדה ברירה – או לתקטין את העסק ולפטר חלק ממאתיים עובריו, או להתרחב לכיוונים אחרים. ועיון הפיטורים מיד ירד מעל הפרק. הוחלט לפתוח את "דניש פלוס", הנות לכלי־בית ושאר מתנות מן הסוג שלא נראה עד או כארץ. תגיגה של דברים משוטים־לכאורה, לא פורצלנים נקריסטלים, אלא להיפר. שום נקיים, כלים מחרם גם ומעץ בצר כלים מוכוכית ערינה. גם עיצוב החבות היה שונה, רמה אירופית של שימת־לב לכל פרט, עם חלון־ראווה שהרכרים המוצגים בו נראים כאילו היו כבר בבית הלקח. מאו היו כאן שנים רבות כהן לא יכולת לחגוג שום מאורע מכלי שביתך יתמלא כמתנות עטופות

נניר הצם־ארמדמם של "רניש פלוס". תמרה היתה אחראית על הפרוייקס הזה, ומאז נשמר פוצת או יותר סדר העניינים הזה – ב'ף עוסק יותר כרהיטים, תמרה ככלי הבית, מתנות ושאר פיציכקעס ההופכים את החיים ליפים ונוחים יותר.

תפרה 'רציתי לשנות את הקונספציה שרי שלטה או כארץ, שאת הכלים היפים מוציאים מהארון רק כאשר יש אורחים, וקונים רק למתנות. רציתי שאשה תקנה גם לעצמה דברים יפים, והם ישמשו אותה ניוםיום, גם כש'רק המשפחה' יושבת לארוחה. והמסך ם היה שרווקא בדברים הפשוטים יש הרכה יופי. בכלי הדים או הכרול העבה, בקערת העץ הגם ובמפות מהבר

דניש פלוס" נתן את התשובה לירידות במכירות הו הוג טולמן שמחים וטוברלב, ושוב לא לאורך זמן. מלחמת יום כיפור קטעה הכל למספר הודשים. מרבית העברים כמו גם הלקוחות היו מגויסים, ואלה שנשארו נשרף לא כרווק רצו לקנות רחיטים, המלחמה תפשה ומחרה שהיתה כחם שולם מראש, ובכך הוכטח המחיר לגרכן, ואו תוחלט להעלות את המכם על רהיטים לחמישים אתוזים, ו"דגיש" נאלצה לממן את ההפרש מניסה מ-14 חונהגה הפקרה על היכוא בסך 20%, וואון שלמן תחל לחוש שהאוויר נגמר להם, יחר עם ל החסרונת וחבות. הם היו עייפים מן המכות, ובעצם לא הצליתו להתארשש לגמרי גם אחרי מספר שנים של לסרה מאומצת ומכירות בקצב מוגבר הן כדרניש" והן

לאס לאם החלח להתגבש החלטה שעל מנה לחק או הוכוה - ויש גם מי שאומיים להציל אותה

מפשיטת רגל – אין מנוס מלהעביר אותה לחברה חוקה יותר שתוכל להזרים לה הוו ולעזור בהתאוששות. ב־1978 נמכרה "רניש" לחברת הרהיטים "רים" שבבעלות משפחת אייזן. ג'ף נשאר מנכ"ל "דניש", למרות שמכר את מניותיו, ו"רניש פלוס" נשארה כחברה נפרדת, כשתמרה מחזיקה ארבעים אחוז ממניותיה. לאטילאט החלה החברה להתאושש,

ג'ף: "כאשר עובתי את ניהול 'דניש' כ-1984 כבר וחילוקי־הרעות כין שתי המשפחות, ואולי היום ככר

אין מקום יותר לעבודה משותפת'. אמרתי לו: 'אכל תסתכל על הדוחו"ת שאני מעביר לך. הם מעירים על רווח'. והוא ענה: 'אני יודע, אכל יש לי זכות מלאה לפטר אותך, למרות הכל. אני מכקש שתוך עשרה ימים תפנה את כסאך ותלך לדרכך".

ד היום מתלחלחות עיניו כאשר הוא נזכר 🕡 🖣 באותה שיחה וכימיו האחרונים כ"רניש". פרק ארוך כחייו הגיע לסיומו, ולאו־דווקא כפי שחולמים שדברים יסתיימו. ג'ף הלך 🗩 הביתה, געשה יוען למספר חברות ולא חשב לחזור לעסקים משלו. תמרה נשארה כ"רניש פלוס" עוד שנה וחצי, עד שהמצב נהפך בלתי נסבל. ב־1986 מכרה את מניותיה ועזבה את החברה שהקימה וכליבה החלטה נחושה לפתוח חברה עצמאית. (ג'ף: "תמרה היא לא הטיפוס שתקבל סטירה בלי להחזיר. היא החליטה שהיא תפתח עסק עצמאי, וגס אם העולם יתהפך, היא תעשה זאת").

תמרה: "ההחלמה להקים את 'טולמנ'ס', שהיא בעצם חברה מתחרה ל'רניש' ו'רניש פלוס' חיתה החלטה כמעט בלתי־אפשרית. אחרי הכל הייתי צריכה להילחם נגד עצמי, נגד כל המיפעלים שבעבר הייתי קונה אצלם סחורה בשכיל 'דניש פלוס' ושעכשיו סרבו למכור לי בשכיל החברה החדשה. צריך היה לשנות את הכיוון, להכנים לחנות אימאנ' שונה לגמרי – ווה לא היה פשוט, והרי כשתיכננו את החנות של 'דניש פלוס' בכיכר המריגה בתל-אביב, הייתי אני מי שהתעקשה על כל פרט, מי שניסתה לעשות אותה הכי טוב והכי יפה שאפשר. אז עכשיו הייתי צריכה להילוום בכל זה, ולעשות משונו חדש שיהיה גם יפה וגם לגמרי שונה. אבל ידעתי שאני חייבת לחצלית כמעט הייתי אומרת שלא היתה לי ברירה. ירעתי שאני חייבת להוכית שאני יודעת על מה אני מרברת. ג'ף הסכים ללכת אתי בעניין הזה כי ראה עד כמה אני נוושה בדעתי".

לא קשח לכם לעבור כל השנים הללו ביועדו תמרה: "קשת קשת מאור. אכל אלה חם חיינו ואיני חושבת שהיינו יכולים היום לחיות אותם אחרה. עם כל הקשיים, זה אורה החיים שבחרנו לעצמנו, למוב | או אחר. הבעיה האמיתית זה כל חזיים. אין פח יהיה

יעל פזימלמד

הראה המאזן רווח של 700 אלף דולר. כלומר, החברה בהחלט חזרה להיות חזקה". אבל היחטים עם משפחת אייון היו מתוחים כיותר, אם לנקוט לשון המעטה, והיה כרור לשני הצררים שלא ירחק היום והתכילה תתפרק, מותירה אחריה משקעים וטעם רע אצל שני הצרוים. לא כאז המקום להיכנס למערכת הוויכוחים

המאזנים הראו רווחים, העניינים החלו להסתרר.

אין זה חשוב. ג'ף: "יום אחד הגעתי לירושלים לפגישה שוטפת עם הוקן, אכיו של רולנדו אייון מ'רים'. היחסים בינינו כבר היו בשפל המרגה. ואז אומר לי האנא: 'החלטנו שיותר טוב שאתה תצא מניהול העסק. אינך מסתרר עם רולנרו, לכל אחר מכם קונספציה ניהולית אחרת,

הטולמנים למרו משהו מהימים הקשים: של התיסים כתוצאת מן התנבלות על עולים חדשים, ושוב "רביש". שיטת ניהול החברה היום שונה לחלוטין מוו שנהגו כה בעבר. לא עוד חברה גדולה עם מאות עוברים, שגרלה ומחרחבת ותוכעת תשלומים גדולים מדי חורש. הפעם החליטו שהחנויות שתפתחנה ברחבי הארץ ותישאנה את חשם "טולמנים" לא תהיינה שלהם, אמיתיים. אלא של אנשים פרטיים שיקבלו מהם את הסתורה וכן הדרכה וייעוץ בעיצוב החנות וניחולה. כמו כו הם נכנסים יותר ויותר לתחום עיצוב הפנים בפרוייקטים גרולים. כך למשל חלק גרול מהריחום ב"סינרמה" הוא שלהם, הם עיצבו ספרייה בחולון ומוזיאון ברמת גו

שייקה. סוגרים חשבוו

למקום במטוס. בסופו של דבר, קברניט "אל־על" אזרי יפה, הבעל של יונה עטרי, דחם אותה לאחת הטיסות, וכעשרים השנים האחרונות היא כאן. כינה לבין הארץ החמה והמטורפת הזאת יש הסכם קר של שביתת בשק. לא יותר. היא נשארה פה מפני שהלכה אחרי הגבר שלה. היא היתה אשת יחסי הציבור שלו, מנהלת העסקים, מתאמת ההופעות. "שייקה פשוט בא ועלה על הבמה. אני טיפלתי בכל היתר".

הפמיניום, איכשהו, חלף על פניה של לידיה. כוחה הגרול ביותר הוא בכך שהיא יורעת בריוק מי היא. כלי אשליות, כלי סנטימנטים. היא היתה בתו של אמן יוצא־רופן, וכשהיא התחתנה עם אמן יוצא דופן היא ידעה בריוק לאן היא הולכת. אבל כאן נגמרת המשוואה. "לא", היא מחייכת, "שייקה לא היה כשבילי דמות־אב. בכלל לא הרגשנו נשואים. היינו חברים כאלה. נכון שהוא היה מכוגר ממני כאופן יחסי, אכל אם מישהו משנינו היה הילד – זה היה הוא. אני הייתי המבקרת הראשית שלו. כל פעם שלא אהבתי קטע שהוא הראה לי, הוא הסתובכ ככית יומיים בפרצוף נעלכ ואחר כך בא והודה שאני צרקתי". החיוך מקלף ממנה לרגע את החורשים האחרונים, אכל אז הוא ככה. "כשהוא עמר למות הסתכלתי על ניגי (הבן, 21) וידעתי בדיוק מה הוא מרגיש. גם אני הייתי בערך

באותו גיל כשאכא נפטר, כן 53". שייקה אופיר נפטר בגיל 58. "עכשיו", אמר אפרים קישון בליל מותו, "יתחיל הפסטיכל וכולם יגלו שהוא גאון. אני לא אשתתף. אני ניליתי שהוא גאון עור כשהיה חי". וגילה אלמגור אמרה, שעתיים מאותר יותר: "זה גיל למות? אמן בגיל הזה רק מתחיל למצות את עצמו". אבל אפילו ליריה מורה ששייקה יכול היה להוציא מעצמו יותר: "אני תמיד אמרתי לו שאף אחד - לא חי עד גיל מאתיים, ושאם יש לו רעיונות שיגשים אותם, אכל לא תיארתי לעצמי שהוא ימות בליכך צעיר. למשל, כש'השוטר אוולאי' קיבל את 'גלובוס הזהב', אז שלמו את קישון לקחת את הפרס. אגי ממש ביקשתי משייקה שייסע איתו, אכל הוא לא רצה. כשקישון חור, התברר שכולם כל הומן שאלו על שייקה, רצו אפילו לעשות גירסה אמריקנית של 'השוטר אזולאי", עם ריצ'ארר דרייפוס בתפקיר הראשי, אני בטוחה שאילו שייקה היה שם, היו נותנים

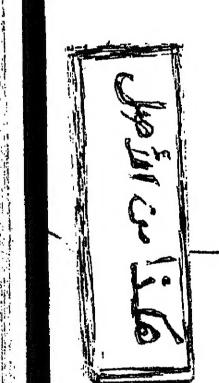
לו את התפקיר. הוא לא פתות טוב מדרייפוס". סצת סשה לפעמים לחבר את אופיר הכוהמיין האלגנטי, האיש שהיה קצת יותר גרול מן החיים והרבה יותר מצחיק מהם, עם הדמות הביתית, החמימה, שעולה מרבריה של ליריה מצד שני, לאופיר היו תמיד אלף פרצופים, ואם למישהו יש זכויות יוצרים על אחר מהם, הרי זו ליריה. שייקה אופיר של לידיה אהכ לצייר ורצה לפסל ושנא לחץ וכל הומן, אבל כל הומן, יצר: "הוא היה כותב מבפנים במשך שבועות, וכשהגיע לנייר הכל יצא ממנו במכה אחת. לפעמים הוא אפילו לא טרח לכתוב לעצמו את הדברים. פשוט תכנן אותם, ואו עלה לכמה ושיחק אותם". רק כשניצב על הכמה, לא היה ללידיה שום קונפליקט עם עברו של בעלה המערכון האהוכ עליה ביותר, עד היום, הוא "ציונה והעין המשולקלת". ואם יש מוד לגרולתו של אופיר הרי זו העוברה ששני דורות צוחסים מהסטעים על הרצמלה ורוקטור טיכו ולא כולם יורעים שאלה היו אנשים

עכשוו, שכוע וחצי אחרי מותו של שייפה, לידיה אופיר היא ריאליסטית מכולבלת: "אני לא פוחרת שאין לו כישורים, אני יורעת שיש לי. חמיר עברתי. לטפל בעטקים של שייקה חיה פול טיים ג׳וכ. עכשיו 'אני צריכה לשפל בעצמי, ובניגי וקאריך.

. אכל איןיי: עוד לא חשכתי בכלל. כינתיים אני מתכננת מיום ליום. אני לא במצב רוח להניד שאעשה רבר כזה בסרוך. זה ככר לא יהיה כסרר".

יאיר לפיד

५९ साम्ह्यांच

השבוע לפני 35 שנה

פוטר פקיד שהאשים את ראשי הסוכנות

כאשר גורע דבר זה להנהלת

הסוכנות היהודית, נקרא מר קר־

מר לניוזר. הוא לא הכחיש דכי

ריו ואף הוסיף כי עוד לפני זמן

לוערת הביקורת המרכזית של

הסוכנות, אך עד כת לא קיבל

תשובה משום מוסד. לפיכך התי

ליט למסור מה שמסר לידיעת

הציכור כאמצעות העתונות.

18 אלף נפש

בית־מרקחת

העוובה השוררת בכפר

ים גרועים, מצוכת המים, חוסר

תחבורה ווושמל - יתוארו עייי

הועדה היוומת של השכונות

אין אף כית מרקחת אחר

לאוכלוסית של 18 אלף נפש.

דון בפסים את התחבורה בשעה

10.30 כערב. מי הסופכים מהווי

ים מקור למחלות, מתוסר ביוב.

שכ' כאולה סובלת מחופר מים

שיותים ינותים.

למעלי מכוניות ופרשיות משא זא פנועים

וקו אין נסביכה טלפון ציבורי.

מחתיכה עתה את כל התושבים

על פטיציה למועצת העיר.

מפא"י, למבקר המדינה ולמבקר

יעהב קרמר, פקיד בארכיון ן של מפא"י. לפני כמה ימים נפנש המרבזי של הסובנות היהודית עם קנוצת עתונאים בירושלים ומסר להם פרטים על עוכדים ומ־ בירושלים אשר השמיע האש-כהלי מחלקות וכן על חכרי הנה־ מות נגד ראשי הסיבנות, קבל אתכול מבתב מיפורין. לת מסוכנות היהודית המנצלים את מעמדם לטובתם הפרטית".

בעמור זה מבחר מהידיעות והמודעות שפורסמו ב"מעריב"

הגוסח המקורי נשמר.

ליקט: גבריאל שטרטמן.

.4.9.52 – 28.8.52 שבין

במכתכ הפישורין נאמר, שמי פטרים אותו "בגלל פעולותיך המכוונות נגד הסוכנות היהו־

מר קומר הוא פקיד בסוכנות מאז הקמת המדינה וחבר ותיק רב מסר אותם הדברים עצמם

העלאה

אתר שיאשרי חניתה את הדרישה להעלאת מוצרי הנכר עה ב-70 אחרו תובעת גם חבר רוד ידוף העלאת בחידי הנסיעה ב-00 ער 10 אחוז.

חבר הנהלת "דן" אמר הכוכר לכופר "בעריב" כי לפבי 4 חד-שים תבעה החברה העלאת מחירי כלמה וכמעברות. שבי ירידיה הנסיעה ב-10 פרוטות בקווים וגאולה, הסכנה לבריאות הרגילים, אולם דרישה זו, שלא דושבים עלב תנאים סניטרי-נתמלאת עבר זמנה עתה יש הכי רת בתוספת גדולה יוחר. במני יחברה חוששים כי חדיון כחבר כושלחת השכונות וחלו שתגיש עת והעלאה ייפשר זכן רב, הד עצוכותיה לעידית תיא ביום גי איל וכר בן נוריון, כמימ שר התחבורה, אינו מתפנה לתפקיד

הודח מאליק, נציג רוסיה

הנציג הראשי של רוכיה השוברימות בארים, יעקם א באליב, ייחלף במחצית פסטמי בר, בלנקכיו יבוא פנן ינור הפין המוביינו וואלריאן א זורין גייה פריד נפוק באים. הבינור השיש והא שלב נוסף

בחימופי הגברי הריפלומטיים ברושיה המבייטית. הואכניאן זף נונהו נווא מנונה ים דור פלומכים השביימיים. ני-צח על החסיכה השמונישמית -ב בוסלובקה בפברואר 8101

ביבר (תמיטו) לדיף בעליו מלאנים

לוצא האיםנונים ומינה לי השרמליות עבורן יקבול שבויויונין ובמהי רות וניקנית | ברות שנתית במשורו היישי (מסטן תקבה בעילות, הריש ישיונית לנועות שמול בניסורת ממשותים שמול בניסורת ממשותים ator be arm a fremm mi

אמרהם רטפורם זרעיוע, אנטוורם

לבקנה, הי שביב הייניים וייניים אמורמן מרכביים פווניים או קודביים וייניים מרכביים פווניים או קודביים וייניים במרכביים פווניים בייניים בייניים

HIDEDIO 50

הארוף ינאל אלון מזר מאיקסשר ד עולה לחוף יחד עם אשתו וילה

וכות הצבעה מפא"י (א') קיבלף 1 (20 ברלו מפ"ם (מ") 196 ויער בר: הציוני (פי) זה, קומוניסקים (ק") 64. חוצאות אלה אין ביד לווג עריין מספר מקומות קטנים.

לבית חלים צפאי גוול ל עמרו להצביע כ-100 אוות 17 מיע, אתמול אלמוני שאצין עצמו ככא כוח נערה המויות המרבויה וחוריע כי הנחייה נירור חמיי הוערה המפו ה

התמרינים

בדרום הארץ

השבוע יחל השלב האחרון של

האנף ליחסי צבור משרד הבטחון

ממרוני הקיץ - בדרום הצרף. ושיב אני רואים צויך לשנות א' הצכיר ילבקשי לשמש פורף ביצק יבעל הכרה למבקן הב' נול.

י. אלון הגיע

קבוצת גנוסר, חזר היום מאנגליה

ישראל.

או במפ"ם.

האלוף ינאל אלון, חבר

האלוף אלון שהה במשך שנ-

תיים בלונדון, שם השתלם כמד

עי הרוח. מניחים שימלא תפקיר

מרכזי כמוסרות הקיבוץ המאחד

מק"י עורכת

הקומוניסטים עורבים היום

בשעה 6 אחרייב הפגנה כתלי

אביב ללא רשיון מהממשלה

נידור הפיי העידו העלם הפ לית האמינו לדברה: בהתלפה לבלי לעדור בחירה: יותר מאותר לפנדי מעשה חורמית, הפרעה מחאורות לעלם און.

כצבי ובת שבע עון צורים

מחלם, של 24 אחון, עבפחירות יוני ופקיי השינו ב אחוום כל לוצידים הארצית של האוזיות. אחת. במקום השני נמצאת מפים, | ער הבוקר נמתיימה ספירת

ברכת מול מוכ לוש איכם משמחת נרשלר ויצחק

סופיה ומאיד הומסקי מל חולות חבת ועברכה אחות ליא אלול חטייב (גונוסס 1952)

מק"י עשתה מאמצים רכים להשפיע על מפ"ם שתצטרוילוד פגנה (שתי המפלגות הצביעו יחר בכנסת נגך הארכת השרות הצנ" אי). כפי שנורע היו במרכו מפים מצדרים כ"מאבק המשותף" עם מק"י בעניין זה, וכראשם אנשי סנה ופרמינגר. אולם לאחר הה תננשויות החמורות כסניף מפ"ם בתליאביב, על רקע ההתנגרות התריפה של אנשי "לאתרות הע" כורה" לשיתוף פעולה עם פק"י. הוחלט לחעריף את השלום הפנד מי כמסלנה ולוותר על השתח" פות כ"הנננת השלום" של מע"י. יחלטה וו עוררה רוגו דכ בשני מק"י המאשימה את מפ"ם ב בניעה למדרתר המלחמה מסר

